

Glasnik

Hrvatskoga uljudbenog pokreta

Online tjednik za javna pitanja

Broj 68

Izlazi subotom

Zagreb, 15. kolovoza 2009.

Sadržaj:

Moj hrvatski dom	2
Urednikovo slovo	3
Glasujmo	4
(NE)LJUDI	5
Hrvatska knjižra	14
Prosvjed	16
S Pantovčaka	17
Povijest i čovjek	19
Manifest	21
Vaistinu	23
Usprkos	24
Podvig	26
I liječnici i pjesnici	29
Sarmati i kralj Artur	31
Bosno moja	33
Zgodopis	38
Osvrti	39
Živjeti NDH	47
Hrvatski jezik	48
Čitajte s nama	49
Platit ćete izdaju	53
Roman u nastavcima	53
Bog nas je stvorio	57
Ustaški hitrozov	61
Kolači	62
Čitatelji	63

Naklada

30.000 primjeraka

Glasnik je besplatan

Mladen Schwarz: PLATIT ĆETE IZDAJU!
(Zagrebački arzuhal)

NEKA NAS ČUVA DOBRI BOG OD (IZ)RODA I IZDAJICA
prof. dr. sc. don **Josip Čorić**

GOSPODINE SANADERU, STARA JE IZREKA
KAKO SIJEŠ TAKO I ŽANJEŠ
Josip Kokić

DRAGOCJEN ČOVJEK I BEZVRIJEDAN NOVAC
Akademik Mirko Vidović

TJERALICA ZA UDBAŠIMA PREVEDENA NA HRVATSKI JEZIK
Bože Vukušić

MESIĆU, NE DIJELI HRVATE!

Razbijanje automobila je glavni hobi Hrvata na Jadranu. Negostoljubivost i primitivizam sa jedne i arogancija i bahatost sa druge strane, doveli su do nemilih scena. Ovo je još jedan dokaz da je genetika čudna stvar i da se abnormalnosti u genetskom kodu ne mogu promeniti. A nama, Srbima, je valjda i ovo dodatna pouka: pobedimo svoju tvrdoglavost i mazohizam i zao biđimo Hrvatsku u velikom luku! A Hrvati neka se i dalje tuku - međusobno!

(GAGA Antic, www.politika.rs, 14. 08. 2009., 10:05)

Uvijek su postojali oni koji su nastojali podijeliti Hrvate. Divide et impera! Podijeli, pa vladaj! Podijeli, pa uništi. Ot-kidaj komad po komad tijela nacije, dio po dio narodnog bića, dok konačno ne ode i glava. Glavni grad Hrvata u zemlji hrvatskoj koje više takve biti ne će, u državi bez naroda, koji bi se Hrvatima zvao.

(nastavak na str. 3.)

HRVATSKU GLEDAM A PLAKATI NE SMIJEM

Mato Marčinko

Al idol dragi sve se nježi lako
I smiješkom tepa i srcu i umu
Ja gledim u nj i ne smijem da bih plako.
S. S. Kranjčević, Ja mišljah ...

Gledam ubodne rane

Na Tvom izmučenom tijelu:

BLEIBURG	KOČEVSKI ROG
JAZOVKA	TEZNO
ŠKABRNJA	GOSPIĆ
VUKOVAR	DUBROVNIK
JAJCE	PLEHAN

i mnoge još ožiljke teške
izbrojiti tko bi ih mogao?

Pod zaštitom vladara svijeta
poznati vraćaju se krvnici
na mjesta gdje zaklaše i pobiše
Tvoju djecu i Tvoje starce,
Tvoje kćeri i Tvoje sinove.

Sjena smrti nadvila se nad Tobom
obučena u haažku sudačku togu,
u Tvojim krvi pilatski perući ruke.

Tuđin priprema vješala,
a Tvoji odmetnički sinovi
za Judine škude
krvničko užu pletu.

Gledam Te, Hrvatska,
A plakati ne smijem,
Moje bi suze bile
Sol na Tvoje rane.

Gutam ih, prožežem u grlu,
Skrutnut će se u čelik
Pobjedničkoga prkosa.

VJERNICI PRAZNIH ZIDOVA, NIŠTAVILA

Neka u svakoj službenoj prostoriji u RH bude po jedan prazan zid, za vjerske sljedbenike Stjepana Mesića. (Prijedlog za dopunu Ustava RH)

Teško je, istina, naći narod, bilo mali, bilo veliki, koji bi izmakao takvoj sudbini, koji sve to ne bi osjetio na svojoj vlastitoj koži. Čemu onda zazor, čemu panika? Zašto bismo mi Hrvati bili iznimka. Divide et impera! Dobro jutro tugo! Ništa neuobičajno, ništa potresno, ništa katastrofalno. Nešto s čim treba neprekidno računati. Ta tko takvo što ne uvažava glup je ili u najmanju ruku naivan.

Da, od protivnika, od neprijatelja, teško je očekivati dobru riječ. Potporu. Zato i je na svakom frontu stalno živuća misao: Divide et impera – neprijateljem! Isto kao i dobar dan! Tragično je, međutim, kad: Podijeli pa vladaj! potiču i pronose domaći ljudi. Svoji. Tad to nije neumitni prst sudbine, nego izdaja. Veleizdaja. Pojava česta, prečesta, baš – u Hrvata.

Štoviše, čak niti ne pojava, nego stalna "rabota". Zanat. Specijalnost. Praksa. Životno djelo!

Stjepan Mesić, sada na funkcije predsjednika RH, zborovođa, ali i glavna solo trzalica, te nakaradne, izdajničke, zločinačke teorije i prakse. Nadmajstor. Divide et impera – svoje Hrvate! Svaka prigoda zgođa je za razbiti jedinstvo hrvatskog naroda, od njega stvoriti dvije, tri, što više suprostavljenih (ne) hrvatskih nacionalnih grupacija. Te ustaše, te ustašoidi, te antifašisti, te staljinisti, te križari, te krstaši, te polumjesečari, te antifašisti, te Bosanci, te Bunjevci, te Šokci, te zapadnjaci, te istočnjaci, te thompsonovci, te gajdaši i gangaši, te ... Samo ne Hrvati. "Niti je ona bila država, niti je bila hrvatska." Ista nakana, isti cilj, omot povremeno donekle različit – prema potrebi i prilikama.

Jednom, to je Stjepana Mesića suradnja sa Savom Štrbcom i slanje hrvatskih generala u Haag. Odmah odatle podjela na zatucane i nostalgичne Hrvate, koji su (uglavnom) protiv toga, ali i na napredne (u duhu vremena) Hrvate, koji su (manjim dijelom) za to.

Što bi bilo, kad bi bilo? Amputacija zločastih Hrvata njihovim progonima, zatvaranjem, oduzimanjem mogućnosti zapošljavanja i financiranja ("sredstva za proizvodnju" su u pravim rukama), iseljavanjem. U svakom slučaju s nedvojbenim rezultatom – sve manje i manje Hrvata.

Drugi put, to je zametanje tragova pljačke hrvatskog nacionalnog bogatstva tijekom pretvorbe i privatizacije društvenih poduzeća. Zgodno: društvenih! Onih jugo-društva. Stjepan Mesić oglasi slavodobitno, u sridu: "Našao sam opljačkano. Znam i banke u kojima je pohranjeno. Račune." I – ništa. Obično nalaznici uzimaju 10 %. Ovaj put izgleda sve! Uz to, što bi s kuponskom privatizacijom, što bi s Hrvatskim domovinskim fondom, što bi s menadžerskim kreditima, što bi s "Markovićevim zakonom", što bi sa skrbničkim računima, što bi s kupnjama za jednu kunu? Na jednoj strani bogati hrvatski narod, sa svijetlom budućnošću, na drugoj strani siromašni hrvatski narod, na prosjačkim jaslama. U svakom slučaju: Divide et impera - Hrvatima! Pa što od njih ostane. Ako ostane išta.

Treći put, to je pitanje praznog zida, prava vjernika praznog zida. "Iz svih državnih i službenih prostora, iz svih policijskih prostorija, iz svih vojarni, iz svih sportskih dvorana mora nestati križ. Zasad, ne i iz crkava. Želimo prazne zidove, bez ikakvih vjerskih simbola." Tako reče Stjepan Mesić. Neshvatljivo je da postoje hrvatski građani s dva ili više prava glasa, ali je ipak jedinstven slučaj da netko sebi svojata sva prava. Bez vjerskih simbola, ali sa simbolima praznog zida, ništavila. Opet Hrvati protiv Hrvata. Divide et impera – s nama Hrvatima!

Stjepane Mesiću ne dijeli više Hrvate!

Inače, mogao bi i ti ostati bez naslova predsjednika Republike Hrvatske, isto onako kako su pojedini hrvatski generali ostali bez zasluženih odličja.

Hoćeš li da provjerimo što o svemu tome misli hrvatski narod?

T. Džurina

General Ante Gotovina

za Predsjednika RH

NEKA NAS ČUVA DOBRI BOG OD (IZ)RODA I IZDAJICA

Dr. Andro Vlahušić, gradonačelnik, Pred dvorom 1 – 20000 Dubrovnik

prof. dr. sc. don Josip Čorić, Split

Uvaženi gradonačelnice,

Toliki prijatelji i znanci su me molili da pogledam, po običaju kanala 5, više dana repriziranu 'mosorijadu', u kojoj je g. Milorad Bibić, Mosor, po svom običaju, kao meštar svog zanata, vršio svoju ulogu, na veoma visokoj razini. No i njemu ću uputiti dvije prijateljske primjedbe. Raspravljat ću s Vama po skolastičkoj metodi. Najprije, donijet ću Vaš izgovoreni tekst prvi put prikazan javnosti u četvrtak, 30. srpnja 2009. na K 5 Split te repriziran: 31.7. te 1. i 2.8. na istom kanalu. Tekst sam snimio, u zagradi pišem u kojoj je minuti emisije tekst izgovoren. Iza toga donosim moj komentar. Dakle, idemo.

1. Vaša izjava: Imamo kardinala, biskupe, popove ... slušamo ih, manje slušamo (20).

1. Moj osvrt: Iako dobro poznajem hrvatski jug i njegovo disanje ne mislim da je toliko udomaćeno nazivati svećenika popom, a što je kod nas u Splitu i oko Splita uobičajeno premda, u zadnje vrijeme se sve više udomaćuje umjesto pop naziv svećenik. Ne želim biti cjepidlaka, ali... no prihvaćam oba naziva za istu stvarnost samo je važno i kojim se načinom te stvarnosti izgovaraju.

2. Vaša izjava: Crkva se mora suočiti s time, ja sam vjernik idem redovito u Crkvu, ali ključni hrvatski problem nije u tome da li se mi pridržavamo vjerskih načela ili ne pridržavamo, nego da izumiremo kao narod... Moraju postojati načela ali život je takav da npr. treći-

na ljudi u Hrvatskoj živi u nevjenčanim zajednicama... To je njihov slobodni izbor. Hrvatska je slobodna zemlja i što ćemo sada reći da ne mogu imati djecu? (30-31).

2. Moj osvrt: Da nisam čuo, vidio, snimio ne bih mogao vjerovati da postoji ovolika pohvala ljudskoj gluposti. Ključni je problem, gospodine liječnice, upravo pridržavamo li se ili ne vjerskih načela, jer kad bi se njih pridržavali i liječnici, posebno koji se deklariraju katolicima ne bismo 20-ak tisuća najnevinijih bića Hrvatske onemogućili da vide svijet za koji su stvoreni, a onda pokrivali svoje krvničke poteze borbom za 'prava' isto-spolnih, razno-spolnih, nevjenčanih, deset put rastavljenih, da spašavaju hrvatski natalitet. Pa puste heterogene i čak homologne oplodnje će spasiti Hrvatsku. Zašto kao liječnik ne kažete koliko 'uspjelih' oplodnji se izvrši i kroz koje torture prolaze bilo oni koji to vrše bilo one na kojima se to vrši?!

Mosor: Ti si za umjetnu oplodnju, nevjenčane brakove, hoćete li dati ući u sv. Vlaha u nedjelju?

3. Vaša izjava: Naravno da će dati. Imamo izvanrednog rektora tu u sv. Vlaha. Ja sam liberalniji katolik i mislim da je to vrijedno. U Švedskoj svaki drugi brak je nevjenčani brak, ali se više djece rađa... postavio bih pitanje... ako uspijemo dobiti umjesto 1,6 djeteta po bračcu ili po vezi, ako se tu izvanbračno zajedništvo a nije sklopljeno u crkvi, zovemo izvanbračna iako je to slobodni izbor po meni je to isto i brak, čine 2 cijela nula, zašto bi Hrvati pristali na referendum... Zašto bi glasali? Krenimo za životom. Mi moramo živjeti sukladno

zakonu, a zakoni se moraju mijenjati sukladno životu. Ako je nešto dobro, ako je u korist Hrvatske onda trebamo izdati takve zakone. Ja sam došao u ministarstvo... (32-33).

3. Moj osvrt: Na jeftinu demagogiju ovog odlomka vaših razmišljanja ludo bi bilo odgovarati. Ipak ne mogu ostaviti nekomentiranu rečenicu: 'Krenimo za životom!' Kako, liječnice Vlahušiću? Odobravanjem tzv. ženskog izbora, odnosno prava, kojega i jedan liberalac poput Predraga Raosa uvijek naziva pravim imenom i pred jatom feministkinja: 'Gospodo, abortus je ubojstvo!', a mi smo to eufemistički nazvali ženinim pravom. Tako nisko u svojoj povijesti nije išla nijedna civilizacija. I kao što bi se u vrijeme 'holokausta' javno borio za pravo života svake rase, klase i sl. tako ni sve odluke tzv. slobodnih i pravnih izbora ne mogu me prisiliti glasovati za zločin ubijanja najnježnijeg i najnevinijeg bića. Pitajte se, gradonačelnice grada libertatis – kako se osjećaju ženska bića kada im se izvrši abortus i to ne neposredno nakon pobačaja, nego i kasnije? Nikada nisam našao jedno žensko biće koje mi se je pohvalilo takvim tzv. izborom. Savjest je malo jača od liječničkih zahvata protiv života, a u ime tzv. prava žene i slobode izbora. Preporučio bih vam knjigu iz vaše liječničke branše, koju vam može pronaći vaš prijatelj i moj kolega rektor zborne crkve sv. Vlaha, don Toma Lučić. Budite dobri pa ju pomno pročitajte. Svjetski je bestseler. Naslov: Bernard Nathanson, IZ SMRTI U ŽIVOT, Šokantna ispovijest bivšeg kralja abortusa, autora filma Nijemi krik, Split, 2009.

Mosor: Je li se Crkva po tebi i suviše upliće ili je po tebi ovo što čini normalno da ima svoj

stav u svakom segmentu života pa i u političkom?

4. **Vaša izjava:** *Crkva radi svoje poslanje, problem je slabe vlasti. Ja ovdje u Dubrovniku imam vrlo pametnog biskupa, snažnog biskupa, moćnu katoličku crkvu koja je ovdje. Ako odete kod njih i kažete – zajednički ćemo napraviti svećenički dom, zajedno ćemo izgraditi biskupsku palaču ti ljudi su sretni da imaju sugovornika o čemu se radi. Ali ako vi imate vladu koja jedino što želi s crkvom raditi da plaća popovima plaće i da nastoji dobiti glasove na nedjeljnoj misi da netko kaže da je glasovao onda je naravno da crkva preuzima život... Tu mislim na HDZ, direktno na Sanadera. Imate familiju punu crkvenih članova... meni su u Splitu rekli da ako se nismo javili crkvi ne možeš dobiti posao. (34-35).*

4. **Moj osvrt:** Možda je ovaj odgovor najmanje anticrkven, osim onoga dijela u kojem se dodiruje HDZ i crkva. Vi možete misliti da onaj koji vam piše pripada redovima HDZ-a i sličnim strankama, no za utjehu – ne postoji nijedna stranka u hrvatskoj državi koju sam toliko argumentirano kritizirao kao HDZ, i opet ću, bude li potrebno, jer istina iznad svega, odnosno kako bi rekao naš narod – sve za pošten obraz, a poštenog obraza ni za što. Ozbiljan čovjek nikada ne raspravlja u stilu – 'meni su rekli' – ako nije spreman reći tko mu je i što rekao. Inače se spušta na razinu baba tračara.

5. **Vaša izjava:** *Došli jezuiti u 15 stoljeću u Dubrovnik... (35)*

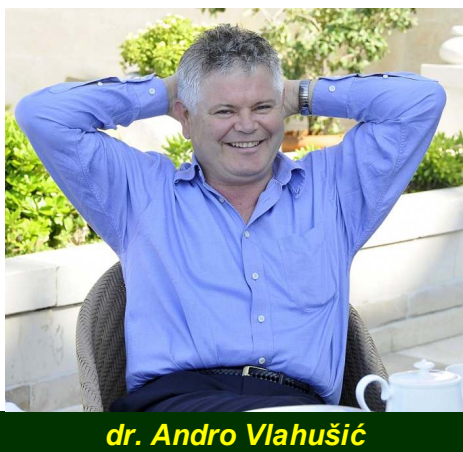
5. **Moj osvrt:** Nisam znao da su isusovci - jezuiti - došli prije u Dubrovnik nego li su utemeljeni. Papa ih je potvrdio 1540., a eto po našem poteštatu oni već u 15 st. sklapaju ugovore s republikom?! U Dubrovniku je doista sve moguće, a najviše ono što je nemoguće.

6. **Vaša izjava:** *Crkva ima potrebu reći svoj stav, on je univerzalan, jasan, kad počinje život, ali ne moramo zato što Crkva se zalaže da je život od početka, ja isto tako mislim, ali postoji pravo žene na abortus.*

6. **Moj osvrt:** Koje je izdanje Hipokratove zakletve, koju ste – pretpostavljam – položili i potpisali, dao pravo ženi na ubojstvo prije nego li stvorenje u njezinoj utrobi ugleda svijet?

Mosor: Govoriš li to ka likar ili kao političar (36)

7. **Vaša izjava:** *Govorim kao likar, političar i kao vjernik. I kao jedno i kao drugo i kao treće. Život je kompromis...*

dr. Andro Vlahušić

7. **Moj osvrt:** Ne znam, ali pretpostavljam da kao vrhunski liječnik ne lažete pacijentu, a pogotovo mu se ne bojite propisati lijekove koje on ne bi prihvatio, iako su jedini djelotvorni za njegovo dobro. Dopustite mi da ja kao profesor pastoralne teologije u penziji, ali bez mirovine, jer i to je hrvatska stvarnost u kojoj se djeca komunizma natječu tko će više napadati crkvu zbog plaća svećenika koje im, tobože, daje država, a što ste i vi tijekom emisije izrekli, iako pretpostavljam znadete da je to notorna laž, kao svećenik i kao 'zoon politikon', izreknem ono što zaslužuju vaše riječi likara, političara i vjernika. Takav stupanj perverzije se rijetko susreće u svakidašnjici. Dakle vi kao vjernik, katolik,

pretpostavljam i Hrvat, jer pripadate stranci koja u svom nazivu nosi hrvatski pridjev, a u stvarnosti znamo koliko su njezini korifeji spremni zauzimati se za hrvatstvo i braniti antihrvatske bljuvotine ne samo iz svojih redova, vi kao katolik ste za – hrvatski rečeno, a latinski eufemizirano – ubojstvo najnevinijeg. Ne poznam vašu djecu, ali ako nisu uništili prirodni moralni zakon u sebi morat će vas se stidjeti.

Rekli su mi vaši 'obožavatelji' da ste općepoznati liberalac, kojemu je u konačnici najveća svetinja vlast i novac, ali da ćete tako popljuvati svoju vjeru odobravanjem zločina nad zločinima i to 'i kao katolik' nisam mogao očekivati pa ni od dra Andre Vlahušića.

Mosor: Nema šanse da ti u nedjelju uđeš u crkvu sv. Vlahu, bit će zabrana Andri Vlahušiću.

8. **Vaša izjava:** *Ne će, gospodin će malo više očenaša platiti, pokora će biti malo viša nego uobičajeno i to je to. (37).*

8. **Moj osvrt:** Otriježite se malo od nektara vlasti pa ćete i sami priznati da je ovakav način izražavanja, pa taman izgledao zabavan, veoma degutant. Budući da je katolička vjera javni fenomen, bez ikakvih tajnih primjesa, ja kao njezin grešni član, koji se grijesima ne hvali, a kao ispovjednik nastojim grešnika razumjeti, pogotovo u grijesima slabosti, moram vam reći da bih silno volio, kada bih pripadao časnoj dubrovačkoj biskupiji, da u mojoj župi nemam vas ni vama slične, jer vaš javni nastup kao gost odgovornog profesionalca g. Milorada Bibića, Mosora je uvreda ne samo vjeri i vjernicima, nego pokazuje jednu ciničku bahatost, koja je vidljiva i prije nego li otvorite usta. Ja bih kao župnik snimio vaš nastup, nakon mise ga prikazao Božjem narodu pa neka komentiraju. Javni nastupi nisu ničija privatna stvar. Vjerujem da bi njihovi komentari bili radikalniji od mojih.

Iako sam mislio razmišljati kao teolog, svećenik, katolik, grešnik, koji se ne hvali svojim grijesima, nego se s njima hrve, samo nad vašim riječima koje se odnose na crkvu, vjeru i sl., ipak dopustite mi da kao čovjek – zoon politikon – politička životinja, razmišljam na glas o vašim pogledima na politiku i diviniziranje političkog trojstva: predsjednik države, dr. Vesna Pusić i svemoćni visokomoralni mag Radomir Čačić. Po sebi je jasno da tu vrijedi ona o slobodi iz Dubrovačke Republike, a u grbu je vašeg biskupa: unitas, libertas, caritas!

9. Vaša izjava: Dražeg i simpatičnijeg čovjeka za predsjednika u Hrvatskoj do Stipe Mesića teško ćete naći. Šarmer, fin (21).

9. Moj osvrt: Ne znam na koga ste mislili dok ste izgovarali gornji tekst. Radi li se to o onoj osobi koja svečano izjavi kako Crnogorci nisu napadali Hrvatsku, jer po toj logici ili Dubrovnik nije Hrvatska ili su ga napadali povukodlačeni dubrovački potomci vlastele i pučana. Je li to osoba koja će godinama tvrditi da je na haškom tribunalu svjedočio protiv izvjesnog pukovnika Dokmanovića. Lako je bilo vući za nos svoje zaljubljenike koji, čini mi se poput vas, kada čuju organsku reakciju tog 'dragog i simpatičnog šarmera' npr. na grah i ne prikrije zaustaviti glasnost reakcije donjeg dijela organizma, reagiraju u stilu: 'Koja lijepa muzika, družo predsjedniče! Skoro Mozartova 'Cosi fann tutte' (Tako rade sve!). Ni uz sve obrade nećete nas prisiliti da s vama ponavljamo: 'Krasne li glazbe'. Zašto se je godinama tajilo što je veliki mag, najodaniji partijski kadar na zagrebačkom sveučilištu, prema riječima dra Stipe Šuvara, uspio uz pomoć svojih trabanata, kojima se dogodila najveća nesreća stvaranjem hrvatske države, transparentno lažima, podvalama, prodavanjem najjeftinijih štosova, zasjesti na politički najčasnije mjesto

hrvatske države i učiniti da i novinarska pera budu krivično gonjena što su se usudili objaviti njegovo (anti)hrvatsko svjedočenje i ne samo u Haagu. Bi li ga se štitilo kao najzaštićeniju životinjsku vrstu da je postupao časno kako bi 90% Hrvatica i Hrvata postupalo? Za svu sreću da su mu odbrojeni predsjednički dani i bio bi red da se i na njemu ostvari toliko puta izgovorena riječ iz njegovih usta: 'Treba (ga) procesuirati!' Ne znam je li mu dostalo ostalo života ako se bude postupalo i po pravедnosti i po zakonu.

Milorad Bibić – Mosor

Mislite li na osobu koja izjavi, ne trepnuvši onim kišobran obrvama: 'Doći ću na Bleiburg kada budu popisane sve žrtve imenom i prezimenom!' Tako se ne bi izrazio ni Vojislav Šešelj. Ide li taj gospodin u Jasenovac zato što su sve žrtve popisane imenom i prezimenom? Neka protumači narodu on i njegovi zaštićeni savjetnici čiji broj nigdje nije javno objavljen, te službeni povjesničari, gdje su imenom i prezimenom popisane do dvadeset puta napuhani brojevi jasenovačkih žrtava? Dobro on znade da je velikosrpska propaganda u sprezi s prodanim dušama hrvatskih komunistata, omogućila tu stravičnu brojku i umjesto da zavarava narod jeftinim štosovima neka odleti do muzeja holokausta u SAD-u, jasno redovitim zračnim linijama, kako je obećao u predsjedničkoj kampanji i kako se redovito toga (ne)drži, i javno prosvjeduje protiv zločinačke brojke od 700.000 žrtava Jasenov-

ca, a među njima je toliko onih koji nikada nisu vidjeli Jasenovac.

Je li to humani uzor Hrvatske, u ulozi predsjednika države, koji svom časnom predšasniku, koji mu je omogućio sve što je u životu ostvario, redovito na dane kako propisuje službeni protokol (ne)ide na grob odati počast? Nađite mi zemlju u kojoj nasljednik svog predšasnika, pa taman da su bili smrtni neprijatelji, ne izvršava taj civilizacijski gest?

Kada bih dalje nabrajao antihrvatske, antiljudske bisere tog predsjednika šarmera, morao bih parafrazirati jednu rečenicu iz Ivanova evanđelja: 'kad bih sve redom popisao (što je izjavio, izjavljuje i napisao taj 'dragi šarmer') sav svijet ne bi obuhvatio knjiga koje bi se napisale' (usp. Iv 21,25).

Ja razumijem šarmera s Pantovčaka, jer ipak je pripadao onoj jedinjoj partiji za koju reče disident Brodski: 'Da bi čovjek pristupio jedinjoj postojećoj partiji, mora biti nadprosječno nepošten'. Iz mojih teških i krvavih skoro polustoljetnih iskustava s tim šljamom ljudske povijesti, najkrvavijom diktaturom sveopće povjesnice čovječanstva, zapazio sam da osoba koja je dopustila da ju 'ugriže' rilo komunizma ostaje uvijek komunist. I dok se može čovjeku promijeniti i krvna grupa, partijska grupa se ne mijenja nikada. Upućujem vas, ako niste pročitali, na dokument knjigu, prijevod s francuskog – 'Crna knjiga komunizma'. I vi i vama slični biste nam opet ponudili velikog šarmera? Još jedno od pitanja a moglo bi ih biti stotinjak - je li taj obljubljeni šarmer ona osoba koja je samo zijevala u Australiji dok su drugi pjevali 'ustaške' pjesme? Do danas nisam uspio saznati koliko je novca predala ta osoba hrvatskoj državi, a koliko... Koliko je dobio od hrvatskih iseljenika djelomično mi je poznato, kontrolom na licu mjesta. I nije mala svota...Kada će narod transparentno saznati koji su mu

plaćeni, a koji ini savjetnici, volonteri kako ih on naziva, a u što mogu povjerovati samo imbecili.

Savjetovao bih njemu, njegovim savjetnicima, a i svima koji se nisu poklonili bezimnim žrtvama, naročito tisućama ubijenih, poklanih, živo bačenih u jame nakon drugog svjetskog rata, da pođu dnevno barem na jednu od preko 2.000 u Hrvatskoj otkrivenih jama, punjenih žrtvama boljševičkih zločinaca, i da tu operu svoje savjesti. Ne bi sagriješila osoba o kojoj je riječ kad bi svaki dan do završetka mandata pošla na dvije jame. Ne mora moliti, ali neka se zamisli koliko bi bila velika Hrvatska danas da ti najvitalniji dijelovi njenog korpusa nisu zbrisani s lica zemlje i to kada je u čitavoj Europi zavladao mir?! Slažem se s vama da nakon fašizma ili ustaštva nije mogao fašist i ustaša biti na čelu države, a kako je moguće da nakon službenog pada zločinačkog komunizma vode zemlju njegovi ideološki uradci?! Tom su krivi zli sinovi tvoji, rekao bi hrvatski pjesnik.

Kao tema dana javljali su novinski izvjestitelji kako ste bili konsternirani vi i vama slični govorom don Miljenka Babajića na dan spomena pobijenih hrvatskih branitelja. Napokon sam dobio izvorni govor svećenika Babajića. Pročitavši ga pomno više puta pitam vas – što je to neistinita rekao don Miljenko? Zahvaljujući 50 godina najmračnije hrvatske povijesti uspelo se formirati mišljenje da se ne dira u 'bogove', odnosno u Hrvatskoj danas nije zlo ni opasno činiti kriminal, nego je najopasnije slikati i pokazati točno kriminal i kriminalce. I da ne raspravljamo previše – nađite mi jednu općinu u Hrvatskoj u kojoj nije bilo nevino ubijenih u ratu i nakon rata, a da rodbina i prijatelji nisu smjeli, osim uz rizik zatvora, poći pomoliti se i zapaliti svijeću za vrijeme tzv. socijalizma. Očekujem vaš popis općina u kojima toga nije bilo.

Mosor: Hebrang je jedan fin, učtiv, miran, tolerantan, kulturni (sve u šeretskom stilu) (29).

Dragi moj Mosore,

Nisi mogao prikriti, unatoč tvojoj sposobnosti da sakriješ emocije gdje je potrebno, svoju antipatiju prema Hebrangu. Čini mi se da smo u našoj 'legendarnoj' emisiji spomenuli Hebranga. Nikoga nisam našao u svim vladama Hrvatske da se je bavio tako zahtjevnim radom i poslovima najniže vrste, posebno među našim radnicima u Njemačkoj, kao njega u prvim godinama stvaranja hrvatske države. I nakon jednog predsjednika ridikula dobro bi došao jedan otmjeni gospodin, kojemu je skoro sve pobijeno bilo od ustaša bilo od partizana, a on to stoički podnosi, jer voli svoju Hrvatsku, premda su mu, kako kažu, krvna zrnca židovskog porijekla. Ako je to istina onda je to samo plus za Hrvatsku. O drugima, poput Kajina ili Pusičke neću govoriti. Možda Kajin, upravni referent, kako piše na njegovom portalu, misli da se bira predsjednik mjesne zajednice Žminja ili Pazina, a ne države.

Crkva Svetog Vlaho,

10. Vaša izjava: Ja sam rekao za Hebranga da će dobiti 1% glasova, jer broj ustaša, partizana i domobrana se kreće 45 godina oko 1%... za Josipovića i oporbu to je najbolje rješenje. (30).

10. Moj osvrt: Ovdje ću samo reći hoće li gospar Vlahušić biti pošten pa se javno ispričati gosp.

Hebrangu ako dobije pet ili više puta glasova nego li je on najavio – 1%?

Uzevši malo predaha od ove pisanije sretah bivšeg HNS-ovca. Popisao kavu, a onda me zapita: 'Znadeš li ti, profesore, što znači skraćena HNS?' 'Kako ne.' 'Što znači?' 'Pa nekadašnja tvoja Hrvatska narodna stranka!' 'To je bilo, doktore, nekada, a sada znači – Hrvatska najgora stranka!' Sapijenti sat. No comment!

Sutra je dan pobjede. Kada bi bilo morala kod onih koji vrše bilo koju političku funkciju pogotovo više od jednog mandata onda bi oni učinili najviše za hrvatsku državu da se maknu i dadu mjesto sposobnijima od sebe. Sve dok se to ne dogodi u smrtnom hropcu bit će naša Hrvatska.

Pretpostavljam da, kao liječnik, ne dajete samo anelgetike nego i na ljutu ranu ljutu travu pa ću i ja završiti ovo podugačko razmišljanje čestitajući dan pobjede vama, vašima, gradu kome ste na čelu, ali s napomenom da mi je bilo najugodnije slušati dok s nježnošću govorite o svojoj starici majki, ali kada vidim vaše stavove i praksu, pogotovo protiv pete Božje zapovijedi, a glasi – NE UBIJ! - silno mi je žao što vaša dična starica majka dosljedna u svojoj katoličkoj vjeri nije imala stav svog sina o pravu žene na abortus kad ga je pod srcem nosila.

Pretpostavljam da vam ovo ne će ići u tek, ali ne ide u tek ni meni ni onima koji su vas u tolikim reprizama gledali, što ste sve zastupali ne samo kao likar, nego i kao katolik. Vale!

Split, 4. kolovoza 2009.

prof. dr. sc. don JOSIP ČORIĆ
Narodni trg 7 – 21000 SPLIT
Tel/fax 021-347-324;
mob. 091/592-1792

GOSPODINE SANADERU, STARA JE IZREKA KAKO SIJEŠ TAKO I ŽANJEŠ

Josip Kokić, Zagreb

Da je Sanader sijao na svojoj njivi a ne na Hrvatskoj-nacionalnoj, u maniri kako je vladao, snosio bi posljedice isključivo sam i platio račun posve sam. Ovako je svoje GMO sjeme uz povoljan vjetar u ovih šest godina razbacao po cijeloj Hrvatskoj i na skoro sve građane Lijepe naše, koji će trebati desetljeća kako bi došli do svojeg prirodnog sjemenja. Svu svoju vladavinu podredio je moćnicima trulog zapada i bahato i nadmeno izvršavao sve njihove naloge i želje, dok ono bogatstva što je preostalo nije posve isporučio u ruke tuđina. Dovoljno je samo spomenuti izručenje hrvatskog gospodarskog pojasa, čime je svake godine darovao susjedima po jedan goli Pelješki most. Izručenje hrvatskih generala je samo nastavak niza odanosti tom trulom zapadu. Najavom i danom neopozivom ostavkom vehementno je izjavio kako je časno obavio svoj posao kao premijer RH, i da je vrijeme za odlazak i povlačenje iz politike. Svoju izdašnu fotelju dekretom uz pomoć devet tisuća aklamatora, je ustupio a kome nego svojoj Jadranki, vjernoj i itekako proračunatoj sljedbenici, koja će zdušno dokrajčiti ostatak ostataka hrvatskog nacionalnog bogatstva. Jedino čudo može promijeniti ovo moje stajalište, ali život me naučio da je lakše brdo premjestiti nego i mrvicu promijeniti one koji su punomasni od moći i vlasti, ali zna se dogoditi i čudo. Ta droga je jača od svih opijata koja kolaju tržištima, a ovladala je skoro pa svim političarima koji tako sebe nazivaju.

Jedna od vidnih "odlika" g. Sanadera, koja ga je prožela od glave do pete jest blef i permanentno

blefiranje, a koje su građani jednostavno prihvaćali i ne mareći što to zapravo znači, okupirani vlastitim preživljavanjem. Nakon svakog uspješnog blefiranja Sanader je vidno likovao a njegov Polančec se u znaku polumjeseca smijuljio ukočenog držanja. Teško je ne spomenuti Hebranga, najvećeg apologetu HDZ-a koji je ikada postojao i koji će ikada postojati. Vrlo dobro se sjećam kada je morao napustiti fotelju ministra obrane po odluci predsjednika Tuđmana i njegove poznate izjave upućene F. Tuđmanu: "Gospodine predsjedniče neka vam Bog pomogne u razlikovanju dobra od zla". Naš vrli orator Andrija Hebrang ni do danas ne prihvaća tu razliku, ili je pak i predobro zna a pravi se kako se kaže Englez. Sanaderova krivulja pada vidno je započela nedugo nakon njegovog grlatog govora na splitskoj rivi o generalu Norcu, kojeg je za čas opovrgnuo dobivši izbore, nažalost i uz moj glas i moju vidnu aktivnost na političkom polju. Prvog dana kampanje te 2003. godine, a nalazio sam se u Vukovaru, izjavio sam za HTV: "Gospodin Schroeder je najavio dolazak u RH i davanje potpore Ivici Račanu u parlamentarnim izborima rekavši kako njegovo socijaldemokratsko srce kuca za Ivicu Račana! Odgovorio sam da i moje srce kuca za Ivicu Račana, ali za njegov odlazak u ropotarnicu

prošlosti."

Naravno bio sam itekako ogorčen njegovim sporazumom s Drnovšekom o Savudrijskoj vali ili kako su govorili o razgraničenju u Piranskom zaljevu, na enormnu štetu RH, a da Vlada ni parlament o tome nisu ništa znali. Tu politiku nastavio je i Sanader po svim segmentima Lijepe naše. Da bi na kraju sačuvao barem točkicu na svojem obrazu, grmio je u eteru, ne damo ni pedalj hrvatskog teritorija, poput one poslijeratne, život damo Trst ne damo! Bilo je to za oproštaj od javnosti, kako bi još poneki nasjeli na njegov iscijeđeni blef na račun zaštite hrvatskih nacionalnih interesa. Započela je još jedna dionica križnog puta na čelu s premijerkom Jadrankom. Dobila je i ona šansu, ili reći truloj Europi dosta ponižavanja i poraditi na istinskoj neutralnosti RH, prekinuti suradnju sa sudom u Haagu i vratiti naše generale njihovoj kući i obiteljima, jer građani – domoljubi ni u snu ne žele ovakvu EU, kao ni NATO, ili će nastaviti ubrzano razvijati Pokret za Jugoslaviju. Ako se iskaže u prvoj opciji, osvjetlat će obraz i svome bivšem šefu Sanaderu, a narod će mu ipak oprostiti i omogućiti mu odvikavanje od napasti moći i dominacije koja ga je bila posve obuzela.

U drugoj opciji posljednju riječ će imati hrvatski narod, onaj autentični koji je odolio svim povijesnim napadajima uz poznatu BOG I HRVATI I ZA DOMOVINU SPREMNI! Jadranka i ja Ti poput Milanovića želim sreću, ali onu koja će vratiti samosvijest i dostojanstvo hrvatskog naroda u cilju opstanka i razvoja na dobrobit svih građana, a ne onih koji nas žele izbrisati sa lica zemlje i iščupati nam korijene koji su nas očuvali do današnjih dana.

Josip Kokić

DRAGOCJEN ČOVJEK I BEZVRIJEDAN NOVAC

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

U našoj svijesti ponekad iskrсну uspomene i dojmovi koje smo doživjeli u ranom djetinjstvu, a koje nas čitavi život znadu pratiti kao podaci korisni za orijentaciju i u zreloj dobi.

Kako bih mogao zaboraviti 'veliki događaj' u svojoj sedmoj godini, kad sam posao u prvi razred pučke škole? Bilo je to u jesen 1947 godine. Tada su se još sakrivali 'kamišari' u planinskim spiljama, u dubokim klancima šuma pa i u pravim bunkerima koje su mladi ljudi, koji nisu htjeli zaniijekati svoj ideal - slobodne i nezavisne hrvatske države pred nemanima koje su organizirali hajke na one koji nisu ni nakon rata htjeli - skrenuti s pravog puta i - krenuti s njima.

Pao je oko Božića te godine u mojoj rodnoj Biloj duboki bijeli snijeg. Od kuće do škole i danas je razdaljina od oko jednog kilometra. Za odraslog čovjeka nije teško ni 'prošicat snig cilac', a kamo li ići već utabanom prtinom. No za malog čovječuljka visokog čači do lakta ići prtinom daje dojam da prolazi kroz neku vrstu kanjona, toliko je relativna dubina snijega za malog i za odraslog Božijeg Ihsana.

Točno uoči Nove Godine stigli su Bukvari za naš razred. Učiteljica Dobrila Sučić nam je rekla da možemo kupiti svoj bukvar koji je tada tiskan samo u crno-bijeloj tehnici i koštao je - jednu banku (deset dinara).

Moja Baka Ruža rođena Medo-Ursa izvadila je iz neke metalne kutije tih deset dinara i dala mi da mogu kupiti bukvar. Doduše, ja sam u dobi od tri godine, u

toku rata, naučio sva slova i čitati i pisati, ali imati svoj nov bukvar - pa to je veliki kulturni događaj za mladog đaka prvaka. Na tih deset dinara, sjećam se bio je neki mladi partizan: na glavi je imao šajkaču i na njoj zvijezdu petokraku, a o ramenu je nosio pravu pušku. Kao: vidite li kako je onako mlad znao šta je to borba protiv okupatora, pa se učite kakvi sutra trebate biti u obrani krvavo stečene slobode. Baš takvi?

Godine su prolazile, školske svjedodžbe se množile - postadoh i profesor i to dva puta, u dvije različite države pa i u posve dva različita politička sustava - pa, slijedeći pouku koju sam dobio od malih nogu u obitelji s dugom vojničkom tradicijom, životom sam naučio da se borba vodi najprije mozgom a onda oružjem, ako se ljutom dušmaninu ne može dokazati da ni on ne može biti miran dok druge ne pusti da žive u miru.

I eto, nakon dviju diploma profesora i dviju objavljenih knjiga poezije i priča, dospjeh na vrhunac svoje 'borbene karijere' s olovkom kao oružjem kojeg se dušman više boji od pušaka: Dobio sam za svoje pismene sastave od Tita, Partije, Udbe i Armije najveće moguće priznanje što ga jedan književnik može dobiti - ukupno devet godina i tri mjeseca robije.

U tom strašnom iskušenju otkrio

Navijači Hrvaca, popularni Kamišari

sam da ti prijatelj može biti najveći neprijatelj i da ti nekadašnji dušman može postati pravi prijatelj. Kako?

Nakon što su me humanitarne svjetske organizacije i drugi istaknuti pojedinci uspjeli izvući iz Titovih kazamata nakon 'samo' pet godina i tri mjeseca robije, našao sam se u okrilju svoje obitelji. Koliko pisama zatekoh u kući od dobrih ljudi koji su tješili moju ženu i djecu i - na sve njih sam, jedno po jedno i - odgovorio sa zahvalnošću.

I, po onoj našoj robijaškoj 'galgen lieder' uzreci: 'Bog i Hrati - zapamti pa vrati', nazva me, u ljeto 1978, iz Njemačke supruga hrvatskog političkog vođe radikalnih starčevićanaca - Stjepana Bilandžića - moleći me žarko da svoj ugled u svijetu upotrijebim u prilog njezinoj obitelji koja sad pade u opasnu nevolju da joj muž - na ultimativni zahtjev beogradskih vlasti dostavljen njemačkoj vladi - Stjepan Bilandžić bude izručen Titu na izjvljavanje, muke, tamnicu pa i moguću smrt. Bio je to, istini za volju, čovjek snažan 'kao bik' - Božiji Glamočak plećat i s grlom koje nije bilo rođeno za jagode, nego za poziv 'U boj, u boj, za narod

svoj'. Pravi top u odnosu na strojnicu 'thompson'!

I odazvah se molbi gospođe Bilandžić, krenuh na velike hrvatske demonstracije u Stuttgart, gdje me postaviše na čelo dugačke kolone patnjom i nadom očeličenih rodoljuba.

I tako, marširajući kroz Stuttgart, obrati mi se čovjek koji je išao s moje desne strane. Stariji od mene, naravno, i upita me neka-ko prijateljskim glasom, kao da smo se nekad i negdje vidjeli: Podsjeća li me na nešto njegovo lice? Gledam, zdvajam, tražim i iskreno priznam: Sličnih ljudi sam vidio, ali se ne sjećam da sam baš vas negdje sreo.

On se na to nasmija i reče, da je točno da se mi nismo prije nigdje sreli, ali da je on mene 'upoznao' po slikama iz novina u zadnje vrijeme, a da sam i ja njegovu sliku sigurno negdje vidio. Pa kad čovjek shvati da u mom sjećanju njegov izgled ne koincidira ni s kakvom od viđenih slika, on nadodade:

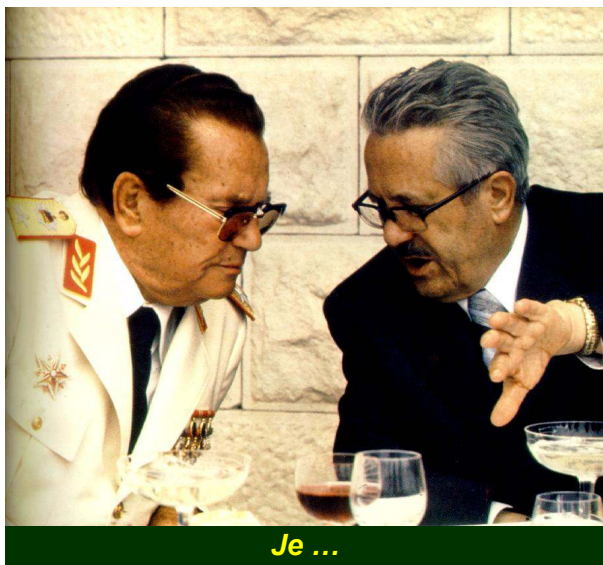
Kad si bio mlad, sigurno ti je u ruke došla koja 'banka' – deset poratnih dinara? I proradi mi smisao za asocijacije pa mu uzvratih – na deset dinara je bio jedan mladi partizan, koliko se sjećam.

On se opet nasmija ali od zadovoljstva. I reče: 'Pa to sam bio ja! Na tih deset dinara bila je utisnuta moja slika iz vremena kad sam kao mladi skojevac prošao partizansku epopeju i to zbilja s puškom o ramenu.

Taj gospodin, kojeg odista treba nazvati i - veliki gospodin - premda je svoju mladost proživio

kao 'drug', zove se Drago Držić. Zanimljiv čovjek, zanimljiva sudbina i koristan primjer da se podsjetimo da su ljudi tipa Drage Držića i danas za nas od velike vrijednosti! Da je i danas na nekoj novčanici bio bi daleko manje vrijedan nego li je onakav kakav je svojim životom postao - kroz mnoga bespuća prošao, ali nije i u sramoti propao.

Prije rata i na samom početku Drugog svjetskog rata Drago je bio - ustaša. Pisao je po sisačkim zidovima s drugim mladim ustašama, još od 1937, ona tri slova ŽAP (Živio Ante Pavelić) koja su za džandare bila nešto kao crve-

ne krpa za bikove: gdje god vide ŽAP naprave raciju da uhvate one koji su ih ispisivali, ali ih ima koje džandari nikad nisu otkrili. Bio je to i - Drago Držić.

No početkom rata nađe se kao u sniježnom valjutku u Sisačkom partizanskom odredu, s Capom, Gošnjakom, s braćom Bobetko itd. I taj odred ga onako mladog odvede i provede kroz rat iz kojeg je izašao kao politički komesar. Nakon rata njegov uspon ga je doveo i na jedan za njega sudbonosan događaj. On je kao oficir bio namješten u jednom beogradskom vojnom garnizonu,

gdje je Veljko Vlahović (Titov predstavnik u Moskvi i urednik emisije 'Radio Jugoslavija' za vrijeme rata; umro je 1979) došao vojnicima održati oštar - antisovjetki i antistalinistički govor. Velehavle, što bi rekli naši bosanski fratri...

Drago Držić je bio zatečen u čudnoj situaciji, pak je pomislio da je tu posrijedi ili neka klopka ili neka zabuna i upozorio je druga Vlahovića: "Znam da smo jurišali na njemačke tenkove s povikom 'Živio Staljin i Crvena armija!' Jesti li nam onda lagali ili nam sad lažete? "

Iza njegovog glasnog pitanja zavlada grobna tišina.

I Dragu Držića odvedoše odatle u - beogradsku 'Glavnjaču'. Bla, bla, bla i - dvadeset godina robije. Siromah je tek tada otkrio i shvatio šta je to komunizam i daleko prije također nekad partizana, Stjepana Đurekovića, došao do zaključka da je "komunizam velika prevara".

No, nakon izdržanih petnaest godina Stare Gradiške i Golog Otoka, Drago Držić se je našao na brisanom prostoru i - zbrisao što je prije mogao i bolje znao - iz proleterske Jugoslavije dospio je 'što sumama, što gorama' u - kapitalističku Njemačku.

Eto čemu je služilo Držićevo 'jurišanje na njemačke tenkove'.

Drago Držić je bio - tipičan hebrangovac. Ne prolazna vrijednost s kojom se može mirne duše otkupiti Hrvatska od tajkuna, mitomana i kleptomana.

Andrija - imaj u vidu ovakve - zlatne ljude - i ne zaboravi onu Miroslava Krležu: "Nakon pedesete godine života svaki Hrvat postane - katolik i starčevićanac!".

TJERALICA ZA UDBAŠIMA PREVEDENA NA HRVATSKI JEZIK

Bože Vukušć, Zagreb

Njemački savezni kriminalistički ured preveo je tjeralicu za Perkovićem, Mustačem & co. na hrvatski jezik.

Ovih dana se očekuju nove tjeralice za udbašima koji su sudjelovali u atentatima na hrvatske emigrante u Njemačkoj.

Prezime: **MUSTAČ**

Ime: **Zdravko**

Datum rođenja: 23.01.1942

Mjesto rođenja: Zagreb

Državljanstvo: Hrvatska

Prezime: **LASIĆ, zvani "Gorankić"**

Ime: **Ivan**

Datum rođenja: 19.03.1934

Mjesto rođenja: Užarići, općina Š. Brijeg

Državljanstvo: Bosna i Hercegovina

Prezime: **PERKOVIĆ**

Ime: **Josip**

Datum rođenja: 17.05.1945

Mjesto rođenja: Ličko Novo Selo, općina Našice

Državljanstvo: Hrvatska

Zdravko Mustač
(lijevo),
Josip Perković
(desno)

Ivan Lasić

Josip Perković

Boris Brnelić

Prezime: **BRNELIĆ**

Ime: **Boris**

Datum rođenja: 16.10.1938

Državljanstvo: Hrvatska

Stvarno stanje

1. U vezi s ubojstvom hrvatskog emigranta Stjepana ĐUREKOVIĆA dana 28.07.1983. u Wolfratshausenu/ Bavarska, njemačke istražne službe raspisale su međunarodnu tjeralicu za Zdravka MUSTAČA, Ivana LASIĆA, Josipa PERKOVIĆA i Borisa BRNELIĆA. Uz njihove službene djelatnosti u bivšoj SDS SRH (Služba Državne Sigurnosti Socijalističke Republike Hrvatske) i SDS SRBiH (Služba Državne Sigurnosti Socijalističke Republike Bosne Hercegovine) gore navedene osobe MUSTAČ, LASIĆ i PERKOVIĆ također su radile u službi Saveza komunista Jugoslavije. BRNELIĆ je radio kao tajni službenik Centra u Rijeci.

2. Traženi Josip PERKOVIĆ je nadalje osumnjičen, da je pokušao u studenom 1977. zajedno s još jednim suradnikom tajne službe da odredi jednog rođenog Hrvata u izvršenje ubojstva nad dvojicom hrvatskih emigranata, koji su stalno boravili u Njemačkoj. Na temelju policijskih istraga postoje konkretni podaci da se tražene osobe eventualno nalaze na slijedećim adresama:

Josip PERKOVIĆ: Pantovčak 194 a, Zagreb i Klenovica, Novi Vinodolski, Zdravko MUSTAČ: Sveta Ned-

jelja, Padež 18, Zagreb
Ivan LASIĆ: fra Franje
Miličevića 29, Mostar.

Za informaciju, koja
može omogućiti uhiće-
nje okrivljenih osoba
Ivana LASIĆA, Zdravka
MUSTAĆA, Josipa PER-
KOVIĆA i Borisa BRNE-
LIĆA u Saveznoj Repu-
blici Njemačkoj i njih-
ovo izručenje u ovu drža-
vu, Generalni savezni
tužitelj pri Saveznom
sudu raspisao slijedeće
nagrade: 5.000,00 € po
osobi.

Ove nagrade nisu odre-
đene ni za osobe, koje
su sudjelovale u ovom
kaznenom djelu niti za
dužnosnike, u čije služ-
beno područje djelova-
nja pripada otkrivanje i
krivično gonjenje kaz-
nenih djela. O dodjeli i
raspodjeli nagrada od-
lučuje Generalni savezni
tužitelj pri Saveznom
sudu uz isključenje
pravnog puta.

Molimo Vas dostavite
informacije na:

Bayerisches Landeskri-
minalamt, tel. +49(0)
89/1212-1751 ili tel.
+49(0)89/1212-2051,
blka.stab2.kdd@polize-
i.bayern.de ili Bundes-
kriminalamt Wiesbaden
Kriminaldauerdienst tel.
0611/55 – 13101, fax.
0611/55 – 12141, in-
fo@bka.de ili svakom
drugom policijskom od-
jelu.

Meistgesuchte Personen

Mustać (lijevo),
Perković (desno)

Lasić

Perković

Brnelić

Prezime:

Ime:
Datum rođenja:
Mjesto rođenja:
Državljanstvo:

MUSTAĆ

Zdravko
23.01.1942
Zagreb
Hrvatska

Prezime:

Ime:
Datum rođenja:
Mjesto rođenja:
Državljanstvo:

LASIĆ, genannt "Gorankić"

Ivan
19.03.1934
Uzarici, općina S. Brijeg
Bosna i Hercegovina

Prezime:

Ime:
Datum rođenja:
Mjesto rođenja:
Državljanstvo:

PERKOVIĆ

Josip
17.05.1945
Ličko Nevo Selo, općina Našice
Hrvatska

Prezime:

Ime:
Datum rođenja:
Državljanstvo:

BRNELIĆ

Boris
16.10.1938
Hrvatska

Stvarno stanje

1. U vezi s ubojstvom hrvatskog emigranta Stjepana ĐUREKOVIĆA dana 28.07.1942. u Wolfratshausenu/Bavarska, njemačke istražne službe raspisale su međunarodno za Zdravka MUSTAĆA, Ivana LASIĆA, Josipa PERKOVIĆA i Borisa BRNELIĆA. U službene djelatnosti u bivšoj SDS SRH (Služba Državne Sigurnosti Socijalističk Hrvatske) i SDS SRBIH (Služba Državne Sigurnosti Socijalističke Republike Bosne i Hercegovine) gore navedene osobe MUSTAĆ, LASIĆ i PERKOVIĆ također su radili u službi Saveza komunista Jugoslavije. BRNELIĆ je radio kao tajni službenik Cen Rijeci.
2. Traženi Josip PERKOVIĆ je nadalje osumnjičen, da je pokušao u studenom 1942. zajedno s još jednim suradnikom tajne službe da odredi jednog rođenog Hrvat uzvršenje ubojstva nad dvojicom hrvatskih emigranata, koji su stalno boravili u Njemačkoj.

Na temelju policijskih istraga postoje konkretni podaci da se tražene osobe evakuirale na slijedećim adresama:

Josip PERKOVIĆ: Pantovčak 194 a, Zagreb und Klenovica, Novi Vinodolski

Zdravko MUSTAĆ: Sveta Nedjelja, Padež 18, Zagreb

Ivan LASIĆ: fra Franje Miličevića 29, Mostar.

Za informaciju, koja može omogućiti uhićenje okrivljenih osoba Ivana LASIĆA, Zdravka MUSTAĆA, Josipa PERKOVIĆA i Borisa BRNELIĆA u Saveznoj Republici Njemačkoj, njihovo izručenje u ovu državu, Generalni savezni tužitelj pri Saveznom sudu raspisao slijedeće nagrade:

5.000,00 € po osobi.

Ove nagrade nisu određene ni za osobe, koje su sudjelovale u ovom kaznenom djelu niti za dužnosnike, u čije službeno područje djelovanja pripada otkrivanje i krivično gonjenje kaznenih djela. O dodjeli i raspodjeli nagrada odlučuje Generalni savezni tužitelj pri Saveznom sudu uz isključenje pravnog puta.

Molimo Vas dostavite informacije na:
Bayerisches Landeskriminalamt,
Tel. +49(0)89/1212-1751

ili
Tel. +49(0)89/1212-2051
blka.stab2.kdd@polizei.bayern.de

oder

Bundeskriminalamt Wiesbaden
Kriminaldauerdienst
Tel. 0611/55 - 13101
Fax. 0611/55 - 12141

info@bka.de

ili

svakom drugom policijskom odjelu.

zurück

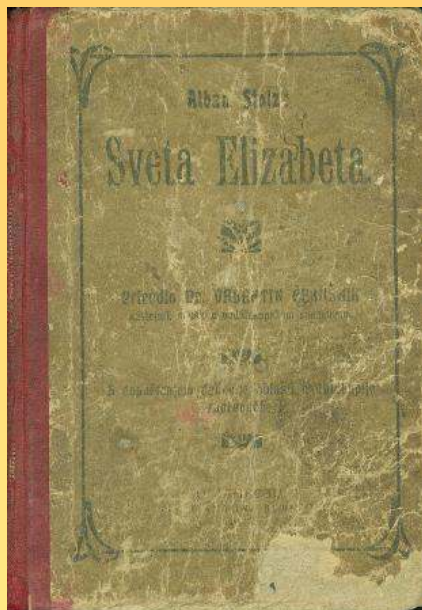
© 2008 Bundeskriminalamt Wiesbaden | Impressum
Sämtliche Daten sowie alle Teile der Dokumentation unterliegen dem Urheberrecht. Alle Rechte sind geschützt. Jegliche Vervielfältigung oder Verbreitung, ganz oder teilweise, bedarf der vorherigen Zustimmung. Der Nachdruck von Pressemitteilungen ist mit Quellenangabe gestattet. Herausgeber: Bundeskriminalamt, 65173 Wiesbaden

HRVATSKA KNJIŽARA

knjizara.hrvatskauljudba.hr

preporučuje Vam knjige:

Alban Stolz:

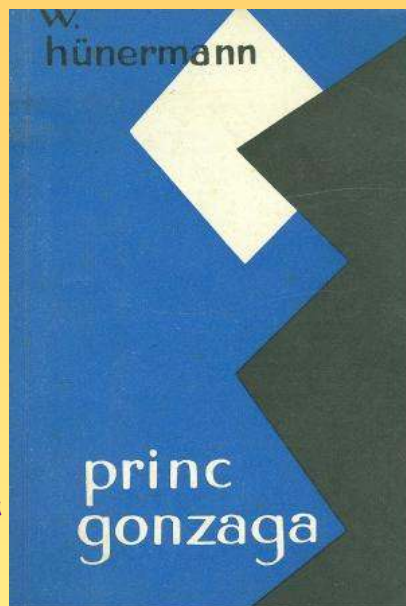

SVETA ELIZABETA

Tisak Antuna Scholza, Zagreb
str. 412, 1906. g.

50,00 kuna

Wilhelm Hunermann:

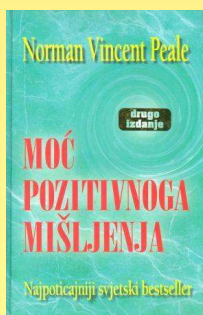

PRINC GONZAGA

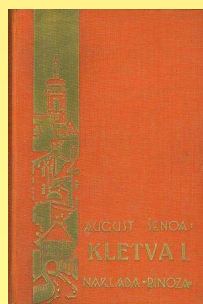
Životopis Sv. Alojzija
str. 352, 1967. g.

45,00 kuna

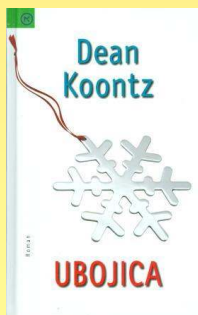
Izdvajamo iz ponude antikvarijata (cijene treba uvećati za poštarinu):

N. V. Peale:
MOĆ POZITIVNOGA
MIŠLJENJA,
str. 239, 1998. g.
90,00 kuna

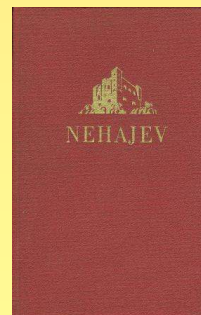
August Šenoa:
KLETVA
I-III,
str. 1127, 1934. g.
130,00 kuna

Dean Koontz:
UBOJICA,
str. 396, 2008. g.
80,00 kuna

G. G. Marquez:
STO GODINA
SAMOĆE,
str. 341, 1982. g.
45,00 kuna

Milutin Nehajev:
BIEG,
str. 235, 1944. g.
45,00 kuna

Hrvatska knjižara, Zagreb, Četvrte poljanice 8, tel. +385 1/2923-756, fax. +385 1/2923-757,
+385 91/3388-433, e-mail: lovorka.dragun.mirkovic@gmail.com

ZATOČEN HRVATSKI DOMOLJUB I SVEĆENIK VIŠ. ZLATKO SUDAC

Ivo Matanović, Zadar – 5. kolovoza 2009.

Štovani naš brate Zlatko!

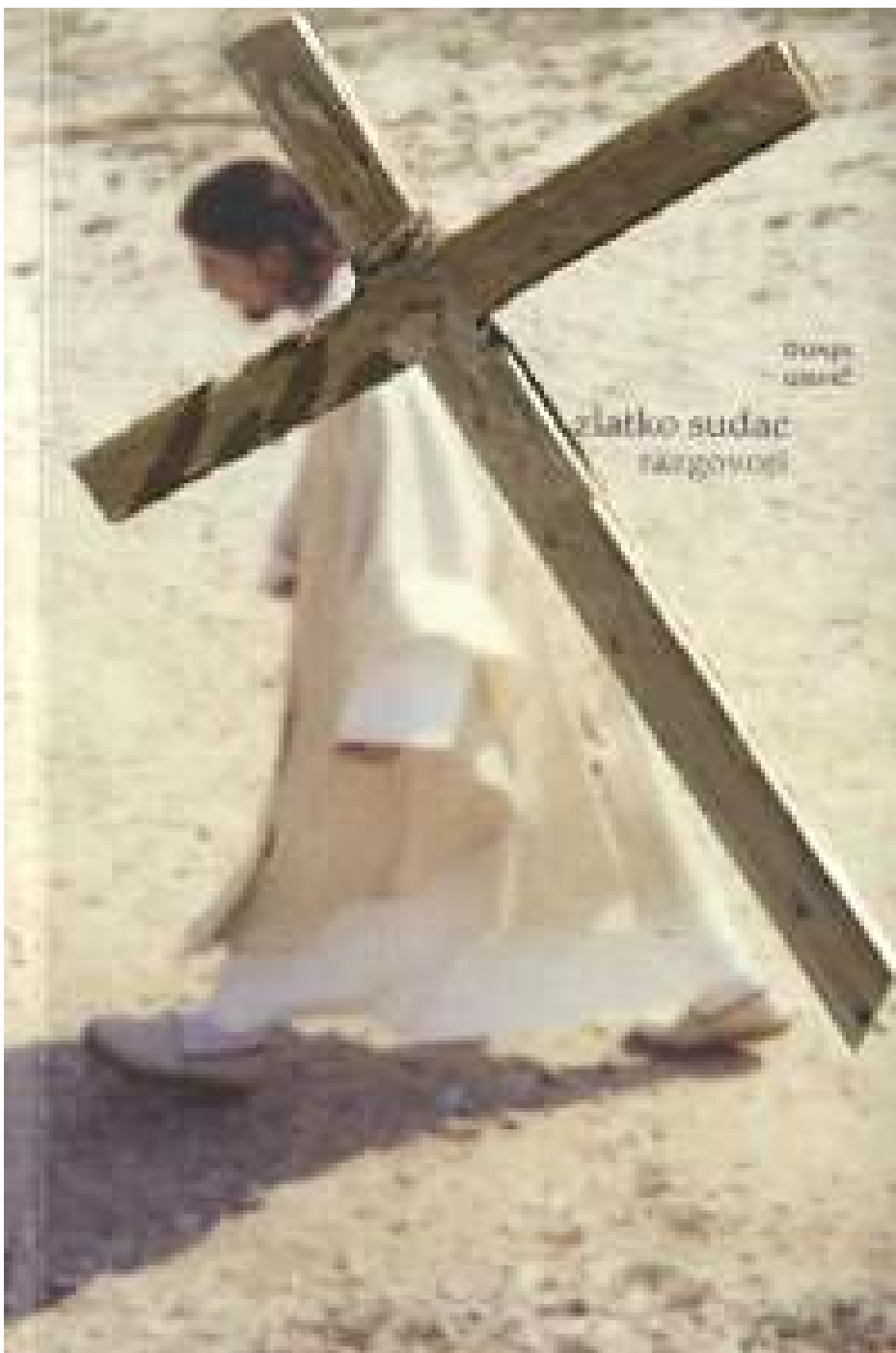
Vijest koju smo upravo iščitali iz Jutarnjega, zaprepastila nas je. Ne možemo vjerovati da se tako nešto može strašnoga i među svekolikim svećenstvom dogoditi. Nu, što je, tu je. Božjoj sudbini se ne može pobjeći.

I naš stalež - stalež hrvatskih političkih uznika prošao je, za vrijeme titovog komunizma, slične i još gore kalvarije. Istina, to je za nama, al' kad čujemo da se tako nešto događa i danas u tzv. slobodnoj Domovini Hrvatskoj, to nam još teže pada na srce. Tim čudnije što se to dešava među svećenstvom. U svakom slučaju ovo je povijesni presedan u crkvenoj oligarhiji u Hrvata.

Svjesni Tvoje patnje i težine Križa kojeg nosiš, mi želimo da Ti pomognemo. Ne znamo kako? Rado bi te posjetili, ali isto ne znamo kako doći do Tebe. Ono što smo iz novina pročitati znamo samo za selo Čunski na kojemu se nalazi famozni Dom za duhovnu obnovu Betanija. Razmišljamo, kako doći do njega i je li uopće dozvoljena posjeta?

U ovom trenutku mi smo se odlučili da ti napišemo pismo. Da barem uspostavimo stalni kontakt sa Tobom, a poslije, ako nam se i ta želja ostvari, činit ćemo sve što sa naše strane možemo – da Te se oslobodi psihičkog mučeništva. Mi te trebamo živog i zdravog.

Dragi naš brate u Kristu, vjeri i ropstvu.

Nadasve brate u mučeništvu! Od danas mi te smatramo, bez obzira da li si formalno učlanjen ili ne, našim redovitim članom i bratom.

Molit ćemo se za Tebe, a Ti nam pomogni, ako si u mogućnosti, da te možemo posjetiti.

To je sve što ti u ovom momentu želimo reći.

Uz Božju pomoć - do skorog viđenja.

Tvoji braća i sestre u Kristu i Domoljublju!

Ivo Matanović,
predsjednik

GOSPODO PROSVJEDUJMO!

Ivo Poljak - ivo.poljak@inet.hr

Hoćemo uvažavanje i poštovanje svih građana naše zemlje!

Dana 30. kolovoza u emisiji HTV „U objektivu“, pored niza šlampavo i ne baš profesionalno složenih priloga, među kojima je i bilo i podosta pristrano skrojenih, pa čak i promičbenih priloga, kao na pr. onaj o Milanu Bandiću, objavljen je i prilog o Zakonu o medicinski podpomognutoj oplodnji.

Vanja Sutlić – Kuga i Hloverka Novak - Srzić

Urednik je bio Emil Kodrnja, a voditelj Ivan Jabuka.

Iako je cijela emisija odisala površnim novinarstvom, posebnu pozornost izazvao je uvod u prilog o Zakonu o medicinski podpomognutoj oplodnji. Njega je, bez krznanja, izgovorio voditelj emisije Ivan Jabuka (nije transkript - prenosimo po sjećanju):

"Donoseći kontroverzan Zakon o medicinski podpomognutoj oplodnji (dalje u tekstu: MPO), ovih su se dana saborski zastupnici poigrali Boga. Pri tome su posve zaboravili da je i Isus bio začat u izvanbračnoj zajednici uz, na neki način, podpomognutu oplodnju."

Nekoć davno, u vrijeme komunizma, kada je vjera bila dežurni krivac za sve, bilo je zaustavljeno izdavanje ploče Bijelog dugmeta "Bitanga i princeza", jer je jedan od tekstova sadržavao i „stih“: "...a Isus je bio kopile i gad..." Izdavač je tada tražio da se taj dio teksta izbaci i izmijeni prije izdavanja ploče.

Danas, pak, Ivan Jabuka je izrekao bez krznanja nešto vrlo slično, uvjeren da se to može, iako njegove riječi znače isto što i nekoć zabranjeni tekst Bijelog dugmeta – uvjedu za vjernike.

Gotovo sam siguran da je i taj čovjek negdje upisan kao vjernik, da je negdje kršten, da ga je netko krizmao ili da je vjenčan u nekoj crkvi, ali kome to išta znači.

U pogledu same obrade teme Zakona o MPO, osnovna zamjerka novinarskoj (ne)profesionalnosti jest to da su u prilogu govorili samo oni koji su protiv zakona, što je redovita praksa na HTV-u, koji je gotovo u cijelosti lijevo-liberalan, dakle jednodiman. Svi oni govorili su bez previše argumenata, jednostavnim promičbenim frazama, čak su i malenu dječicu od 2-3 godine kao papagaje naučili da ponavljaju za njima: Ne valja zakon, ne valja...

Sada su svi brižni novinari („savjest čovječanstva“) kao, nešto, zabrinuti što zbog ovog konzervativnog zakona neće biti djece u Hrvatskoj. Njihov duhovni vođa, SDP, predvođeni suprotstavljanje zakonu, nastupio je u Saboru s majicama natpisa: "Kad ljubav kaže: dijete, Vlada kaže: NE." I oni su, u saborskoj raspravi bili jako zabrinuti za posljedice koje će u odnosu na natalitet imati zakonska odredba da MPO mogu zatražiti samo braćni parovi, a pod posebnim uvjetima i izvanbraćni. Neki su se u medijima nabacivali podatkom da će, po ovim kriterijima, biti 1.000 postupaka MPO manje na godinu, i približno toliko manje djece rođene uz MPO.

No, kad je riječ o pobačaju, onda nikoga ne brine natalitet. Ni novinare, ni SDP, jer – to je pravo žene na vlastito tijelo. A riječ je o nekih 15.000 abortusa na godinu. U tom slučaju natalitet nije upitan. I tako, naši bezglavi novinari, koji ne znaju tko im glavu nosi, od teme do teme, sami sebi skaču, u širom otvorena, humanistička i liberalna usta, ali nema veze, tko to vidi! Sanader bi

rekao: Idemo dalje! Kamo? To nitko ne zna. Bitno je ići dalje, što dalje od istine, dalje od suočavanja s istinom, od uvažavanja drugačijeg mišljenja. Uvažavanje drugačijeg mišljenja važno je jedino onda ako su u pitanju manjinska mišljenja i to pederska, lezbijjska, feministička, i sl.

A što sve jedan liberalan zakon o oplodnji može donijeti vidimo ovih dana u slučaju pokojnog Michaela Jacksona i njegove proizvedene djece. Njegov obskurni dermatolog (prononsirani homoseksualac k tome) tvrdio da je otac njegove djece. (Kako uopće netko može biti otac tuđe djece?!) S druge strane, njihova biološka majka nije im majka, jer se je tog prava odrekla za 8 milijuna \$. O tome Ivan Jabuka, Emil Kodrnja i ini lijevi progresisti niti riječi.

Dakle, zaključimo, kršćani mogu govoriti u geto emisijama (Riječ i život, Duhovni izazov itd) koje se kao alibi za pluralnost društva i „javne TV“ emitiraju u terminima kada nitko ne gleda TV i kada je gledanost u razinama koje su dobre samo prilikom alkotesta u prometu. Površni, pristrani i liberalno-napredni novinari koji nisu kadri jednu temu sagledati niti toliko profesionalno da uključe dijaloško načelo audiatur et altera pars, oni mogu imati najgledaniji večernji termin.

E pa sad, ako je to koncept javne televizije, ako je to dobro za SDPovce i HDZovce, dokle ćemo mi ostali, koji smo većina u ovom društvu biti ovce za šišanje?

Zahtijevamo:

pod 1) od uredništva HTV-a da se ta kuća ispriča vjernicima i da se urednik emisije i informativnog programa, kao i voditelj emisije kazne i smijene zbog uvjrede vjernika,

pod 2) od Katoličke crkve tražimo da odmah prekine sudjelovati, uređivati i na drugi način popunjavati „alibi“ emisije (Duhovni izazov, Život i riječ, prijenos sv. mise i sl.) na HTV-u dok se ovo ne provede u djelo.

NACIONALNA VLADA (S)PASA ILI KAKO VLADA NAŠA VLADA

Sa svepećeg književnog novogovora na hrvatski preveo **Vladimir Biondić**

Situacija je kažu, vrlo složena. Mudri savjeti i krizna rješenja odasvud nadiru u valovima. No sve Vam je to još kak tak držalo vodu, dok nisu počele priče o rasprodaji obiteljskog srebra. Kaj srebra - ZLATA.

I tako danas rano ujutro utrči u moju kancelariju Buga, bez kućanja i sva izvan sebe. Kakvo je to ponašanje. Što se dogodilo, upitah je?

Upravo sam u onom žutom tisku kako se ono ti cajtungi zoveju, ah da Jutarnji list, pročitala o mogućnosti rasprodaje državne imovine plaćnim će glasom Buga. Ja im ne dam svoj del obiteljskog srebra, krajnje je vrijeme za našu akciju, ova vlada bu nas totalno upropastila, mi iz živinskog sveta moramo nekaj na brzaka zamisliti. Audiatur et altera pars (Neka se čuje i druga strana!) završi Buga sve v jenom dahu.

Jadranka Kosor rado ima peseke (1)

Mora da je stvarno gadno kad se Buga počela služiti latinskim, po-

mislih.

Hm, kaj sad, ja bum to rešil na sveopće zadovoljstvo, rekel bi naš dragi Milanček. Ak može Milanček, velim sebi ja, može i njegov Rudi. I pozovem ja Rudija na konzultacije.

Dođe Rudi i odmah će iz cuga – Ja sam već o svemu tom razmisllil – imam Ti ja rešenje.

Rešenje za osveženje. Moramo fest hitno složiti vladu nacionalnog (s)pasa.

Misliš jedinstva, rekoh ja. Ne, veli Rudi, to Ti je već viđeno i ni nikak šljakalo. A kak bu tek denes kad se jedinstvo nigde ne vidi - ni u tragovima. Ne ROI, to tak nejde.

Prema tome, dabome treba nam VLADA SPASA, pazi da me ne bi krivo

shvatil, rekel sam VLADA SPASA, a ne pasa.

To bi moralo zelo dobro funkcionerati.

I nastavi dalje Rudi, predsjednik se zna, to svakak moraš biti Ti. Ja bum mam preuzel mesto podpredsjednika i ujedno zemem kaj drugo neg sektor gosudarstva.

Ionak svaki dan vidim i svedočim kak se zelo uspešno ćapava lova. Buga bummo poverili brigu za branitelje i socijalu, a onoj Kingi nek bu izvanjska politika.

Čuj stari, velim mu ja na to, tu mi nekaj fest smrdi, pa ne ćemo valjda zeti tog Vesninog pesa na tak odgovorno mesto tu trebamo nekog državotvornog nekog zelo sličnog onom novom predsedničkom rešenju iz HDZ-a. Pa Ti bar dobro znaš da teta Vesna s domoljubljem nema baš nikakve veze, ona Ti je pravi Meškov kadar.

Jadranka Kosor rado ima peseke (2)

Ne boj se ROI, Rudi će na to, Kinga je naš pouzdani agent i vrlo je domoljubno orijentirana za razliku od svoje gazdarice.

No dobro, kar naprej, rekel bi striček Pahorček, treba nam još rešiti turizam, poloprivredu i policote oliti nutarnje posle.

S turizmom bu lahko, kak si dosad videl, tu Ti i nema baš nikakvih problema, tu lova sama curi, svako malo kvalitetnije dalmatinsko magare more zelo flehtno vodit turizam. Možda bi mogli čak zeti i ono istarsko magare

Jeste li za Vidoševića ili ste za Hebranga?

koje je doduše talijanski orijentirano, al ak naš policiot revno pazi sve bu v redu.

Nikom ni za verovati - velim ja, za slučaj saki, predlagam onog već svima nama poznatog zadarskog tovara.

Financije nam buju posebno bolna točka i bilo bi dobro da do daljnjega to imaš Ti u svojim šapama nastavi Rudi. A tek dilema s tom poloprivredom, to je vražja spelancija, tu se pak dvoumom zmeđu onog bika z gmajne i svinje iz Đelekovaca. No to mesto zasad ne bumo popunili. Mislim da nam je bolje zeti svinju jer ona ne bu tražila dodatne poticaje. A svinja je dobra i zato kaj moramo neko mesto ostaviti i za istočnu braću s kojom bumo prešli v koaliciju.

Znutarnje poslove i sud povjerali bumo našem Reksu, taj nam je zelo pouzdan, kulturu pak Tatjaninom terijeru Jackiu, a šport Ivaninom mačku Woodyu.

Svidjeli su mi se prijedlozi Rudija, a sam Rudi bil je pun optimizma, pljunuti lik svog gazde.

A kaj Ti misliš Rudi, kaj pak bumo s onim penzionerčekom za njih bi se nekak trebalo zbrigati. Ne budi lud ROI, pa za njih se v toj bana-

na republici i tak nihče ne brine, a nosiju niš, only en glas. Ni trudo vredno.

I tak smo mi krenuli. Odlučili smo se jasno za javno glasanje, ovaj način glasanja bil je zelo uspješno testjer na onom Kongresu HDZ-a i pokazal je perfektne rezultate.

Tako i bi.

Moja providna predskazanja pokazala su se zelo točna i vlada je izglasala sve predloge bez problema, dok si rekel keks i to – sve jednoglasno.

Da, moram Vam, istine radi pripomenuti da se ona svinja ni odazvala, pa je poloprivreda pak ostala v zraku. Al nema veze, dok uvoz, šljaka sve bu v redu.

I tak, odlučili smo Jadrankinoj vladi dati još enu šansu. Nabacili smo joj samo neke naše predloge za skupljanje potrebite love pak bumo videli kaj bu ona s nimi.

No ak do jeseni ni s ovim našim rešenjima ne uspije srediti

stvar zatražili bumo nove izbore.

Pazite se gospodo, jer i mi konja za trku imamo. A ne kobilu, kak neki.

Jes, jes moram Vam se pohvaliti da sam se fakat pokazal kao financ minister dostojan Vašeg povjerenja. Oni medonje ozgor pozabili su na neke vrste poreza protiv kojih se nemre nihče žaliti.

Iak se tu radi o poslovnoj tajni (ne bum Vas sad upoznal s točnim specifikacijama) ipak bum Vam se smiloval, da mam ne krenete od znatižele, pa bum Vam samo del šapnul.

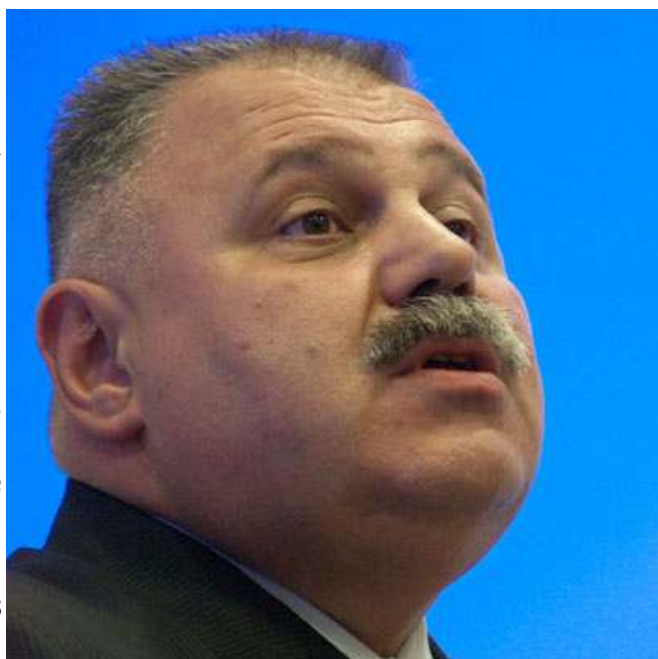
Tu Vam je v prvom red porez na sve one koji ne drže doma nijednu kućnu živinu, kak i na one koje svoje pese držiju na lancu i ne šeću ih kak je red, pa onda na samce i samice itd., itd.

Je ima Vam tu još pun lonec lepih stvari. Samo Vam za sad nemrem baš se povedati.

Živi bili, pa videli.

Za Nacionalnu vladu (s)pasa

v.d. Predsjednik

ROI je na strani Darwina?

USPOSTAVA HRVATSKE DRŽAVE, dr. FRANJO TUĐMAN, TUĐMANIZAM I DETUĐMANIZACIJA (14)

Marko Francišković, HRVATSKA KNJIGA OPSTANKA, ulomci

Kako iz tog potencijalno prisutnog populističkog faktora nije bio problem u navodnoj snazi tih domaćih kriminalaca koji bi eventualno mogli svojom moći spriječiti Tuđmana ako bi on htio njih odstraniti, postavlja se pitanje što je bilo ono što je njega priječilo da se odupre tim kriminalnim strukturama? Prema tome, nije pitanje da li je Tuđman znao ili mogao djelovati, nego je pravo pitanje zašto to nije uradio?

Samo su dva moguća smislena odgovora. **Prva je mogućnost da je Tuđman sve što se događalo smatrao poželjnim i u najvišem državnom interesu.** Ukoliko je to tako, to bi značilo da je kao državnik bio izuzetno loš, da se ne kaže neka teža riječ poput državničke neinteligencije, maloumnosti i sl.

Kako Franju Tuđmana doživljam kao jednu definitivno složenu ličnost, ali nikako kao nekoga tko je neinteligentan ili bilo što tome marker i približno slično, onda se ova prva mogućnost isključuje sama od sebe. Također, oni koji u objašnjenju Tuđmanovog djelovanja vodu navažaju na ovaj mlin ili u najmanju ruku ostavljaju ovo pitanje neobjašnjivim u stilu "pitajte predsjednika", na jedan indirektan način ipak govore da je Tuđman bio potpuni politički bedak. Što je najbolje, ti koji tako rezoniraju su uglavnom najveći apologeti Franje Tuđmana koji u svemu njegovom djelovanju pridaju doslovce mesijansku providnost i odriču ikakvu mogućnost njegovih propusta u vođenju države.

Tuđmana doživljavaju kao nepogrešivog državnika kojemu nema mane, ali kako hrvatska država pokazuje znakove teške bolesti koje niti oni ne mogu poreći, onda svu od-

govornost prebacuju na sve druge osim na samog Tuđmana. Kada se te iste pita kako je onda moguće da se u njegovo vrijeme dogodilo pokretanje lavine kojom se danas rastače hrvatska država i nacija, dobiva se odgovor da je to učinjeno Tuđmanu iza leđa ili protivno njegovim odredbama. Kako je takav odgovor netočan (što je prije i rečeno), onda se nameće jedino to da je Tuđman bio malouman kada je znao, a ipak nije ništa poduzimao protiv onih koji uništavaju državu, nego je još i davao potporu takvim strukturama.

No, i ta opcija o navodnoj Tuđmanovoj sljepoći prema lopovima ili državničkoj maloumnosti otpada jer naprosto nije točna. **Niti je Tuđman bio slijep, a još manje malouman.** Koliko je priča o Tuđmanovom neznanju o lopovima u njegovoj blizini uperena protiv njega samoga kao inteligentnog čovjeka vidljivo je iz jednostavnog pitanja svima koji te besmislene teze zastupaju. Dovoljno ih je upitati kako je moguće da smatraju Franju Tuđmana savršenim državnikom ili savršenim strategom, a da u tom savršenstvu on istovremeno potpuno podbaci kod odabira državnih dužnosnika – koje je on sve redom izabirao i nema jednoga kojega nije osobno odobrio – te je prema tome kako je izabirao ljude očito zbog barem nečega teško zastranio. Ovdje je bilo izneseno prvo moguće objašnjenje tog zastranjenja, a koje nije održivo ukoliko se Tuđmana doživljava kao čovjeka visokih umnih sposobnosti, a upravo tako pisac ovih redaka njega doživljava gledano po svemu što je on u životu radio. Dovoljno je samo uzeti i pročitati njegove knjige koje je napisao i definitivno se vidi koliko je Franjo Tuđman čovjek s visokom

Borislav Škegro

razinom znanja, inteligencije i pro-nicljivosti, ali nadasve čovjek s velikom pragmatičnom političkom sposobnošću. Posebno se to odnosi na pitanja nacionalne problematike modernog svijeta gdje je Tuđman u svjetskim razmjerima bio najmanje 20 godina ispred svog vremena.

Tuđman je proročki točno predvidio da će budući svjetski globalizacijski procesi koji idu za redukcijom suvereniteta za račun globalnih institucija, a koji su tada bili prisutni tek u grubim naznakama, najprije proizvesti efekt nacionalne emancipacije malih nacija koje su dotada bile uklopljene unutar suvereniteta drugih, poglavito većih, višenacionalnih država. I to najprije dolazi do emancipacije nacija unutar multinacionalnih država poput SSSR-a, Čehoslovačke i SFRJ, a potom na red dolaze i manje nacionalne enklave poput Baska ili Korzikanaca.

Prema tome, ono što ostaje je jedino ona druga mogućnost objašnjenja koja može zadovoljiti sve kontraargumente, a da ipak ostane smislenom. **Riječ je o tome da se Franjo Tuđman kod odabira koncepcije razvitka Hrvatske nije uopće orijentirao prema domaćim strukturama nad kojima je on bio apsolutni gospodar i imao je potpunu moć upravljanja unutar Hrvatske onako kako je to htio.**

Kako nije ni najmanje bio podložan ikome unutar Hrvatske, imao je visoku povijesno-državničku inteli-

genciju, umijeće ili znanje, a ipak je vodio Hrvatsku onako kako je vodio sa strukturama koje je osobno odabrao, ostaje samo jedno mjesto moći kojemu je Tuđman na bilo koji način morao udovoljiti: prostor izvan Hrvatske ili tzv. "svijet", "međunarodna zajednica" i slični izričaji.

Zbog razloga koje će se pokušati objasniti u narednim retcima, Tuđman je bio u dobroj mjeri podložan ostvarenju strateških obrazaca kreiranih unutar globalnih centara moći. Ti strateški obrasci moći uključuju upravo ono što se događalo u Hrvatskoj tijekom svih godina vladanja Franje Tuđmana.

Naravno i nakon njega, i to u još većem intenzitetu, jer je Tuđman u svojim mogućnostima djelovanja proizašlima iz njegovog autoritarnog karaktera bio prepreka sama za sebe, htio to on ili ne.

Konkretno to se odnosi na ono što bi se moglo najkraće svesti pod nazivnik "Čikaška škola ekonomije" kojoj je glavni ideolog Milton Friedman, a koja predstavlja svojevrsni ekonomski pandan "Frankfurtskoj filozofskoj školi". Čak bi bilo pravilnije ustvrditi da je Čikaška škola ekonomije ili tzv. Friedmanov monetarizam neposredni provoditelj Frankfurtske škole filozofije i kroz tu ekonomiju se provodi operacionalizacija jedne filozofske (anti) ideje unutar svjetovnih parametara koje danas nazivamo globalizmom.

Najkraća moguća definicija Friedmanovog monetarizma je u dekonstrukciji države kao ikakvog činitelja unutar ekonomskih zbivanja, te potpuno prepuštanje svijeta tzv. tržištu kojim dominira ni manje ni više nego – novac sam po sebi i sam za sebe. Kako je Frankfurtska škola filozofije promicatelj ideja o potpunoj dekonstrukciji države i uopće svih institucija **s ciljem uništenja svega onoga što predstavlja glavne elemente zapadne kulture: kršćanstvo, vlast,**

obitelj, patrijarhat, hijerarhija, moral, tradiciju, seksualne orgade, odanost, domoljublje, nacionalizam, nasljedstvo, etnocentrizam, konvencije i konzervativizam, tako i Čikaška škola ekonomije svojim djelovanjem na apsolutnoj divinizaciji novca služi svim ovim nabrojanim ciljevima, ali istovremeno s puke filozofske ideje, putem svjetovne moći koju daje novac, uzemljuje apstraktne ideje u konkretnu materijalnu stvarnost.

Zlatko Sudac

Provedba ovih nacionalno destruktivnih ekonomskih doktrina nije mogla biti izvedena drugačije nego jedino kroz ljude koji su potpuno moralno posrnuli i ljude kojima nije problem opljačkati svoj narod istovremeno ih gledajući pravo u oči kroz TV ekrane i govoreći kako su upravo i jedino oni osobno najveći promotori nacionalnih interesa ili čak gradeći se navodnim nacionalistima.

Potvrda za to je u još jednoj neospornoj činjenici: svaki onaj koji je sačuvao moralni integritet i nije podlegao nastupi da se sam okoristi svojim povlaštenim položajem odstranjuje se iz vlasti. Društvo pokvarenjaka ne trpi među sobom nekoga tko svojim primjerom odstupa od njihovog posrnuća te ga još samo dodatno naglašava.

Kao primjer dobro je spomenuti

ministricu Ljilju Vokić koja je jedna od tih rijetkih iznimki i koja je upravo zato što je radila na dobro ljudi – što je u suprotnosti s interesom kapitala i Friedmanovog monetarizma – morala odstupiti s dužnosti. Njezin je neoprostivi grijeh bio što je jednostavnim zdravorazumskim mjerama hrvatskoj djeci omogućila besplatne udžbenike kojima je istovremeno višestruko pala umjetno napumpana nabavna cijena. Čikaška škola ekonomije koja je osmišljena na načelu pogodovanja interesima kapitala, pripadajuće financijske internacionale i po tome svima koji raspolazu novcem, ne trpi ovakav nekapital-interesni model raspodjele bogatstva.

Ne trpi se racionalno štampanje, čuvanje i prenošenje školskih udžbenika od generacije na generaciju i to još s cijenom koja je niskoprofitno formirana jer se time guši suština kapitalizma, potrošačkog društva i slobodnog tržišta: bezumna potrošnja zbog potrošnje same koja osigurava podizanje profita "ulagačima", ali istovremeno po sili sprege korupcije, kamatnog pritiska i spekulativne kalkulacije višestruko povećava samu cijenu proizvoda – u ovom slučaju hrvatskih školskih udžbenika.

Zato Tuđman provodi kadrovsku selekciju kakvu već provodi, a sve sa svrhom da se u Hrvatskoj na najdosljedniji način uspostavi ekonomski model determiniran monetarističkim principima načelno danim po Miltonu Friedmanu. Sve što dalje slijedi samo je uporno provođenje tog programa kroz pretvorbu, privatizaciju, euro-atlantsku orijentaciju, zaduživanje na "međunarodnom tržištu kapitala", pristajanje na diktaturu MMF-a i Svjetske banke, ulazak u WTO, prijedlog za pokretanje, a potom i priznavanje nadnacionalnog suda u Haagu i predaja hrvatskog suvereniteta tom političkom instrumentu, itd.

ANTI-ISLAMSKI MANIFEST ZA EUROPSKU UNIJU (22)

Eugen of Savoia

Zabranjuje li Kuran sekularnu državu

Sve ovisi o tome tko će zavladatai javnim mnijenjem u muslimanskom svijetu: hoće li to biti radikalni muslimani - islamisti - ili pak će moderno orijentirani liberalni muslimani preuzeti spiritualno i političko vodstvo. To personificirano pitanje zadire duboko u korijene islamske kulture i religije. U odgovoru na njega odlučuje se o identitetu islamske kulture, o egzistenciji islama kao univerzalne religije. Jednom riječju: traži se od islamskoga duhovnog vodstva spremnost tumačiti Kuran u svjetlu moderne filozofije, traži se volja razumjeti Kuran u okvirima političkih i znanstvenih spoznaja današnje civilizacije. Konkretno se pita: Je li moguće da muslimani prihvate podjelu života na religioznu sferu i na političku sferu, i to u tom smislu da pritom ima politička sfera prvenstvo i da je religiozna sfera privatna stvar? Drugim riječima: Traži li Kuran apsolutno i bez iznimke jedinstvo između politike i religije; zabranjuje li Kuran apsolutno sekularnu državu, dakle državu gdje samo ljudski razum i građani određuju što vrijedi, što obvezuje, što se smije a što ne smije činiti, a ne teolozi, a ne religija, a ne nauk Kurana? Za radikalne muslimane - za islamiste - nema dvojbe da je rastavljanje između politike i religije izdaja Kurana; da političko tijelo - biračka većina - nema pravo donositi svojevoljno zakone nego samo prihvatiti i pokoriti se zakonima u duhu Kurana i hadisa - usmene Muhamedove predaje - da ne postoje ljudska nego Božja prava koja čovjek mora poštivati.

Radikalni muslimani, dakle, ne prihvaćaju demokratsku i pravnu dr-

žavu jer smatraju da je ona protiv Kurana i da je ona djelo ljudskog razuma i ljudske samosvijesti kršćanskog i humanističkog podrijetla zapadne civilizacije. Njima je teško ili nemoguće razumjeti da su razum i samosvijest univerzalna sposobnost čovjeka kao slobodnoga tjelesno-duhovnog bića i da radi toga razvoj spoznaje i slobode stvaranja spada bitno ljudskom biću. Radi toga je posve naravno da jedni od drugih uče, da jedan narod ili jedna kultura izmjenjuje

Meka - Saudijska Arabija

plodove novih spoznaja s drugom kulturom, naravno prema mjerilu vlastite svijesti i stanja vlastitog razvoja kulture. U prosuđivanju demokracije i pravne države, u vrednovanju ljudskih prava, prije svega prava na individualne slobode, radikalni muslimani znaju što treba reći: sva ta dostignuća razvoja zapadne civilizacije su zla, djelo su sotone - šejtana, iblisa. Zar je onda čudo da tako orijentirani musliman osjeća svojom religioznom dužnosti boriti se protiv zapadne civilizacije, i to svim snagama, uključivši teror najužasnijeg tipa koji nažalost doživljavamo ovih dana, i kojeg ćemo, kako stvari stoje, još dugo, dugo morati podnašati? Zar je onda čudo da radikalni muslimani, islamisti, vode borbu protiv liberalnih muslimana, protiv političkih i državnih vođa u islamskom svijetu koji se zalažu za demokraciju i pravnu državu po modelu zapadnog svijeta? Iz toga

činjeničnog stanja nameću se dva važna pitanja: Postoji li realna mogućnost da islamisti zavladaju javnošću islamskog svijeta sa svim teškim posljedicama za današnji svijet? I drugo pitanje: Ima li politički islam - islamizam, islamisti - pravo pozivati se na Kuran, i s njime opravdavati aktualni međunarodni teror, aktualno vođenje "rata protiv europske i američke civilizacije"?

Teror radikalnih muslimana je izričito religijski problem

Odmah nakon terorističkog napada islamista u New Yorku 11. rujna 2001. nastala je javna diskusija o motivima toga zločinačkog čina. U kontroverznoj diskusiji prevladavalo je mišljenje da su motivi političke naravi, tj. da teroristi nisu djelovali u ime islamske religije nego u ime nekoga političkog koncepta i neke političke ideologije. Visoki duhovni vođa muslimana u SAD izjavio je dva dana nakon tog događaja da taj zločin nije počinjen od ljudi koji vjeruju u Boga, koji se boje Boga. Najvjerojatnije je tog časa tako osjećalo pet milijuna muslimana Amerike. Mnogi svjetski političari također su u svojim izjavama pokušavali odvojiti taj teroristički čin od religije, od islamske religije, znajući o ozbiljnim opasnostima za svjetski mir ako se taj zločin pripíše religioznoj inspiraciji islamske vjere. To bi konačno značilo da je islam ona religija koja iz svog duha rađa teroriste i opravdava njihove zločinačke planove i čine. Sama misao u tom smjeru izaziva nutarnju bunu i prezir, i to ne samo kod muslimana nego i kod svakog čovjeka dobre volje.

Je li islam osnovica legitimiteta za ubijanje nevinih?! Je li islamski radikalizam i terorizam ipak auten-

tični izričaj duha islamske religije? Ili pak stoji posve sigurno da su Osama bin Laden i njegovi borci obični kriminalci, heretici i izdajice svoje vjere? Nema li papa Ivan Pavao II. pravo kad je prigodom pohoda Kazahstanu izjavio: "Mržnja, fanatizam i terorizam vrijeđaju sveto ime Božje. Teroristi nemaju pravo pozivati se na Boga"? Iste i slične izjave dali su predstavnici različitih muslimanskih organizacija u Europi. Teoretski i etički se posve slažem s tim izjavama. Ipak mi se čini da time nije dovoljno objašnjena sama stvarnost koja je pred nama. Stvarnost je, primjerice, da su počinitelji zločina u New Yorku svi odreda muslimani, uvjereni pripadnici islama. Gledajući znanstveno-religijski, moramo se pitati je li pojam "Božji ratnik" zbilja totalno nespojiv s religijom općenito, i s islamom posebice. Smijemo li riječi "Bog" i "rat" dovoditi u vezu jer je njihov sadržaj potpuno proturječan i nespojiv? Trebamo samo otvoriti Sveta pisma triju abrahamskih vjera - židovske, kršćanske i muslimanske - pa ćemo se brzo moći uvjeriti u suprotno, naime u to da Jahvi odnosno Alahu rat i ratovati nisu tuđe i nepoznate riječi. Proroci pozivaju Izraelce u rat u ime Jahve; prorok Muhammed poziva na rat i vodi ratove u ime Alaha. Jedino u Kristovu evanđelju nema takvoga ratobornog govora - on je zamijenjen govorom i zapovijedi ljubavi prema bližnjemu koji je svaki čovjek bez obzira na njegovu pripadnost vjeri, rasi, kulturi, naciji. Time svraćam pozornost na površnost diskusije o odnosu religije i rata, religije i terora. Pojam "religija" nikako ne isključuje a priori primjenu nasilja prema drugima u određene religijske svrhe. Sjetimo se samo prakse i aktivnosti pojedinih religioznih sekta u vezi s pitanjem nasilja! Teror i religija nikako se ne isključuju u konkret-

nom životu, budući da su ljudi oni koji svoju vjeru žive i razumiju na svoj način.

Meka, Saudijska Arabija

Naknadna istraživanja na osnovi pronađenih pisanih dokumenata dokazuju posve jasno da su teroristi u New Yorku bili religiozno motivirani i da su svoja djela opravdali vjerom u Alaha. U jednom spisu čitamo: "Nekoliko sekunda pred ciljem neka budu tvoje zadnje riječi: Nema Boga do Alaha!" Za akciju se nadaju teroristi zadobiti raj kao plaću. Muhamed Atta, jedan od pilota, napominje u svom testamentu da je uvijek čeznuo za tim da umre kao dobar musliman. Osama bin Laden na videovrpci u listopadu 2001. izjavljuje da su dva tornja centra World Trade bili legitimni ciljevi i da je umorstvo nevinih opravdano kako s religioznog tako i s logičkog stajališta. Ono je, naime, osveta za mnoge muslimanske žrtve. U vodiču za teroriste, koji je nađen u prtljazi spomenutog atentatora Atte, nalazi se ovaj tekst: "Čim uđeš u zrakoplov, pomoli se Alahu jer svatko tko se moli Alahu, pobijedit će, ti naime to činiš za Alaha... Kada započneš tvoju akciju, udaraj snažno kao junak. I kao što reče Mustafa, jedan od sljedbenika proroka, ubijaj i ne misli na posjed onih koje ćeš pobiti. To te može smetati u tvojoj akciji, i to je opasno za tebe... Sjeti se da će Alah potući nevjernike i pobijediti ih. Nekoliko sekunda pred smrću pomoli se Alahu ovako: Smrt je dobrodošla. Nema dru-

gog Boga do Alaha. Muhamed je njegov glasnogovornik." Taj tekst, te po sebi užasne rečenice dokazuju samo jedno: da su atentati, da je terorizam motiviran religiozno i religijski, naime u ime islamske religije.

Teroristi se nadaju nagradi nakon smrti jer to čine za Alaha. Oni su sigurni u uspjeh i konačnu pobjedu jer u Kuranu stoji: Stotinu vjernika muslimana pobijedit će tisuću nevjernika (Sura 8, 65). Sigurno je da su ti ljudi zloupotrebljavali religiju, islamsku religiju. No, time nije odgovoreno na komplicirano pitanje o odnosu religije i počinjanja takvih zločina. Stoga pođimo jedan korak dalje s pitanjem: Jesu li se atentatori legitimno i s pravom pozivali na svoju islamsku vjeru; ima li općenito radikalno-politički islamski pokret danas u svijetu legitimnu osnovicu u islamskoj religiji? Za kršćanskog vjernika takvi su čini nezamislivi i neprihvatljivi jer su apsolutno proturječni Kristovu evanđelju i njegovoj etici ljubavi prema svakom čovjeku i svakom stvorenju. Odatle slijedi da ima religija koje su po svom duhu i svojoj strukturi pogodno tlo za politički i religijski radikalizam, sve tamo do primjene nasilja i terora u religijske svrhe. To dokazuju znanstvena istraživanja. Je li i islam takva religija?

Činjenica je da danas ne postoje teroristički pokreti niti političke organizacije s kršćanskim predznakom, s katoličkim predznakom. Nasilni sukob između irskih protestanata i katolika nije sukob vjerskih uvjerenja nego je borba protiv političke diskriminacije na osnovi konfesionalne pripadnosti. **Nijedna strana nema za cilj uvesti vladanje Boga - teokraciju - na mjesto demokracije.** Uostalom taj konflikt je regionalnog karaktera. Kod političkog islama radi se o posve drugim ciljevima.

SONETNI VIJENAC NA ČETNIČKI NAČIN (2)

Priradio i obradio
Petar Vulić, Split

Četnici kao tajni agenti

Došli Mujo i Haso gladni u München ali ne razumiju njemački, a i nemaju ništa para! Kad vide jednu kafanu gdje se priča bosanski! Kaže Mujo:

"E ovde ćemo uć i jesti. Ovo je naša kafana!!"

Uđu oni i sjednu za jedan sto! Kad vide prekoputa 2 četnika s bradama do koljena! Na stolu kod njih pečenje i piće!! Dođe jedan konobar za stol od četnika i kaže:

"Molim vas da naplatim."

Kaže jedan četnik:

"Vidiš nam brade. Mi smo četnici, ako hoćeš da naplatiš, ubićemo te!!"

Odgovori konobar:

"Ok Ok, samo nemojte praviti probleme, sve je džabe!!"

Pogleda Mujo Hasu i kaže:

"Ovako ćemo i mi uradit."

Naručili oni pečenje i rakiju i kad su se najeli dođe konobar i kaže:

"Molim vas da naplatim."

Kaže Mujo:

"Mi smo četnici, ako hoćeš da na-

Osoba u prvom planu (koja drži mitraljez i nosi odjeću pravoslavnog sveštenika) je: "Njegovo Preosveštenstvo" Jelenko Mićević (8.8. 1947. selo Borci kraj Konjica). Od 1969. koristi monaško ime Filaret, od svibnja 1999. vladika je Mileševske eparhije Srpske pravoslavne crkve. Fotografija je snimljena 1991-1992. negdje u Hrvatskoj ili BiH.

platiš ubićemo te!!"

Kad ih upita konobar:

"A gdje su vam brade?"

A Huso ustade otkopča hlače skide gaće i reče:

"MI SMO ČETNIČKI TAJNI AGENTI!!"

Četnici ljudi ili zvijeri?

Na jednom forumu naletjeh na temu, svade o četnicima tj. četničkim pjesmama, pa da pitam OIF-ovce, što mislite jesu li četnici ljudi ili zvijeri. Zvijeri koje treba zatući bez milosti u svakoj prigodi!

Pogledajte i poslušajte njihove "mesarske" pjesme.

http://www.youtube.com/watch?v=_f_aZx03adM

Tko je osjetljiv bolje da ne sluša!

Pogledajte i poslušajte i s drugih YouTubea linkove s iste stranice.

Sve veliki "junaci" ali samo u pjesmama, u stvarnosti, obični kriminalci, ubojice, psihopati, silovatelji žena, koljači djece... to im "junaštvo"!

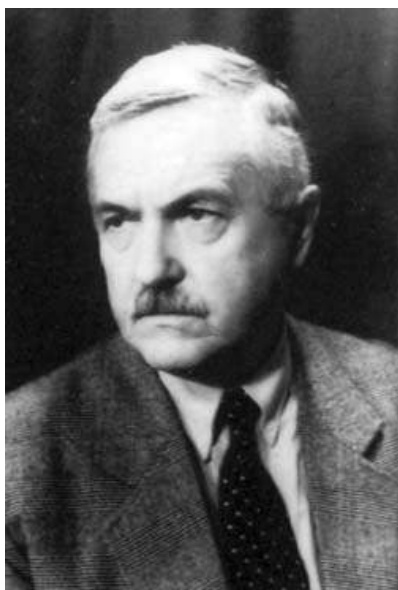
Znate li: U Drugom svjetskom ratu četnici nisu dobili ni

jednu bitku protiv ustaša. U Drugom svjetskom ratu četnici nisu dobili ni jednu bitku protiv partizana! Partizani su ih satri, na Neretvi osobito... Četnici su teroristi!

„OLUJA“ I HRVATSKI NACIONALNI IDENTITET

prof. dr. Branimir Lukšić, Split

Prisjećajući se sa zahvalnošću briljantne vojno-redarstvene akcije „Oluja“, kojom je pred 14 godina izvršena reintegracija nasilno otrgnutoga dijela hrvatskoga državnog područja, i time učinjen velik korak prema cjelovitosti hrvatske nacionalne države, možemo postaviti pitanje, koji je odnos između nacionalnog identiteta i nacionalne države, kao i pitanje, je li prošlo vrijeme nacionalnih država, osobito u Europi, te pripada li budućnost njihovoj integraciji u globalističku unitarnu nadržavu, ili barem u nekakvu vrlo široku federaciju? Najprije pitanje o nacionalnom identitetu i nacionalnoj državi.

prof. dr. sc. Branimir Lukšić

Mogli bismo reći, da je nacionalni identitet specifičnost, koja je tijekom vremena dosegla zadovoljavajući stupanj etničke, jezične, vjerske, teritorijalno-političke, kulturalne i gospodarske integracije, da bi se ta nacionalna specifičnost oblikovala kao zaseban povijesni subjekt. Narod se oblikuje kao nacija, dakle kao zaseban povijes-

ni subjekt tako, da ima svoju državu, bez koje on nije čak ni član svjetske organizacije Ujedinjenih naroda. Bez svoje države narod nije subjekt povijesti i tvorac vlastite sudbine, nego je objekt povijesti, fusnota u analima povijesti drugih država. Radi toga je kategorija nacije i nacionalne države shvatljiva kao prirodno demokratsko doživljavanje svake zdrave pripadnosti određenoj tradiciji u njezinom životnom i povijesnom prostoru. Duhovna orijentacija pojedinog čovjeka i naroda nije prema globalističkoj, amorfnoj, čoporskoj skupini, nego prema osobnoj, odnosno nacionalnoj diferencijaciji.

Ovime smo djelomično odgovorili i na drugo pitanje, je li prošlo vrijeme nacionalne države. Tvrdnja o anakronizmu nacionalne države nema ni teoretsku, ni povijesno-činjeničnu utemeljenost. Povijest pokazuje, da veliko širenje neke državne tvorevine u smjeru naddržavnih integracija nije bio znak njezina učvršćenja i napretka, nego njezina slabljenja i raspada. Prisjetimo se samo rimskoga, kineskoga, mongolskoga, turskoga, i britanskoga carstva. Poznati povjesničar Toynbee tvrdi na temelju iscrpne analize svih do sada postojećih civilizacija, **da je takva glomazna integracija zadnja faza prije dezintegracije**. Povijest nam također svjedoči, da je jedan od bitnih uzroka političke nestabilnosti u Europi bila činjenica, da su krojači neprirodnih državnih granica nakon prvoga svjetskog rata, ili razvrstali jedan narod u više država, ili smjestili više naroda u jednu državu, ili neke narode potpuno lišili vlastite države. Dakle, da su išli prema nadnacionalnim integracijama.

dr. Franjo Tuđman

Na našem je prostoru tako nastala Jugoslavija, tamnica svih nesrpskih naroda i krinka za širenje Srbije. Za velikosrpski etnocentrizam u višenacionalnoj državi Jugoslaviji poslužio je Srbiji mit o nebeskoj Srbiji i Srbima kao nebeskome narodu, nastao u nacionalnoj katastrofi kosovske bitke 1389. godine. Taj mit, podržavan svetosavljem, dakle ideologijom koja se temelji na stapanju crkve, države i nacije, pokazao se u srpskome narodu kroz povijest kao nepresušan izvor nesnošljivosti, straha od Zapada, i kao izvor etničkog čišćenja. Taj je mit poslužio kao izvor nemira i rata u oba dvije Jugoslavije, u kojima je hegemonija jedne srpske nacije u višenacionalnoj državi prozirno skrivana osnivanjem navodne nacije „Jugoslavena“, koja je bila samo prijelazna faza u srpsku naciju.

U ozračju kužnog utjecaja tih mitova, hrvatski je narod u Domo-vinskome obrambenom ratu izborio svoju državu, koja je i država svih onih nacionalnih manjina koje žele mirno i demokratski živjeti sa Hrvatima. Time su Hrvati postali od objekta subjektom povijesti, od naroda nacijom. Sve ovo usprkos birokratskoj indiferentnosti jednog dijela tzv. međunarodne zajednice, usprkos zabrani

da Hrvati kupe oružje za obranu od agresora, usprkos tome, što su tadašnji komunistički političari predali oružje teritorijalne obrane jugoslavenskoj armiji, te usprkos tome, **što su komunisti, udruženi u stranku SKH-SDP, odbili glasovati za deklaraciju o osamostaljenju Hrvatske.**

Ovom uspostavom nacionalne države Hrvata sa zakašnjenjem je ispravljena povijesna anomalija, da su u doba, kada su ostali narodi Europe nakon francuske revolucije stvarali svoje nacionalne države, Hrvati maštali o „Iliriji“, koja se je prema tlocrtu Ljudevita Gaja morala prostirati od Triglava do Crnoga mora.

gim krinkama djelovala i pod krinkom tzv. „trećega puta“, današnjoj, dakle, hrvatskoj državi prijeti balkanizacija. Balkanizacija je u prošlosti služila kao pojam iza kojega se skrivao velikosrpski etnocentrizam. No i danas se tom koncepcijom služe oni koji misle, da će balkanizacijom spriječiti buduće sukobe na ovome području, i da će ovo područje biti utjecajna sfera za njihove geopolitičke i geostrateške ciljeve. Izgleda da ovi zagovornici „Zapadnoga Balkana“, u koji misle strpati i Hrvatsku, nisu shvatili, da je Jugoslavija bila najbolji primjer, kako jedna neprirodna nadnacionalna tvorevina ne može biti zaštita od razor-

"Bljesak" u Okučanima

No ni danas hrvatska država nije potpuno sigurna. Pokušaji da se hrvatska državna nezavisnost žrtvuje nekom regionalnom državno-pravnom savezu imaju svoje zagovornike ne samo izvan Hrvatske, nego i na visokim državnim položajima u Hrvatskoj.

Današnjoj hrvatskoj državi, rođenoj u ratu koji je donio dvostruko oslobođenje, ono nacionalno od velikosrpske hegemonije, koja je djelovala pod krinkom jugoslavenstva, i ono ideološko od komunističke tiranije, koja je među mno-

nih laži, straha, mržnje i sukoba, nego da ih čak može poticati.

Završimo ovo razmišljanje o hrvatskoj nacionalnoj državi povodom 14. obljetnice legitimne, oslobađajuće i po svim vojnim kriterijima besprijekorno izvršene vojno-redarstvene akcije „Oluja“, riječima dra Franje Tuđmana, koje je on izgovorio u hrvatskome (tada državnom) Saboru na prvoj obljetnici Dana državnosti:

"Da bismo ostvarili punu samostalnost, za koju je kroz

povijest hrvatski narod dao tolike žrtve, potrebni su nam kao nikada dosad, mudrost, razboritost, spremnost na poštivanje tuđih prava, ali i nepokolebljiva odlučnost u obrani svoje samobitnosti i slobode".

Ove su riječi i danas aktualne i presudne za opstanak hrvatske nacionalne države, a time i za očuvanje hrvatskoga nacionalnog identiteta.

JOSIP F. MIKULEC NEUMORNI PJEŠAK KUGLOM ZEMALJSKOM

Crtice iz povijesti Hrvata u Americi

dr. sc. Ante Čuvalo, Chicago

Unazad oko stotinu godina američke (vjerujem i drugdje) novine su pisale o tad mladom, moramo reći i veoma hrabrom, hrvatskom pustolovu Joži Mikulcu, koji se uputio pješice za pet godina obići kuglu zemaljsku. Tim putovanjem, moglo bi se reći, Joža postaje vječiti putnik. Putovao je širom kugle zemaljske, najviše pješice, barem 28 godina i proslavio se prikupljanjem preko 30.000 autografa raznih svjetskih uglednika. Neka važnija američka glasila pratila su, s vremena na vrijeme, njegov hod kroz ovaj naš bijeli svijet.

Nisam zapazio da se ovog, ako ne baš znamenitog, ali svakako zanimljivog Hrvata spominjalo među nama u Americi, svakako ne zadnjih desetljeća. Koliko se o njemu pisalo u Hrvatskoj u njegovo vrijeme i kasnije, nisam imao prigodu istraživati. To ostavljam znatizeljnim u domovini. Ovo moje upoznavanje s Mikulcem nek bude doprinos budućoj

potpunijoj biografiji toga američkog Hrvata nemirna duha i uvijek spremna derati donove novih cipela.

Joža Mikulec mi je prvi put „zapeo za oko“ kad sam pretraživao mikro-filmove čikaške Hrvatske Zastave i u broju od 24. prosinca 1908. pročitao prijevod članka iz dnevnika Star Journal od 23. studenog 1908 iz Pueblo, Colorado. Naime, koncem studenog 1908. Josip Mikulec je boravio u tom gradu i novine su donijele podulje izvješće o njegovu putovanju pješice od Zagreba do Puebla.

Među ostalim se veli, da je tih dana u grad Pueblo stigao Mikulec „mlad Hrvat“, koji je napravio ugovor s Maticom hrvatskom u Zagrebu (njezinim nakladnim zavodom) da će za pet godina proći 25.000 milja pješice i nakon putovanja napisati putopis, a Matica će mu isplatiti 50.000 kruna i izdati knjigu. Zato je Josip, veli novina, tokom putovanja svaki tjedan slao izvješće Matici o prevaljenom putu.

Mikulec je pošao iz Zagreba 5. veljače 1906. i do dolaska u Pueblo prevalio 15.800 milja, te da je nadmašio svoj plan i raspored putovanja za 800 milja. Putovao je bez ikakvih materijalnih sredstava, jedino je prodavao razglednice i od toga kupovao hranu. A moglo bi se zasigurno dodati, da je bilo uvijek dobrih i darežljivih ljudi koji su mu priskakali u pomoć.

Put iz Hrvatske našeg je Jožu vodio preko Italije, Francuske i Španjolske do Portugala. Otud je brodom otplovio u Cape Town, a odatle je otputovao u Argentinu. Htio je preći iz Mendoze u Čile, ali zbog hladnoće i snijega u Andama, pošao je prema Buenos Airesu. Posebice je imao problema preko provincije Pampa; osim neprikladna terena za hodanje, trpio je nestašicu hrane i vode, a usput su ga orobili i razbojnici. Bilo je to 1907. godine. U Buenos Airesu Mikulec se susreo s najbogatijim

Hrvatom u Argentini, brodovlasnikom Nikolom Mihanovićem, koji ga je vrlo gostoljubivo primio.

Iz Buenos Airesa je otišao u Montevideo, zatim prema sjeveru kroz Brazil (Santos, Rio de Janeiro, Vitória, Bahia). I u Brazilu je bio orobljen, ali su mu tamo najviše jada zadavali komarci. U Brazilu se, kao radnik, ukrcao na parobrod i stigao u Philadelphiu, a odatle je pošao u Baltimor i Washington - kroz Virginiju, Zapadnu Virginiju, Kentucky i dio Ohia, Indianu, Illinois, Missouri, Kansas do Colorada. Kamo god je prolazio, tražio je razne uglednije osobe da mu dadu autograf i, u slučaju državnih i drugih službenika, da udare pečat grada, općine ili države u njegovu knjigu napravljenu za tu svrhu, a koju je pažljivo čuvao.

Članak iz Puebla donosi i Josipove pohvale Americi i Amerikancima, te veli da je Mikulec 22. studenog stigao u mjesto Springs, Colorado, i da će odsjesti kod Nikole Badovinca, te zatim nastaviti put prema zapadnoj obali, a iz Portlanda je trebao poći u Australiju, pa preko Japana (Azije), te sibirskim vlakom preko Rusije do St. Petersburga.

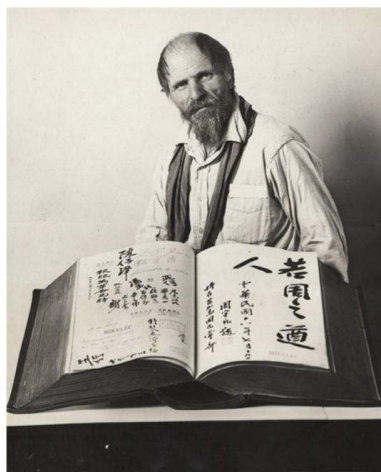
Opis Josipova putovanja do Portlanda i dalje još nisam uspio pronaći, ali sam pronašao članak u Chicago Daily Tribune (29. srpnja 1910.) u kojem piše da je svjetski putnik Mikulec stigao u Chicago 27. srpnja, da Hrvati za njega priređuju doček za nedjelju 30. srpnja u Nacionalnom domu na 18. ulici, te da zatim odlazi u Springfield, glavni grad države Illinois, da bi od guvernera mogao dobiti autograf, kao što je dobio od drugih guvernera kroz čije države je prolazio. Također se navodi da je imao autentičan autograf predsjednika Amerike Tafta. Članak završava da je Mikulec dotad pode-rao 42 para cipela i da mu putovanje ide po planu kako je ugovorio s Maticom, i čak da je je 19 dana is-

pred planiranog vremena.

Iza ovog mog „susreta“ s Mikulcem u Chicagu, nisam mogao ništa pobliže saznati o nastavku njegova putovanja do njegove ponovne pojave u Chicagu. Gore spomenuta čikaška novina od 21. veljače 1917. (znači blizu sedam godina kasnije) piše da je Mikulec ponovo dopješačio u Chicago, da mu je propao ugovor s Maticom hrvatskom jer nije ispunio obećanja, da je počeo pisati putopis, ali se to izrodilo u romantični roman. Ovaj put se navodi da je poderao 36 pari cipela, što bi značilo da je Mikulec, premda nije ispunio Matičine uvjete, nastavio pješiti i dalje, te valjda iznova počeo brojati koliko je poderao cipela. Ali najvažnija vijest u članku je ta da je Mikulec dan prije, „nakićen dužinom“ raznih odličja na grudima, sa svojom zaručnicom Mary Medrić posjetio gradski ured za vađenje vjenčanih dozvola. Ona je tada imala 36, a on 39 godina. Pisac članka veli da je Mikulec tad postao „obični čikaški 'Joe', umjesto hrvatskog 'Jože'“ i da će mladi par živjeti na adresi 1332 W. 18. ulica, Chicago. Usput, u tom dijelu grada bila je jedna od tadašnjih velikih hrvatskih naseobina. Dakle, bilo bi za očekivati da se sad Joe Mikulec oženio, smirio i nastavio „normalan“ život među Hrvatima u ovom gradu. Ali, novinar se prevario, on je i dalje ostao „hrvatski Joža“ i nastavio putovati svijetom.

Naime, New York Times od 2. rujna 1923. donosi članak o Josephu Mikulcu, „sakupljaču autografa“. Članak ističe da je Mikulec dva puta obišao svijet pješice, sakupljajući autografe uglednijih osoba kamogod je prolazio. Tih dana je bio u New Yorku i njegovu ogromnu, kožom uvezanu knjigu s autografima (koja je tad težila 57 funti) potpisao je gradonačelnik John F. Hylan, kao i važnije osobe iz poslovnih krugova, kazališta, politike i drugi. U knjizi su bili potpisi američkih predsjednika T. Roosevelta, W.H. Tafta, W. Wilsona, W.G. Hardya i C. Coolidgea, kao i mnogih drugih uglednika: Lloyd Ge-

orge, Lord Curzona, Princa od Walesa, predsjednika Kine, admira Togo, J. Pierpont Morgana, raznih senatora, guvernera, ambasadora itd. Članak donosi sažetak priče o njegovu prvom putovanju i dodaje da je Jožin stalan boravak u to vrijeme (rujan 1923.) bio u Philadelphiji i da je u prosincu 1910 postao američki državljan, te da je otada, to jest od 1910. do 1923. obišao slijedeće zemlje: Australiju, Novi Zeland, Kinu, Japan, Indiju, Egipat, Svetu Zemlju i Južnu Afriku. Mikulec je za novine izjavio da je već umoran, da se želi smiriti i otpočeti „normalan“ život na kakvoj manjoj farmi u američkim plodnim ravninama, a da bi knjigu sa autografima želio vidjeti u kakvu muzeju. Ali, ipak je želja za putovanjem pobijedila pa je Joža tada iz New Yorka krenuo prema zapadu.

Samo dva i pol mjeseca kasnije (20. studenog 1923.) New York Times opet donosi članak o Joži, ovaj put malo podulje štivo. Veli se da je Joža ponovo stigao u New York noseći svoju knjigu od 2.896 stranica i tešku 58 funti. Joža je došao u grad i odmah posjetio tvrtku Rosenbach, trgovinu rijetkih knjiga, da bih unovčio dragocjene autografe. Glavni mu je razlog za prodaju bio umor od nosanja te velike knjižurine. Zanimljivo je da ga je u trgovinu pratio novinar New York Timesa, koji opisuje Jožu i njegovo podrijetlo. Novinar dalje piše da je Joža vječiti putnik, nabraja iskupljene autografe znameniti ljudi, kako se Joža žali da nije uspio dobit autograf ni jednog

kralja, itd. Mikulec je tražio 10.000 dolara za knjigu a vlasnik Dr. Rosenbach je prosudio da je to realna cijena, ali da se on ne bavi takvim knjigama, nego mu je preporučio posjetiti Henry E. Huntingtona u Kaliforniji, koji bi možda otkupio knjigu ove vrste. Mikulec se uhvatio za glavu i kazao da ima Huntingtonov autograf, ali da mu nije palo na pamet ponuditi mu knjigu kad je bio kod njega.

Jožu Mikulca ponovo susrećemo u New York Timesu 30. listopada 1927., ali ovaj put novina donosi samo njegovu fotografiju na kojoj znatizeljnim prolaznicima na ulicama Berlina pokazuje svoju ogromnu knjigu autografa. To znači da Joža nije prodao knjigu i da se nije smirio, kako je priželjkivao dok je bio u New Yorku četiri godine ranije, nego je nastavio putovati svijetom.

Zadnji članak o njemu kojeg sam mogao pronaći u New York Timesu je od 29. travnja 1928., a naslovljen je „Čovjek 28 godina na turneji skupljanja autografa“. Podnaslov glasi: „Vozi u posebnim kolicima 55 funti težak svezak koji sadrži 30.000 potpisa.“ Članak navodi da je Joža tada imao 50 godina, da je iz Hrvatske, da je prije 28 godina pošao po svijetu skupljajući autografe poznatih osoba i da knjiga sadrži potpise nekoliko europskih vladara, devet američkih predsjednika i mnogobrojnih glasovitih umjetnika, pisaca, glumaca, znanstvenika, poltičara, vjerskih uglednika itd. Knjigu je vozio na posebno sagrađenim kolicima, ali ju je ipak morao na leđima nositi u urede osobama od kojih je tražio potpis. Josip izjavljuje da je prošao stotine tisuća milja i da nastavlja svoje putovanje svijetom prikupljajući autografe.

Zahvaljujući internetu (boards.ancestry.co.uk) nalazimo slijedeće podatke: Josip Franjo Mikulec rođen je 15. siječnja 1878. u selu Krušljevu od oca Josipa Mikulca i majke Kate r. Novosel iz istog sela. Također se, u istom izvoru, navodi da je Mikulec došao u Ameriku

1905. i da je oženio Annu Stiopu 20. lipnja 1908. u Westfield, Chautauqua County, NY, a da na molbi za američko državljanstvo (rujan 1910.) piše da nije oženjen.

U članku u New York Timesu od 2. rujna 1923. se kaže da je rođen u Stubici, a Krušljevu selo je nedaleko od Stubičkih toplica. Nadalje, članak iz 1928. navodi da Josip putuje već 28 godina, ako je to točno onda je on mogao biti u Americi i prije 1905., a zatim se

vratiti u Hrvatsku i dogovarati s Maticom putovanje oko svijeta, koje je otpočeo 5. veljače 1906. Vjerovati je da je Joža ipak bio barem malo

upoznao svijet prije nego se poduzeo poći pješice oko kugle zemaljske. Sto se tiče ženidbe, ako je sklopio brak sa Annom Stiopu, rumunjskom pjesnikinjom koja je iz Rumunjske krenula pješice u svijet u svibnju 1905., izgleda da brak dvoje svjetskih lutalica nije trajao dugo i Josip se ponovo ženi 1917. u Chicagu.

Kako rekoh na početku, ovo je samo mali doprinos biografiji jednog Hrvata, vječitog pješaka lutalice po svijetu. Nameću se mnoga pitanja na

koja bi trebalo odgovoriti, kao na primjer: gdje i kada je umro, da li je imao potomstvo, koje je sve zemlje propješačio, da li postoje izvješća koja je slao (ako je slao) Matici, a posebice gdje i kako je završila ta ogromna Jožina knjiga s autografima? Ako se pronađu detalji o Jožinim putovanjima i autografima, vjerujem da bi njegovo ime moglo i trebalo biti u knjizi Guinness World Records.

Nadam se da sam člančićem barem malo probudio pozornost čitatelja na ovoga hrvatskog neumornog svjetskog putnika pješaka, te da će ovaj dopis nekoga ponukati istražiti, napisati i objaviti potpuniji životopis Josipa Franje Mikulca te pronaći gdje je i kako su završili on i njegovo blago kojeg je sakupljao toliko godina.

OROSLAVJE

www.oroslavje.hr

Grad Oroslavje proteže se na 32 četvorna kilometra i obuhvaća osim samog naselja Oroslavja još i naselja Andraševac, Krušljevo selo, Mokrice, Slatinu i Gornje Oroslavje. Broji oko 6.500 stanovnika, a status grada ima od 1997. godine.

Ime Oroslavja spominje se još početkom 13. stoljeća, a sam naziv najčešće se povezuje s orlom koji je i danas zaštitni znak Grada.

Grad Oroslavje nalazi se u južnom dijelu Krapinsko-zagorske županije. Smješten je na prostoru kojeg s južne strane omeđuje Županija zagrebačka, sa sjeverozapadne strane Grad Zabok, sa istočne strane Općina Bedekovčina i Grad Donja Stubica, te sa jugoistočne strane Općina Stubičke Toplice, no još graniči sa općinama Veliko Trgovišće i Jakovlje.

Grad se nalazi na prostoru glavnih cestovnih prometnica, Zapadna Europa, Zagreb, Jadranska obala, Slavonija, a sa takvom prometnom povezanošću otvorena su mu vrata gospodarskog, poljodjelskog, turističkog, kulturnog i inog razvoja.

Oroslavska povijest vezana je uz dva dvorca oko kojih se stoljećima i odvijao cjelokupni gospodarski, društveni, kulturni, ali i sportski život. Prema dosad poznatim podacima oroslavski plemići prvi su u naš kraj donijeli tenis, mačevanje, jahanje,

skijanje i druge sportove.

U Oroslavju su česti gosti bili ili su čak živjeli i radili i poznati umjetnici kao što su Franz Liszt, Vlaho Bukovac, Bela Čikoš – Sesia, Mirko Rački, August Šenoa, Ksaver Šandor Gajski, Antun Gustav Matoš i drugi.

Dolaskom industrijalizacije krajem 30-tih godina 20. stoljeća Oroslavje postaje najveće industrijsko središte u Hrvatskom zagorju, a zajedno s industrijskim napretkom u Oroslavju se počinje razvijati bogat društveni, kulturni i sportski život, pa je tako prva tekstilna škola na području bivše Jugoslavije osnovana baš u Oroslavju i to 1927. godine.

Oroslavje se nalazi samo 30 kilometara od Zagreba s kojim je povezano autocestom. Do poznatih Stubičkih Toplica je samo dva kilometra, a u blizini nam je i Sljeme gdje na nadmorskoj visini većoj od 1.000 metara oroslavski skijaši imaju idealne uvjete za trening tijekom cijele godine.

LIJET SARMATSKOG SOKOLA (1)

Zbirka pjesama liječnika, izabrao i priredio **Zijad Duraković**, "SIPAR", Zagreb, 1996.

Kuda od strijela plamenih
Krila u vatri nestaju
I oko ogranj ispija.

LIJET SARMATSKOG SOKOLA

Asaf Duraković

U svijetu sloboda najviših
Gledam gdje nebom proleti
Utvara krila raskritih.

I hitrije od ptica svih
Nestaje gdje se svjetovi
Kriju od očiju požudnih

Brže od orla i jastreba
Što lebde nad planinama
Vrh nedokrajnih ponora.

Sokolu ne treba vremena
Da proleti daljinama
Iznad sporoga vremena.

* * *

U ovom danu samotnom
Kada mu pratim hitri lijet
Okovan svojim uzama

Željama visokim razapet
Ne stižem svijetu željenom
Ni uzdahom ni suzama.

I zato kad sunce zalazi
Kad počinku se spremaju
I sokolovi s visova

Srce mi tajnu nalazi
U lijetu gdje se skrivaju
Dani ropstva i okova.

Od sviju ptica nebeskih
Što plove nebeskim morima
Gdje nema tereta okova

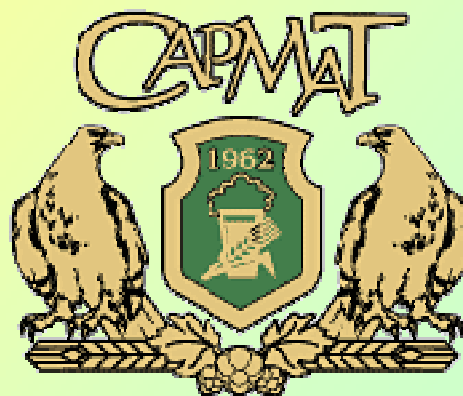
Samo se mjeri sa sokolom
Munja što oblake prolama
Do dna sa svojih visova.

Pred sokolovim pogledom
Dubina ništa ne krije
ispred čistoće vječnosti
Samo ga ponekad razbije
Čežnja za onim prostorom
Kuda u lijetu ne smije.

Jer ima katova nebeskih
Koji se vidu skrivaju
I ptici čistog pogleda

Kad zatvorenih očiju
Otkrivam visoke svijetove
Koje ni mrak ne zamata

Nalazim tajnu otkritu
Da tama ne zastire lijetove
Vječnog sokola Sarmata.

ŽIVOTOPIS AUTORA

Prema knjizi "Lijet sarmatskog sokola"

Asaf Duraković, srednji od trojice sinova Remze i Bekira Durakovića, unuk age – Alage Festića, rođen je u Hercegovini, u Stocu. Rano je ostao bez oca, žrtve i junaka Bleiburškog bojišta. Od svoje treće godine živi u Zagrebu gdje je završio osnovnu školu i gimnaziju. Diplomirao je na Veterinarskom fakultetu u Zagrebu. Potom je završio poslijediplomski studij na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu u Zagrebu gdje je i obranio magistarski rad. Doktorsku disertaciju obranio je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu. Tada je radio kao znanstvenik u Institutu za medicinska istraživanja i medicinu rada u Zagrebu.

Kao stipendist engleske vlade nastavio je znanstveni rad u Oxfordu, a potom u Kanadi, u Ottavi. Tada je u Hamiltonu upisao studij humane medicine i diplomirao na Sveučilištu McMaster. Nastavio je specijalistički staž iz interne medicine, radiologije i nuklearne medicine u više institucija Sjeverne Amerike. Otada je voditelj nuklearne medicine u bolnici Walter Reed u Washingtonu, District of Columbia. Do sada je publicirao više stotina znanstvenih i stručnih radova iz nuklearne i interne medicine. Redoviti je profesor radiologije i

nuklearne medicine na četiri medicinska fakulteta u SAD, jedno u Izraelu, te Medicinskog fakulteta i Prirodoslovno-matematičkog fakulteta u Zagrebu. Član je brojnih međunarodnih medicinskih udruga, kao i Fellow od the American College of Physicians (FACP). U svojstvu eksperta nuklearne medicine SAD putovao je po mnogim zemljama od sjevernog do južnog pola.

Uza sve, ostao je pjesnik, odvojen od domovine više od 20 godina. Bio je suradnik Hrvatskog književnog lista. U mnogim je časopisima objavljivao svoje pjesme, kao npr. U listu: "Oko" Zagreb, "Vjesnik" Zagreb, "Glasnik" Zagreb. Poeme su mu izašle u

"Antologiji hrvatskog mlađeg pjesništva", Barcelona, a napose su mu pjesme objavljene u "Hrvatskoj reviji" u Barceloni. Napisao je više eseja i više knjiga o hrvatskoj slobodi, koju već tada predskazuje prije kraja ovoga vijeka. Neki od naslova tih knjiga su: "Od Bleiburga do muslimanske nacije", Vedrina, Toronto, 1972., kao i: "Mjesto muslimana u hrvatskoj narodnoj zajednici", Vedrina, Toronto, 1973. što je pretiskano u slobodnoj Hrvatskoj, u više tisuća primjера, od 1992. g. do sada.

U brojnim časopisima Hrvata izvan domovine izašli su mu eseji. Objavio je zbirke pjesama u Sjevernoj Americi: "Tamne alge", "Dimovi i magle", "Stazama Ahasvera". Jedan je od autora prve zbirke pjesama liječnika u nas: "Zapis o zemlji Hrvatskoj", Zagreb 1994. i druge antologije hrvatske liječničke poezije: "Vukovarsko zvono", SIPAR, Zagreb 1995. Zbirka pjesama: "Stazama Sarmata", objavljena je 1993. g. (Birooprema, Zagreb), zbirka pjesama: "Velike vode" objavljena je 1995. g. a zbirka pjesama: "Nanosi pijeska", objavljena je 1996. g. (SIPAR, Zagreb). U tisku su mu dvije zbirke pjesama: "Planina KAF", SIPAR, Zagreb 1996. i: "Tamno ogledalo", SIPAR, Zagreb 1997.

Sarmatski konjanin

SARMATI

sr.wikipedia.org

Sarmati su velika skupina naroda koja je nekad naseljavala oblast današnje Ukrajine, sjevernog Kavkazja, i dijela Rusije do Kaspijskog jezera. U grčkim izvorima se spominju kao Σαρμάται, a u latinskim kao Sarmatae. Na području stepskih oblasti od Dunava do Kaspijskog jezera, ova skupina naroda je od III. vijeka prije Krista potisnula srodnu skupinu naroda Skita. U antičkim izvorima spominje se veliki broj sarmatskih plemena (Jazigi, Roxolani, Alani, Masageti, Vali itd.).

Sarmatija i Skitija oko 100. g. prije Krista

LUCIUS ARTORIUS CASTUS

www.positivaforum.com

Za nastanak legende o Kralju Arturu najvažniji je boravak Artoriusa Castusa u Britaniji. Artorius je zapovijedao legijom Sarmata

(naroda s prostora današnje južne Ukrajine) kod Hadrijanova zida. Od barbarskih plemena Angla branio je granice Rimskog Carstva kojim je tada zapovijedao Marko Aurelije, a poslije njegov sin Komod. Lucius Artorius Castus živio

je potkraj drugog stoljeća. Kralja Artura legenda smješta četiri stoljeća poslije – u srednji vijek. John Matthews i njegovi istomišljenici drže kako je priča o Kralju Arturu od drugog stoljeća polako bujala.

KRALJ ARTUR I HRVATI

www.forum.hr

Možda se na pitanju o Arturu zatvara hrvatski genetski krug? Iliri i Sarmati su istoga podrijetla, ali su u Hrvatsku stigli različitim putovima u različito doba.

U Palestini je nakon babilonskog sužanjstva živio brojni nežidovski donji stalež, kojima su vladali židovski bogatuni. To se može pročitati u Starome zavjetu (Knjiga o Nehemiji, posebice peto poglavlje). Nehemija je živio u petom stoljeću prije Krista i bio je pehar-

nik Artakserksa I., perzijskog kralja koji je ugušio ustanak u Egiptu. Nehemija je poslije bio perzijski namjesnik u Palestini i zajedno s Ezrom, židovskim svećenikom i obnoviteljem židovstva, propisao mjere za očuvanje rasne čistoće Židova i obnovio Jeruzalem 458. prije Krista.

Skupina Judejaca je u Palestini zatekla brojne seljake potpuno druge rase. Zavladao su nad njima i postupno im nametnuli svoju religiju. O tome Krist govori: "Jao vama, pismoznanci i farizeji! Licemjeri! Obilazite morem i kop-

nom da pridobijete jednog sljedbenika..." Prema Židovima, Galileja je bila zemlja nežidova, čije stanovništvo "sjeđaše u tami", kako su oni zamišljali. Govorili su Kristu: "Može li išta dobro doći iz Nazareta?" i "Da nisi i ti iz Galileje? Istraži pa ćeš vidjeti da iz Galileje ne ustaje prorok." Židovi su tako čvrsto bili uvjereni u njegovo nežidovsko podrijetlo, pa su ga ubrojili u posebice omrznute Samaritanjance: "Ne kažemo li pravo da si ti Samaritanjac i da imaš zloduha?" Isus te objede poriče i govori da nema zloduha, što god

to značilo, ali ne poriče da je Samaritanac.

Tko su Samaritanjci ili Samaritan- ci? Znamo o njima da su se između šestog i drugog stoljeća prije Krista odvojili od službenoga židovstva izgradivši vlastiti hram na brdu Garizim (blizu Nablusa na Zapadnoj obali) i stekli određenu političku autonomiju. Njihove male skupine priznavale su samo Petoknjižje i Mojsija kao jedinog proroka. Dakle, postali su disidenti osuđeni na nestanak u povijesnim bespućima, odnosno utapanje u genima naroda koji su ih nadvladali.

Nije li taj palestinski narod mogao biti ogranak nekog drugog, većeg naroda iz azijskih dubina? Jugom ruskih stepa jahali su znameniti konjanici i strijelci Sarmati. Nisu li i oni pošli ugušiti egipatski ustanak s drugim Perzijancima? Možda su oduvijek živjeli u tom prostoru? Jurić navodi Kurde kao nositelje haplotipa Eu10, a Kurdi su narod iranske skupine koji potječu od medijskih plemena. Povjesničar i isusovac Josip Mikoczy (1734 -1800) doktorirao je s tezom o podrijetlu antičkih Hrvata od Medijaca iz zapadnog Irana, koji su potom poslavenjeni u Europi. Ova

je "nepodobna" disertacija nakon uspostave prve Jugoslavije (1918) iz Arhiva JAZU uklonjena i bez traga "nestala". Mikoczy je začetnik zlatnog lanca Hrvat-Horvat-Horoat-Horuat-Horohvat-Harahvat -Harahvaiti-Harahvatiš koji se rasprostire od Jadrana do Indijskog oceana.

Čovjeku se zavrti u glavi idući ovim putem i tako bi se lako moglo ustvrditi da je ne samo Arthur bio Hrvat, nego i sam Isus Krist.

SARMATI, HRVATI I KRALJ ARTUR

www.forum.hr

Jesu li kralj Artur i vitezovi okruglog stola, tražitelji legendarnog Svetog grala, bili Hrvati?

U trećem stoljeću Rimljani su pokorili Sarmate, azijski nomadski narod poznat po ratnicima i konjanicima. Zavidljivi njihovom hrabrošću i ratničkim umijećem, Rimljani preživjele ratnike uključuju u rimsku vojsku i nameću dužnost 15-godišnje viteške službe svim sarmatskim mladićima. I tako, sarmatski vitez Lucius Artorius Castus, odnosno, Artur i njegovi vitezovi okruglog stola – Lancelot, Bors, Gawain, Galahad, Tristan i drugi – u petom stoljeću služe Rimu u pokrajini Britaniji kao posebna sarmatska viteška postrojba, u vojnoj utvrdi kraj Hadrijanova zida i štite carstvo od upada divljih Woda.

Tko kaže da su Sarmati i Hrvati sinonimi?

"Po najnovijem tumačenju (Trubačev) hrvatsko bi se ime

Lucius Artorius Castus

izvodilo od iranskoga har-vat- 'u kojem su žene, ženski' i bio bi to iranski glasovni lik riječi koja u indijskom glasi sar-mat- s nepromijenjenim indoiranskim s i alternantnim indoiranskim sufiksom -ma(n)t-/-va(n)t-. Među nomadskim narodima u stepama sjevernoga Pricnomorja javljaju se, naime, u starini uz brojnije iranske i indijski jezični tragovi. **Tako bi i indijski oblik te riječi kao Sarmati postao isto kao i**

iransko Hrvati imenom naroda. Antička pak vrela bilježe da Sarmatima vladaju žene. Ime Hrvata bio bi po tome iranski izraz toga matrijarhata, kao što je ime Sarmata indijski." Radoslav Katičić: "O podrijetlu Hrvata"

Homer našega doba, Branimir Štulić iz ovog objašnjenja hrvatskog imena izvodi stihove:

"Hrvati su Sauromate odnosno Sarmaćani

Dokaz priehali su na Balkan kao konjanici

A pošto su im mame bile Amazonke otuda

Ne govore otadžbina već domovina oni su

U četvrtom stoljeću prije naše ere prošli kroz

Skićane i produžili do Evrope i Baltika..."

Nakon svega, svatko može lako zaključiti da je prvi istinski vladar hrvatske krvi na europskom ozemlju bio kralj Artur.

PATNJE HERCEGOVAČKIH FRANJEVACA 1945. - 1990.

prof. dr. fra Andrija Nikić,

Mostar

2. Tablični popis uznika

HERCEGOVAČKI FRANJEVAČKI UZNICI – ZATVORENICI							
Redni broj	UZNICI Ime i prezime	I.			II.		
		OSUĐENI			ODROBIJALI U ZATVORU		
		Godina	mjeseci	dana	Godina	mjeseci	dana
1.	fra Lovro Babić	15	-	-	7	7	7
2.	Dr. fra Ivo Bagarić	3	1	-	3	1	-
3.	fra Bonifacije Barbarić	51	4	15	-	3	5
4.	dr. fra Mladen Barbarić [2]	Na smrt – pa preinačeno na 9	8	-	9	8	-
5.	fra Ante Bašić	-	1	15	-	1	15
6.	fra Milivoj Bebek	-	6	-	-	6	-
7.	fra Ivan Boras	-	3	10	-	3	10
8.	fra Blago Brkić	1	-	5	1	-	5
9.	fra Darinko Brkić	8	-	-	3	6	-
10.	fra Božo Bubalo	???	4	10	?	4	10
11.	fra Janko Bubalo	-	5	-	-	5	-
12.	fra Vlado Buntić	-	2	-	-	2	-
13.	dr. fra Didak Burić	15	-	-	4	6	-
14.	fra Honorije Čilić [3]	3	-	-	2	9	-
15.	Fra Mijo Čujić	20	-	-	7	6	-
16.	Fra Božidar Čorić	2	11	23	2	11	23
17.	prof. fra Didak Čorić	8	1	-	8	1	-
18.	fra Mutimir Čorić	-	6	-	-	3	-
19.	fra Dominik Čorić	-	-	20	-	-	20
20.	fra Zlatko Čorić	-	3	-	-	3	-
21.	prof. fra Mirko Čosić	10	11	-	7	11	-
22.	fra Vinko Dragičević	3	9	20	3	3	20
23.	prof. fra Srećko Granić	3	1	15	2	10	15
24.	fra Karlo Grbavac	15	-	-	3	10	10
25.	fra Nikola Hrkać	Zatvoren[4]	-	1	-	-	1
26.	dr. fra Gaudencije Ivančić	10	-	-	5	3	-
27.	fra Nikola Ivanković	Na smrt – pa preinačeno na 7	1	3	7	1	3
28.	fra Marinko Jelić	-	4	-	-	4	-
29.	fra Alfonzo Jukić	-	3	-	-	3	-
30.	fra Krešo Jukić	-	4	7	-	4	7
31.	dr. fra Ignacije Jurković	-	6	-	-	-	-
32.	fra Blago Karačić	1	7	-	1	5	-
33.	fra Jerko Karačić	-	-	3	-	-	3
34.	fra Andrija Kordić	-	2	-	-	2	-
35.	fra Ratimir Kordić	6	-	-	3	-	-
36.	dr. fra Vencel Kosir	-	2	-	-	2	-
37.	fra Petar Kراسić	-	3[5]	-	-	-	-
38.	fra Jozo Križić	5	6+2	-	2	7+2[6]	-
39.	fra Teofil Leko	1	2	-	1	2	-
40.	fra Sebastijan Lesko	-	-	15	-	-	15
41.	fra Umberto Lončar	-	3	7	-	3	7
42.	fra Jakov Lovrić	8	-	-	8	-	-
43.	fra Mirko Magzan	12	6	-	5	-	-
44.	fra Ferdo Majić	-	1	25	-	1	25
45.	fra Velimir Mandić	-	1[7]	-	-	-	-

46.	dr. fra Živko Martić	2	-	-	2	-	-
47.	dr. fra Jerko Mihaljević	12	-	-	6	-	-
48.	fra Berislav Mikulić	-	11	-	-	11	-
49.	Prof. fra Vojislav Mikulić	2	3	-	2	3	-
50.	fra Vinko Mikulić	-	-	5[8]	-	-	-
51.	fra Kamilo Milas	-	-	3	-	-	3
52.	ing. arh. fra Pio Nuić	-	7	2	-	7	2
53.	fra Vinko Nuić	7	-	-	7	-	-
54.	dr. fra Kruno Pandžić	-	3	-	-	3	-
55.	fra Placid Pandžić	5	-	-	5	-	-
56.	fra Inocent Penavić [9]	8	3	-	1	3	-
57.	fra Ante Perković	-	2	-	-	2	-
58.	dr. fra Svetozar Petric	3	10	-	3	10	-
59.	fra Martin Planinić	-	2	-	-	1	20
60.	prof. fra Rajko Radišić	3	-	-	3	-	-
61.	fra Jozo Radoš	-	3	15	-	3	15
62.	dr. fra Bruno Raspudić	-	2	15	2	15	-
63.	fra Krsto Ravlić	6	-	-	4	-	-
64.	fra Damjan Rozić	5	2	-	5	-	-
65.	dr. fra Bonicije Rupčić	8	2	-	6	7	-
66.	dr. fra Ljudevit Rupčić	5	3	-	4	11	-
67.	fra Filip Sivrić	-	3	-	-	3	-
68.	fra Hadrijan Sivrić	-	2	-	-	2	-
69.	fra Zlatko Sivrić	-	3	-	-	3	-
70.	fra Miroljub Skoko	-	4	-	-	4	-
71.	fra Vice Skoko	-	3	-	-	3	-
72.	fra Drago Stojić	7	-	-	3	-	-
73.	fra Luka Sušac	-	4	-	-	4	-
74.	dr. fra Ruffin Šilić	1	3	-	1	3	-
75.	fra Velimir Šimić	-	6	15	-	6	15
76.	prof. fra Čedo Škrobo	1	-	-	1	-	-
77.	fra Drago Škrobo	2	-	-	-	1	20
78.	fra Andrija Šoljić	2	-	-	2	-	-
79.	fra Eugen Tomić	-	3	-	-	3	-
80.	fra Stanko Vasilj	10	10	21	6	10	21
81.	dr. fra Vendelin Vasilj	2[10]	-	-	-	-	-
82.	dr. fra Franjo Vidović [11]	5	6	-	4	-	-
83.	fra Ferdo Vlašić	16+5 i pol g.+2 mj.?- 22	7	13	14	-	19
84.	fra Vlado Vlašić	2	6	-	1	6	-
85.	fra Bosiljko Vukojević	5	8	-	3	8	-
86.	fra Željko Zadro	5	-	-	3	-	-
87.	fra Zdravko Zovko	-	6	-	-	6	-
88.	fra Jozo Zovko	3	6	-	1	6	-
89.	dr. fra Marijan Zubac	1	-	-	1	-	-
90.	dr. fra Smiljan Zvonar	15[12]	-	-	8	-	-
91.	Ivan Turudić, đak	8	-	-	5	10	-
	UKUPNO	347... godina	- mjeseci	28 dana	224 godine	10 mjeseci	16 dana
		Prosječno osuđeni			Prosječno odrobijali		
		3,81 godina			2,47 godina		

Kao rijetko koja zajednica hercegovački franjevci ponavljaju:

DVJESTO DVADESET I ČETIRI LJETA, DESET MJESECI I ŠESNAEST DANA SVETA VJERO I DOMOVINO NAŠA, MI SLOBODE SVOJE TEBI DAROVASMO!

[1] Osuđen uvjetno na dvije godine.

[2] Fra Mladena su na montiranom procesu najprije osudili na smrt pa su presudu preinačili na dugogodišnje uzništvo koje je trajalo devet godina i osam mjeseci. Bili su tako velikodušni da

mu robiju nisu ni za dan skratili.

[3] Fra Honorije Čilić je bio župnik u Blagaju. Blagaj se protezao od Bivoljeg Brda do Kamene, Žuberina i Rabine, od Rotimlja do Trijebnja, Ljubljence i Dabrice, a prema jugu se vezao sa župom Prenj - Dubrave i Stolac. Na tom je području fra Honorije između 4. studenoga 1945. i 24. ožujka 1947. ispovjedio i pričestio 2.100 osoba. Kad je opremio Tereziju Puljić-Vlahić u Kamenj 1. travnja 1947., Udba ga je otjerala u zatvor. U subotu 6. travnja 1947. fra Honorije je osuđen na tri godine zatvora. Pri izlasku iz zatvora bio je potpuno skršen. Načelnik Udbe Ćimić ga je i dalje maltretirao. To je Ćima, kako su ga zvali, činio i ostalim svećenicima i intelektualcima. Uskoro je preminuo. Usp. M. Ilić, Kamilo, Uspomene na fra Honorija Čilića (+1950.), Kršni zavičaj, br. 33., (2000.), str. 83. - 84.

[4] Kao župnika u Posušju udbaši su ga zatvorili. Nije se znalo na koliko je osuđen. Iznenada je došao u Posušje partizan Tuna Ramljak koji je u Udbi rekao da ide posjetiti fratra. Odgovorili su mu da nema nikoga u fratarskoj kući. On je upitao gdje je fra Nikola Hrkać. Odgovorili su da su ga jučer odveli u zatvor. On im naredi da ga odmah dovezu iz zatvora. Tako je u zatvoru - bez osude - odrobijao samo jedan dan. U to vrijeme fra Nikola je pastorizirao područje od Zavelima do Privalja. Naime, fratar nije bilo ni u Kočerinu, a ni biskupijskih svećenika u Viru. Malo kasnije počeli su fratri dolaziti sa Širokog Brijega i područje fra Nikoline pastorizacije se sužavalo.

[5] Kao župnik na Kočerinu osuđen je 1972. zbog toga što su hodočasnici iz Kočerina išli na Široki Brijeg i nosili hrvatsku zastavu. U zatvoru nije bio. Kaznu je

isplatio u novčanom protuiznosu.

[6] Fra Jozo Križić je čelik značaj hercegovačkog franjevca u razdoblju između 1970. i 1993. Poput uzorne subraće fra Smiljana Zvonara, fra Mije Čujića, fra Nikole Ivankovića i brojnih hercegovačkih franjevačkih uznika i patnika, a posebno fra Ferde Vlašića, fra Jozo je visoko nosio stijeg katoličke i franjevačke pripadnosti hrvatskom narodu. Bio je dosljedan i uzoran hercegovački franjevac. Volio je svoju Crkvu, katolički i hrvatski narod i franjevački red. Tu se nije dao pokolebati, a kamoli povući s pravoga puta. To je isticao pred komunističkim propagatorima i oni ga nisu mogli podnositi. To je bio razlog njegova uhićenja, montiranoga procesa i drastične presude. Kada ga nisu mogli psihički slomiti, prešli su na podmuklo ubijanje - trovanjem. Bez ikakve sumnje komunisti su ga otrovali i na taj način skratili život ovom plemenitom, ali po partijskoj odluci nepodobnom i nepopravljivom hercegovačkom fratra i svećeniku. Unatoč komunističkoj mržnji koja se i ovog puta poslužila otrovom, fra Jozo je postao i ostao svjetionik u hercegovačkoj i franjevačkoj opstojnosti. On je proživljavao s nama teška vremena i slovio kao glasnogovornik i svjedok istine bez obzira na cijenu. Nije se plašio platiti čak ni previsoku cijenu. Hvala ti, Bože, što smo imali u našoj hercegovačkoj franjevačkoj zajednici, u svom hrvatskom narodu i u katoličkoj crkvi jednog takvog čovjeka koji je doprinio rušenju komunizma. Fra Jozo Križić, svjedoči njegov suuznik fra Jozo Zovko, bio je raspoređen na teško radno mjesto: u lakirnicu gdje je radio bez zaštitne maske. Tu je stekao svoju neizlječivu bolest - rak od kojeg je i umro. Usp. Čović-Radojčić, Sabrina, Susreti s fra Jozom, Široki Brijeg, 2008., str.

62. i 65. Trovanje mi je potvrdio 7. veljače 2009. fra Vinko Mikulić.

[7] Osuđen je 1982. zbog održavanja vjeronauka u privatnoj kući u Grabu.

[8] Fra Vinko Mikulić je, kao župnik u Mostarskom Gracu, putovao sa Širokog Brijega opremiti bolesnika u Gradac. Na povratku kod crpke za gorivo u Lištici zaustavio ga je milicionar Ljubomir Ćorić, i u vrijeme kad su se vozila kretala po pravilu par-nepar prijavio sudcu za prekršaj. Sudac Božo Kraljević ga je kaznio novčanom kaznom u visini od 500 dinara. Fra Vinko se žalio Vrhovnom sudu Bosne i Hercegovine i Ustavnom sudu SFR Jugoslavije. Kazna mu je pretvorena u pet dana zatvora. Poslije je fra Vinko dobio pismenu obavijest da je uslijedila zastara i nije bio u zatvoru. Spomenuti milicionar Ćorić je, prema svjedočenju fra Vinka Mikulića, poznat i sa suđenja fra Jozi Zovki. Ćorić je svojim lažnim iskazom teretio fra Jozu Zovku. Podatke mi je dao fra Vinko Mikulić na svetkovinu sv. Andrije, 30. studenoga 2008.

[9] Fra Inocenta su u zatvoru na sotonski način mučili, a kasnije, opterećen mukama, imao je poteškoća te je, konačno na »slobodi«, napustio franjevačku zajednicu i preminuo u Heilbronnu (Njemačka).

[10] Osuđen u odsutnosti. To su, vjerojatno, učinili da bi pokazali kako im je bio na popisu.

[11] Fra Franjo je nakon izdržane zatvorske kazne nastavio studij i kasnije doktorirao.

[12] U svom autobiografskom zapisu, koji je nastao u uzništvu, piše da je osuđen na 14 godina zatvora. Taj podatak upućuje na fizički i moralni pritisak.

BOSANSKA POSAVINA DANAS

Posavci su dio hrvatskog naroda!

Dean Rabt, e-posavina.com – odabrao i priredio **Šime Tolić**, Stuttgart

Oni koji nisu spremni učiniti više za Hrvate Bosanske Posavine neka ne spominju njihovo ime uzalud.

O Bosanskoj Posavini je puno napisano. Dosta toga je rečeno, a opet premalo. Nedovoljno! Stoga, niti ovaj članak ne može biti viška. A i da jeste, davno su ljudi rekli; od viška glava ne boli.

Što danas znači govoriti o Bosanskoj Posavini? Ustvari, što je to "danas" u odnosu prema Bosanskoj Posavini? Četrnaest godina poslije nesretnog rata. Na vrhuncu ekonomske i svake druge krize. Ako o vrhuncu uopće možemo govoriti. Bojim se da mi još taj vrhunac nismo dosegli. Vrijeme je zagovaranja ustavnih promjena. Pojačano je angažiranje američke diplomacije na Balkanu. Reklo bi se ono "danas" je vrijeme u kojem se lome kopljica. Jesu li Hrvati Bosanske Posavine spremni uhvatiti se u koštac s tim brojnim izazovima koji će, po svemu sudeći, zapečatiti njihovu sudbinu?

Jesmo li mi Hrvati takav narod pa prvi zaboravljamo nepravdu koja je Posavini nametnuta u Daytonu? Zar mi prvi zaboravljamo agresiju, progone, otimačinu i u svemu najgore, nemale žrtve Domovinskog rata? A izgleda da je tako. Jer ne vidim da itko od aktualnih političkih i svekolikih drugih čimbenika, podiže glavu i izusti makar jednu riječ da makar spomene tu gorku nepravdu koja je načinjena Posavini.

Samo poimanje toponima "Bosanska Posavina" mnoge, sve više, asocira na Županiju Posavsku. Strašno pogrešno i to više strašno nego pogrešno. Vlastodršci u Orašju i Odžaku prije svih, a pogotovo oni koji kao vode županijsku politiku, kao da su poput nojeva zabili glave u pijesak. Zato, očiti ne vide ništa. Županijske vlasti vladaju sami sobom. Za njih je županija njihov ured, njihov službeni automobil, mobitel i tajnica. I dakako županijska plaća. Sve drugo nije njihov biznis.

Orašje i Odžak djeluju tako nepovezano i razjedinjeno kao da se nalaze u dvije sasvim različite županije. Ne znam što povezuje ova dva posavska džepa? Da kažem da je to Vlada ŽP, prije da bih slagao. Jer svaki ministar u toj vladi vuče na svoju stranu. Da je tako vidi se po općini Domaljevac-Šamac koja nema niti jednog ministra u toj vladi što tu najmanju općinu u Posavini stavlja u

podređeni položaj. Kako se Vlada Županije Posavske odnosi prema kadrovskoj križaljci tako se odnosi i prema toj općini. Jer općina Domaljevac-Šamac nema svog ministra koji bi "radio" za svoju općinu, za razliku od drugih ministara koji jako vode računa gdje im je baza.

Da ostavim sada općine, one ionako misle da se oko njih vrti cijeli svijet. Bilo bi smiješno da nije žalosno. Vratit ću se Bosanskoj Posavini, koja je ionako tema ove priče.

Spomene li danas itko Derventu, Bosanski Brod, Modriču, Bosanski Šamac pa i Brčko? Kada smo već kod Brčkog postavio bih pitanje što je od hrvatskog Brčkog? Ono je postalo "deal" između Bošnjaka i Srba. I bilo je samo rasprave hoće li Brčko pripasti Srbima ili Bošnjacima. A Hrvate nitko za Brčko nije niti pitao. A imamo, u najmanju ruku, jednaka prava na njega kao i druga dva naroda. Jesu li Hrvati nekadašnje općine Brčko osuđeni na asimilaciju i progone? Imaju li oni pravo glasa i mogu li kome dati do znanja da je u Brčkom i njihov dom, uz naznaku da su oni Hrvati? Da nisu niti Srbi niti Bošnjaci.

Bez obzira što su Hrvati protjerani sa svojih ognjišta, praktično svugdje, zapadno od rijeke Bosne, oni imaju pravo na svoju imovinu, na svoj zavičaj. Koliko je tu vlast Hrvata u BiH napravila da i ti Hrvati ostvare svoje pravo. Pravo na život na svojoj očevini. Ne treba takva prava individualno tražiti od Dodika i Srba. Jer da su nam htjeli ta prava dati, ne bi ih nam niti uzeli. Povratak Hrvata na svoja ognjišta je prije svega zadaća hrvatskog državnog vodstva. Hrvatski lideri i samozvani lideri imali su vremena aktualizirati povratak Hrvata u Posavinu. Ali očito nisu. Naprotiv, lizali su se i dan danas se ližu s našim krvnicima i okupatorima. Nonsens bez presedana.

Ili je to samo još jedan dokaz o stvarnoj izdaji Posavine? Normalan čovjek to ne može razumjeti. Niti može naći odgovor na pitanja zašto nitko ništa nije konkretnije učinio da se Hrvati vrate u Posavinu. Ali je puno primjera gdje su Hrvati podržavani i poticani da se odreknu svoje djedovine i nastane kojekakve vukojebine u kojima nas je duplo više umrlo nego što se rodilo.

Gdje je taj program povratka Hrvata u Posavinu? Gdje su te smjernice, planovi ili makar jedan dokument kojim vodstvo Hrvata namjerava uistinu vratiti narod na svoja ognjišta?

Ali zato imamo silne primjere gdje se Posavci odnarođuju. Gdje postajemo sami sebi stranci. Pogledajmo samo internet portale i web stranice posavskih mjesta. Hrvati Dervente, Bosanskog Broda, Modriče kao da nemaju ništa zajedničko sa Odžakom, Domaljevcom i Orašjem. Međusobni linkovi praktično ne postoje. Ispred rubrike "linkovi" posvuda stoji naslov "prijatelji". Ali ti prijatelji se ne nađoše međusobno među Hrvatima s lijeve i des-

Odžak

ne strane rijeke Bosne. Dakle međusobna komunikacija uopće ne postoji. Bosanska Posavina je razbijena. Ne samo fizički. Vidimo i duhom.

Stoga se bojim da su ovo vremena kada se Posavini odista bliži kraj. Hrvatska Bosanska Posavina je na koljenima. Klonulog duha, živi gotovo bez nade. Imam dojam da je i ta nada umrla. A za nju kažu da umire posljednja.

Službena hrvatska politika u BiH kao da Srbima daje za pravo što su nam oteli našu zemlju. Što su nam nanijeli tolike žrtve. Što su izvršili genocid nad nama. Jer ovakvo stanje u Posavini ima sve elemente kojima se može konstatirati da se u Posavini zbio genocid.

Općepoznato je da su u BiH stizale milijarde za revitalizaciju zemlje. Pitamo li se koliko je od tog silnog novca dobio hrvatski narod u Posavini? A Posavina je zacijelo pretrpjela ponajveća stradanja u proteklom ratu. Tko je

Orašje

tomu kriv? Je li sve to dio službene politike ili čin nesposobnih ljudi koji si uzimaju zapravo da se kite liderskom pozicijom jednog naroda? E pa, gospodo, i Hrvati Posavine su dio tog naroda. I nemate pravo maćehinski se odnositi prema tom dijelu svog nacionalnog bića. Narod je zaboravan, dobrim dijelom i poglupav pa će vam možda i oprostiti, ali Bog sigurno neće. Samo očito "vođe" i ne vjeruju baš u Boga, jer da vjeruju takav zločin nad vlastitim narodom ne bi činili.

Dosta je bilo politike tipa: žrtvovat ćemo jedne Hrvate da bi drugima bilo dobro. Vremena su osjetljiva. Trenutno proživljavamo povijesne trenutke koje će nacionalna povijest sigurno zabilježiti. Hrvati Bosanske Posavine su izgubili svoje dostojanstvo i nitko nema pravo prokockati mogućnost da im se to dostojanstvo vrati.

Oni koji nisu spremni učiniti više za Hrvate Bosanske Posavine neka ne spominju njihovo ime uzalud. Jer sramota koja je učinjena Posavcima to ne dozvoljava, bez obzira tko je za tu sramotu kriv.

JUGOSLAVENSTVO DANAS (22)

Predrag Matvejević, određuje "stanja" nacionalnih „Jugoslavenstvo danas“, Beogradski izdavačko-grafički zavod, Beograd, 1984.

HISTORIJSKE ANALOGIJE

Kad biste nekom ko nas slabo poznata (a to je najčešće slučaj) morali u najkraćim crtama reći šta

određuje "stanja" nacionalnih svesti kod nas, danas, šta biste izdvojili, s obzirom na istoriju i "muke s njome"?

Nije korisno lamentirati nad vlastitom historijom. Međutim, neke su konstatacije takve da same po sebi liče na svojevrsan lament. Potreban je napor da se izbjegne

takav, najčešće neproduktivan govor.

Ne zaboravljam na pitanje. Sam sam ga sebi često postavljao. Ne vjerujem da je moguće ni o kom od nas reći nešto bitno – "u najkraćim crtama". Može se pokušati govoriti manje konvencionalno.

KNJIŽEVNO-KULTURNO DJELO HRVATSKIH MUSLIMANA I NAJNOVIJI POKUŠAJI NJIHOVA OTHRVAĆIVANJA (9)

Ferid Karihman, „Hrvatsko-Bošnjačke teme“, Hrvatska sveučilišna naklada, Zagreb, 1996.

Sva njegova djela objavila je Matica Hrvatska dajući tako priliku Hrvatima iz Trojednog kraljevstva (Hrvatska pod Habsburzima) da upoznaju svoje sunarodnjake u Bosni, dok su istodobno ovi u sve većem broju prihvaćali hrvatske nacionalne ideale.

BOSANSKI JEZIK (15)

Historijske činjenice, gramatika, razlike

Izvor: **Helga Kanzler**, ispravke: **ing. Salih Čavkić** Odabrao: **akademik Mirko Vidović**

Genitivni znak se stavlja na krajnji vokal genitiva množine kad je potrebno označiti razliku ovoga oblika od drugih oblika, najčešće genitiva jednine iste zamjenice. Na primjer: Iz primjerâ možeš zaključiti o toj pojavi. Genitivnim znakom je naznačeno da je to genitiv množine, odnosno da se iz više primjera može zaključiti, a ne samo iz jednog.

MI HRVATI UOPĆE NEMAMO RAZLOGA ZA SLAVITI: 5. KOLOVOZ 1995. - 5. KOLOVOZ 2009. GODINE

Branko Stojković, Bjelovar

Ako ćemo baš iskreno, vojska Stjepana Mesića je razarala hrvatske gradove. Mesić je sjedio u Beogradu kao Vrhovni komandant JNA i Predsjednik SFR Jugoslavije. A laboratorij gnjusnih zločina upravo je dolazio od tamo.

Uspon Mesića i pojedinih lidera i „liderčica“ u poslijeratnim vremenima (tobožnje) demokracije desio se je kada je hrvatski Domovinski rat preko noći proglašen „zločinačkom tvorevinom“. Gotovo svi hrvatski generali i vojskovođe su pozatvarani ili su umirovljeni. Oni časnici koji su ostali u „navodno“ hrvatskoj vojsci su postali sluge.

To može da asocira na poglavnika mafije, a ne na šefa države Hrvatske, koji jedino može biti zahvalan „Hrvatima ishlapljelog mozga“, za uzlet što ga je ostvario u orbitu „postpolitbirovske uspona“ tog novog lideru u kojem se kriju nezasićene ambicije s razbuktalim ambicijama da postane ustrojitelj „dinastije partije“ na prijestolju „kralja Hrvata.“

Današnja je Hrvatska do kraja uništena.

Ovdje nije potrebno sad ponavljati „crne statistike“, koje mi svi dobro znamo. Sad kad pišem ovaj tekst pada mi na pamet grad Lipik, kojega sam vidio – kako je ostao razrušen od napada Jugoslavenske armije. Ta vojska je koristila svu borbenu tehniku u razaranju naših gradova: Dubrovnika, Vukovara, Osijeka, Pakraca, Bjelovara, itd. Bila je to neka vrsta „Mesićevog krunjenja“ za novog vladara Hrvatske.

Svu ratnu štetu prouzročenu Hrvatima nitko nikada nije platio. Još i danas nakon 18 godina, neki gradovi i kuće i objekti stoje neobnovljeni. Barbarski čin je dokaz, čija je to ruka učinila. Neki od Mesićevih sudrugova, kao na primjer general Veljko Kadijević, žive u Rusiji, nitko ih i ne pita za „ratne zločine“, niti su oni za što odgovorni.

Krajnje je krivotvorena istina o Hrvatima i Hrvatskoj.

Kao što je i sam diktator postao uvažena ličnost, tako su i njegovi sudrugovi bili so kraja svjesni značenja ove „kongresne premijere“, pa i svih posljednjih isplaniranih detalja, montiranih u opća zbivanja, s kojim su nastojali

ŠTO JE S GOSPIČKIM UDBAŠKIM KRVNICIMA JOSOM BUBAŠEM, PAJOM MILKOVIĆEM I IVICOM HERCEGOVIĆEM?

Zvonimir R. Došen, Kanada

Priprema se kaznena prijava i optužnica protiv gospićkih krvnika, udbaša Jose Bubaša, rodnom iz Ličkog Novog, koji danas mirno živi u Zagrebu, Paje Milkovića i Ivica Hercegovića, rodnom iz Rogoznice, koji danas vjerojatno živi u Splitu ili u Rogoznici.

Mole se čitatelje Glasnika, da Hrvatskom uljudbenom pokretu dostave podatke o njihovom zločinačkom djelovanju, kao i mjestu današnjeg boravka.

uvjerali Hrvate – da imaju Hrvatsku. Još i danas protiv Hrvata i Hrvatske se vode montirani procesi i „specijalni rat“, koji nas gura u potpunu propast. Cijeli svijet to vidi i šuti?!

Mi se nikada u biti nismo riješili „bivših komunista“, kadrovske elite, koja s nama i sad krajnje drsko i uništiteljski gospodari. Bivši komunistički špijuni, tj. UDB -a, odnosno Titovi emisari, su se brzo razmjestili po cijeloj Hrvatskoj. Oni su sada postali poželjni ljudi u politici i gospodarstvu.

Uz medijsku pompu, oni su postali i glavni nositelji znanja. Kao „tajkuni“ ustoličeni su u prve redove države i Crkve... Partijska „crvena predstava“ ne treba strahovati, odnosno taj „politbirovske agitrop“, jer „hrvatsko krdo“ dubokim snom drijema. Njihovu moćnu mašineriju tzv. „domovinu“ pokreću „tihi crveni anđeli“ iz sjenke pakla. S dimenzijama „sotonske principijalnosti“, dalekovidnosti, ili bolje rečeno „lijepih“ predhodnih ljeta, svečano obilježeni ljubileja skoro „dva desetljeća“ od preokreta „kraljevačke Mesićeve armije“, 5. svibnja 1991. pa do 18. prosinca 1991. godine.

I na kraju Hrvati ja vam poručujem – ako vam ova istina ništa ne znači, onda, znajte da je to zbogom vama i Hrvatskoj.

POGLEDAJ SEBE U OGLEDALU BLIŽNJEG

Akademik **Mirko Vidović**, Pariz

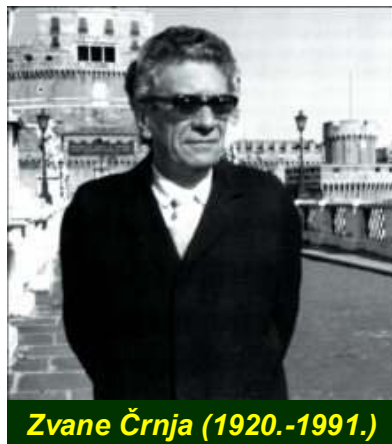
Još nam je u svijesti priča koju je Slavko Goldstein iznio u Latinovoj emisiji 'Tito heroj ili zločinac' - o sudbini svoje supruge, žrtve Titove tiranije. Tom prilikom je i Ivan Jakovčić ispričao sličnu priču o sudbini svog oca u istom kontekstu - Titovog uništavanja i komunisti koji su se drznuli da misle svojom glavom. Jedino začuđujuće je što su i Goldstein i Jakovčić ostali i dalje su - glorifikatori Titova režima. To je najnastraniji primjer 'ljubavi prema neprijatelju' koja izlazi iz konteksta religije i nalazi se u području psihopatije - mazohizam sui generis.

U dvama priložima na portalu www.dragovoljac.com (dne 23.8.2009): 'Svaka rit dođe na sekret' od 'dk' iz Omiša, i 'Jadovno i Šaranova jama' od Dra Srećka Božičevića, svratiše mi pozornost na mitomanijačke tirade Ive Goldsteina i njegovu iracionalnu odvratnost prema narodu koji ga hrani i kojemu uzvraća najnepristojnijim klevetama (hrani psa da te ujede). Istini za volju, ne bi ti i takvi klafraci pisali svoje tirade klofačem da oni to ne rade za Judine škuđe po narudžbi bolesnih 'zdravodrugova': dželiti se ne osuđuju javno klevetati svoje žrtve da ne bi morali odgovarati za svoja nedjela, pa zato naručuju te klevete od ljudi bez časti i dostojanstva - ponižavajući usput i znanost o povijesti hrvatskog naroda i danas!

No, kad se već radi o Goldsteini-ma i njima sličnima, što se tiče sudbine Hrvata u dvadesetom stoljeću i udjela Židova u tome, valja, skraćeno, napomenuti i

njima i nama dalje navedene činjenice. Hrvatski rodoljub i istarski bard, Zvane Črnja zapisao je u svojoj pozamašnoj knjizi "Kulturna historija Hrvatske" sljedeće podatke:

"Beč i Pešta angažirali su se da zakulisnim manevrima što više raspire ovaj sve žešći spor između Hrvata (pravaša) i Srba u Hrvatskoj. Po starom receptu 'divide et impera', Khuen Hedervary zaigrao je vrlo opasnu igru koja je austrijskoj politici donijela neprocjenjive koristi. Tada je stupio na hrvatsku političku scenu i jedan iznimno sposoban i lukav bečki agent - advokat Josip Frank (1844 - 1911). To je valjda najsravnija politička figura koja se do tad pojavila u hrvatskoj historiji. Porijeklom iz Beča i promjenivši vjeru, Frank je svoju javnu karijeru započeo grdeći Hrvate u osječkom dnevnom listu 'Die Drau', a Srbima u Pakracu pokušao se dodvoriti ne bi li ga izabrali za svoga zastupnika. Šenoa već 1880. uočava pravi politički karakter Jozefa Franka i naziva ga 'politička uš'..." (v. n.d., s. 506).

Zvane Črnja (1920.-1991.)

Pa kako Srbin ne vjeruje Svabi ni kad je Jevrej, Franku je još ostala mogućnost da im se osveti zbog srpske korpe: priljepio se je uz pravaše i - udario svom silinom svoje kramarske mržnje

po - Srbima.

No, još oštrij prema hrvatskim Židovima od Crnje bio je - Miroslav Krleža:

"Ne izgleda nam vjerojatno da bismo citatima iz tekstova Eugena Dide Kvaternika mogli bilo koga da obavijestimo ili orijentiramo od onih naših kselenskih iluzionista koji o tome Eugenu Didi Kvaterniku i njegovoj kriminalnoj politici imaju još neke i bilo kakve blesave ili perfidne iluzije. A kad se ovdje ponovno govori o onim strašnim kancelističkim, policijskim pisarskim jezikom o 'istrebjenju Srba' zar nam taj Eugen Kvaternik treba da posluži kao svjedok da nije tako bilo kao što je bilo? Ako je netko bio ZLOČINAC ROĐEN U MAJČINOJ UTROBI, ukleti bastard jednog ukletog luckastog austromadžarskog subalternog oficira i tragične KČERKE ŠAJLOKA hrvatske politike Jozue FRANKA, jedne doglavnice i žene vojskovođine koja je završila kao supruga jedne pijane lude i kao majka jednog ROĐENOG ZLIKOVCA samoubojstvom. Ako je taj JOZUIN UNUK, ta pojava kriminalnog palikuće i provalnika i sulu-dog koljača i perverzno talijanskog krvnika koji je već na Liparima pobio stotinjak polupismenih primitivaca iz belgijskih rudnika, ako je dakle ovaj kriminalni izrod poslije kaskade ljudske krvi koju je prolio lično sam, ako je ovaj moralni idiot koji je pokrao, porobio i pobio čitav Zagreb i čitavu Hrvatsku pozvan da igra ulogu političkog moraliste u historiji talijansko-hrvatskih odnosa u Drugom svjetskom ratu i ako ti citati spadaju u historijska svjedočanstva koja treba nekritički publicirati, pitamo se: po kojem kriteriju ovaj historik nove hr-

vatske povijesti procjenjuje i uvrštava dokumente?" (v. 'Danas', Zgb, 24.10.1989., s.63).

O teškoj borbi Hrvata za obnovu svoje državne nezavisnosti Krleža je zapisao slijedeću misao:

"Hrvati odriču se stoljećima svoje vlastite individualnosti, za volju neke više i marginalne integracije, povjerljivo i nekritički, izgubljeni kao zrakoplovci lutajući za priviđenjima, nikako ne nastojeći da spoznaju kako im se snovi ne podudaraju sa zbiljom. Ta zbilja, dostojanstvenija je od svih jalovih fantazama, to je zbilja nesretnog naroda koji se bori za svoj opstanak vjekovima surovo i teško i koji je nadživio pokoljenja svojih osvajača uvijek dosljedan jednostavnoj devizi: tuđeg ne ćemo, svoje ne damo" (v. 'Danas', Zgb. 21.03.1989., s. 40).

A o svom prijatelju i zaštitniku doktoru Mili Budaku, Miroslav Krleža je zapisao i objavio slijedeće:

"Budućnost kao svaka budućnost, tko zna šta nam donosi - rekao je Budak. Kad se svijet smiri, nastavio je POŠTENJAČINA IZ SVETOG ROKA, Hrvatska će na mnogim područjima iziskivati koješta, morat će se uprijeti da se nadoknade propusti i nemar iz prošlosti, da se krene ukorak s naprednim narodima." (v. 'Danas', Zgb. 17.10.1989., s. 63).

Od iznimne je važnosti i činjenica da je Dr Mile Budak, interniran u zatvor u Sr. Mitrovici, na robiji upoznao Mošu Pijade (urednika glasila 'Crvena pravda'), i, nakon što su se dobro upoznali i razumjeli, oni su supotpisali "Ugovor o suradnji ustaša i komunista" u zajedničkoj borbi protiv "velikosrpske buržoazije".

Odista, kao što god je Eugen Kvaternik učlanio HSP u I. Internacionalu u Parizu i nakon što se je I.

Internacionala razlomila u dva pravca: socijalizam i komunizam, a oba ogranka su ostala internacionalistička i ateistička, HSP nije krenuo ni lijevo ni desno, nego li - pravo!

'Hrvatska Hrvatom - Bog i Hrvati'!

To je sigurno bilo jasno i Moši Pijade koji je, nakon razgovora i pregovora s Milom Budakom, koji su završili - ugovorom!, da je Ustaški pokret vrlo sličan Komunističkom pokretu s tom razlikom što su komunisti internacionalisti, a ustaše nacionalisti - s istim odnosom prema malom čovjeku koji se hrani svojim rukama.

A o odlučujućoj ulozi Eugena Dide Kvaternika u nastanku, radu i bilanci ratnog logora u Jasenovcu, možemo naći i na 'Google-u', u članku: "Jasenovac - concentration camp 'The Ustashas' Eugen Dido Kvaternik".

Dobro bi bilo, kako to Krleža zapiše, da Goldsteini najprije nauče i povijest židovstva u Europi, a i istinsku povijest hrvatske nacije u XX. st., pa da, na temelju točnih podataka, obrade i antisrpsku historiju i jasenovački martyrij - djelo naših hrvatskih židova djeda i unuka 'Jozue Franka'.

A o Anti Paveliću daleko uvjerljivije djeluju ocjene srbijanskih stručnjaka naše i njihove povijesti, pa u to ime citirajmo slijedeću srbijansku tvrdnju o Poglavlniku Ustaškog pokreta:

"Ideal Ante Pavelića i najveća istoriska ličnost bio je Stevan NE-MANJA. Zato što je poklao bogumile do deteta u kolevki i zatro im svaki trag. Pored toga, osnovao je Srpsku pravoslavnu crkvu koja je preživjela raspad srpske države i proširila pravoslavlje tamo gdje ga nikad nije bilo.

Pavelić je tako želeo da Ustaški

pokret bude ekvivalent Srpskoj pravoslavnoj crkvi koja je sačuvala identitet naroda" (v. NIN, Bgd, 10.04.1988., s. 7). Opa, Bato: to i tako!

Što se tiče krvavih ratnih okršaja između talijanskih i habsburških vojnih snaga oko Soče i Piave, treba navesti činjenicu da je tada, u talijanskoj vojsci bilo - preko sedamdeset generala Židova. Talijanski Židov, Sidney Sonnino bio je, po završetku I. sv. rata na čelu talijanske diplomacije, baš onda kad je trajalo otimanje hrvatskih zemalja od Trsta do Zadra.

A što se tiče uloge Židova u nastanku, razvoju, naponu i padu Fasističkog pokreta u Italiji, također treba pročitati, na 'Google-u', članak "Fascisme et question juive". Tu stoji da je u samom procesu odvajanja fašista od socijalista u Italiji došlo do oružanih sukoba. Trojica talijanskih Židova: Duilio Sinigaglia, Gino Bolaffi i Bruno Mondolfo su u tim sukobima pali i odmah su proglašeni - fašistima-mučenicima. Oko 230 Židova je sudjelovalo u Mussolinijevu 'Maršu na Rim'. Njih oko 746 je u samom začetku Fašističkog pokreta upisano u registar stalnih članova.

Godine 1921 u talijanski parlament devet Židova je izabrano na listi Fasističkog pokreta. A Ettore Ovazza, rimski bankar i jedan od židovskih vođa u Rimu i u Italiji izdavao je list 'Nostra bandiera' u kojemu ističe potporu talijanskog židovstva Fasističkom pokretu. Niz bogatih Židova u Italiji financiralo je Mussolinijev Fasistički pokret sve do pada 'Duce-a' početkom rujna 1943. Do progona Židova u Italiji je došlo nakon pada Mussolinija, kad su Italiju uzeli pod svoju kontrolu - Nijemci. Itd, itd.

NOTA: Vođa Falange u španjolskom građanskom ratu, Francisco

Franco bio je - Španjolac židovskog podrijetla.

U svojoj knjizi "Hitler" (tiskanoj u Beču), njezin autor J. Hamsler, dokazuje da je "Hitler nezakonito dijete, čiji je otac bio austrijski Židov, kod kojeg je njegova mati služila". Tu činjenicu naveo je i fra Lucijan Kordić u svojoj knjizi kratkih eseja 'Krateri i Gejziri' (izd. 'Ziral', 1978, s. 43). Tu činjenicu

potvrđuje i nekoliko članaka na Google-u.

I napokon, Staljinovo prezime DŽUGAŠVILI na gruzijskom jeziku znači jednostavno ŽIDOVA-SIN. I Staljin i Trocki su bili židovskog podrijetla, a nisu se nimalo voljeli.

Ima batala na svim stranima, u svim narodima i u biblijskim i u našim vremenima. To je činjenica od koje bježe samo oni koji sebe

pogledaju u zrcalu svog komšije, a onda se vrata kući i opišu ono što su vidjeli kao - lice svoga komšije.

Reci mi da ti ne kažem.

I kako to Kranjčević zapisa na kraju svoje poeme 'In Tyrannos':

"Ja vam rekoh svoju i ja perem ruke!".

STRATEGIJA LAŽI DR. ANTE CILIGE (1898.-1992.), METODE JEDNE TOTALITARNE FANTAZMAGORIJE (2)

Nikola Čolak (1914.-1996.), **Iza bodljikave žice, Svjedočanstvo o životu Hrvatske u srbokomunističkoj Jugoslaviji**, La Ciclografica, Padova, 1977, Dodatak I, str. 245-256

Međutim je Moskva u tijeku hrvatskog proljeća 1971. smatrala za potrebno, prema Ciligi, udaljiti Tomulića iz uredništva HD, jer "njegove kvalitete agenta beogradske UDB-e i svjedoka optužbe protiv zagrebačkog Vodstva izazvale su i previše škandala u hrvatskom javnom mnijenju... Tomulić je premješten (jasno od Moskve, op. N. Č.) u Frankfurt, gdje je organizirao Komitet hrvatskih prosovjetskih komunista u Njemačkoj... Njegovu mjesto bi zauzeto od prof. Nikole Čolaka..." (str. 433).

Kako je Tomulić izletio iz uredništva HD, može svjedočiti okolina pok. Branka. Ja pak osobno do danas Berlina nisam vidio, a uredništvo "Hrvatske Države" za Brankova života bilo je u Berlinu, ali Ciligi je potrebno objasniti odjek nekoliko mojih članaka objelodanjenih tada u HD, posebno "Kraj hrvatskog proljeća" napisanog osam mjeseci prije njegova sloma i objelodanjenog u kolovozu 1971.

Ovaj članak, a još prije objelodanjeni "Konfederacija Jugoslavije - smrt Hrvatske" i odviše su izbacili iz takta jugoslavenske osjećaje Ciligine, a moj napad na Đilasa u jednom drugom članku značio je moje skrajnje nepoštivanje njegove toliko uvažene trojke Đilas-Savka-Tripalo, na pegazu koji[m] se Ciliga kani triumfalno popeti na Markov trg. To je prevršilo svaku mjeru: nakon napadaja na Savku u članku "Konfederacija Jugoslavije" ovaj drugi napadaj bijaše dovoljno opravdanje da me strpa i u UDB-u i u samu sovjetsku obavještajnu službu. Njega je razbjesnulo da sam i ja kao prijatelj Mihajlova, koji toliko drži do Đilasa, mogao napasti tog Titova devetgodišnjeg utamničenika, koga ni tako dugo tamnovanje nije dovelo pameti i osjećaju poštivanja prava drugih naroda. To mu dade povoda da me strpa u udbaše i pri mom sudjelovanju u osnivanju časopisa "Slobodni glas". U dokaz navodi "činjenicu" da su ostali osnivači dospjeli u zatvor dok sam ja uspio sretno

izbjeći i stići u Italiju redovitim putnicom. Stvar stoji obratno, kako sam u ovoj knjizi iznio: ja sam morao povući zbog svog antijugoslavenskog i antikomunističkog stava

konkvencije i osmi dan nakon događaja u Zadru preći granicu, dok su ostali osnivači bili pozatvarani tek tri mjeseca kasnije, te nakon kraćeg vremena pušteni iz zatvora.

Moja podrška pružena pok. Branku Jeliću - stigavši jednom u izbjeglištvo - bijaše novi i daleko žešći razlog, da me Ciliga strpa i u redove UDB-e i u sovjetske obavještajce. Kako sam o svemu tome dovoljno razglabao ovdje, ne mislim se ponovno vraćati na iste stvari.

Ciliga nastavlja sa svojim fantazmagorijama koje najčešće osniva na svjesnim lažima i izmišljotinama, kadšto zacijelo na podvalama, koje mu braća iz UDB-e serviraju, i u novopokrenutom časopisu "Na pragu sutrašnjice".

Tako u 1. broju ovog časopisa on pripisuje meni poteškoće na koje je u pripremama nailazio i da sam ja to učinio očito na znake UDB-e. U stvari ja ni pojma nisam imao o njegovim nakanama i pripremama pokrenuti novi časopis. Ciliga umišlja sebi da je valjda pupak svijeta oko koga se sve vrti. Ja bih, prema tome, pokrenuo tužbu protiv njega pred rimskim sudom zbog klevete i laži iznesenih u njegovoj knjizi "Državna kriza Titove Jugoslavije", na mig UDB-e, kako bih spriječio pokretanje tog časopisa. Sve to,

prema Ciligi, nakon toga što se je izjalovio pokušaj da postanem predsjednik Hrvatskog Narodnog Odbora i glavnim govornikom na Kongresu u Chicagu 1972. Svojim dosadašnjim držanjem dao sam dovoljno dokaza da nemam nikakvih ambicija biti bilo čiji predsjednik, a o nekom Kongresu u Chicagu saznao sam tek iz Ciligina napadaja u prvom broju časopisa "Na pragu sutrašnjice". Eto, toliko sam imao veze s tim Kongresom. Vjerojatno da bih puno kasnije saznao i za njegov novi časopis da mi nije jedan prijatelj iz Rima poslao fotosnimak njegova napadaja na mene.

U drugom broju časopisa (Rim, kolovoz, 1974.), prema Ciligi, "na početku 60-ih godina" ja sam bio prebačen iz zatvora jugoslavenskog u Vatikanske arhive, nešto kasnije, 1966., od Mihajlova prebačen Branku Jeliću, i konačno od Jelića do Ante Vukića i Geze Milošića, naravno, uvijek po nalogu i uputama Titove UDB-e. Ovdje je svaki komentar suvišan. Iznosim samo gole činjenice.

Nakon izlaska iz Lepoglave 23. srpnja 1947. nisam vidio nigdje i nikada jugoslavenskog zatvora. U Tajni Vatikanski arhiv i Arhiv Propagande [promidžbe] navratio sam na desetak dana izvršujući jedan zadatak Instituta za historijske i ekonomske nauke u Zadru čisto sondažne naravi za povijest pomorstva Dalmacije i Istre. O mojim odnosima s pok. Brankom Jelićem ovdje sam dovoljno govorio. S g. Antom Vukićem, osim čisto ljudskih odnosa, nisam nikada politički surađivao, kako je dobro poznato našem hrvatskom izbjeglištvu u Njemačkoj; a g. Gezu Milošića uopće ne poznajem.

U ovom drugom napadaju na mene u časopisu "Na pragu sutrašnjice" Ciliga se poziva na neki "dokument" Hrvatske Socijalne Službe, koju on navodi pod zna-

kom navoda, sa sjedištem u Zapadnoj Njemačkoj i navodi kako sam ja, "kako se čini 1962. pobjegao iz Jugoslavije u Austriju", kako mi austrijske vlasti nisu htjele dati politički azil, izručile me jugoslavenskim vlastima; kako su me ove osudile na tri godine zatvora. Već sam naveo da nakon Lepoglave nisam nikada vidio zatvora. U to sam vrijeme bio stalni znanstveni suradnik u zadarskom Institutu. Ovdje dodajem da sam prvi puta prešao austrijsku granicu tek 1967. i to tranzitno idući iz Italije u Njemačku; nikad u životu nisam prelazio austrijsko-jugoslavensku granicu. Pozivam stoga dr. Ciligu da pokaže taj "dokument" i da kaže od koga ga je dobio. Suvišno je nastaviti dalje u ovom tonu.

Rezimirajući ovaj osvrt na Ciligu i njegovu knjigu "Državna kriza Titove Jugoslavije", može se svesti na nekoliko osnovnih primjedbi:

1) Knjiga predstavlja pravu kupusaru bez jasnoće i preglednosti i bez logičnog reda izlaganja.

2) Jedan od osnovnih nedostataka u prikazivanju stvari predstavlja ponavljanje i prežvakavanje istih stvari (po onoj staroj: "Istoć samo malo drukčije") do dosade. Sve njegove teze i hipoteze ovdje iznesene mogu se svesti na najviše 150 stranica.

3) U metodici umovanja i raspravljanja postupa skroz naskroz nekritički odnosno stavlja logiku naglavce. Običaje odmah na početku uz nekoliko teza postaviti po koju hipotezu. Nekoliko koraka dalje on već zaboravlja da je ono bila pretpostavka i, pretvorivši je u "dokazanu" tezu, ide dalje u svojim konstrukcijama. Ove će, stoga, što se ide dalje, sve više lebdjeti negdje po zraku. Više je nego jasno da će njegova zaključivanja biti lišena svakog stvarnog temelja.

Pri tome mu se, zaista, ne može poreći zabavni karakter njegovih

kombinacija i izlaganja za čitalačku i slušalačku javnost nedoraslu da misli svojom glavom, uzimajući kritički sve što drugi pišu i govore.

Osim toga Ciliga posjeduje onu dijalektičku metodologiju u raspravljanju, izlaganju i kombiniranju - barem onu na marksističkom nivou - da se čak ni oni koji pretenriraju na neko vodstvo u našim političkim organizacijama, ne usuđe ući u koštac s njime; očito slabi dijalektičari, kako je pokazala i činjenica da je ova knjiga doživjela slabe kritičke osvrte u našoj izbjegličkoj publicistici, ukoliko nisu u pitanju razlozi koji Ciligu brišu s polja naše nacionalne problematike.

4) Kad je riječ o metodi u radu, Ciliga ne samo što živi veoma osamljeno, nego ne nastoji se niti obavijestiti o stvarima o kojima piše i raspravlja oslanjajući se radije na novine i časopise, umjesto da se stavi u dodir s ljudima koji poznaju stvari. Tako se je na vrijeme mogao obavijestiti o mom odlasku u emigraciju i o zatvaranju osnivača časopisa "Slobodni glas", a ne izvrnuti činjenice i na temelju izvrnutih činjenica praviti daljnje konstrukcije u suprotnosti s činjenicom stvarnosti. Isto se tako mogao obavijestiti - za to je imao dovoljno vremena i mogućnosti - o mom eventualnom radu u uredništvu "Hrvatske Države", pa bi bez pomuke ustanovio da ja s uredništvom ovog lista nisam, što 'no riječ, ni luk jeo ni luk mirisao. Sav moj dodir s redakcijom HD stoji u tome što je niz mojih članaka objelodanjeno u tom listu. A Ciliga mi pripisuje neki dominantan položaj ideologa u njemu.

Moja se suradnja u tom listu osniivala na povjerenju koje sam pokazao prema pok. Branku Jeliću, gledajući u njemu hrvatskog rodoljuba, koji se svim snagama i sredstvima bori za obnovu suverene Hrvatske Države, a da ne zauzima

nikakve ekstremističke stavove. Jedan od osnovnih razloga zašto mu nisam pružio u Hrvatskom Narodnom Odboru unutarnju suradnju, bili su upravo "kiksovi" koji su se svako malo pojavljivali u "Hrvatskoj Državi" (uzmimo samo do skrajnosti nedostojan postupak s prof. Bogdanom Radicom) i zbog kojih nisam bio daleko od odluke da mu otkážem svaku daljnju suradnju i potporu. Ali Branko se je neprestano ispričavao i drugim čimbenicima, dok mi je osobno bilo veoma teško napustiti na bojnopolju za obnovu hrvatske državne samostalnosti onakva borca koji je davao sve od sebe za naše vrhovne domovinske ideale.

5) Ciliga daje preveliku važnost nebitnim i nevažnim stvarima, a bitne ostaju na marginalijama njegovih izlaganja i dedukcija. Tako u ovoj knjizi dozlaboga ponavlja i ističe odlučujuću važnost Titova relativno kratkog boravka u Beču, te mu Titov "wienizam" postaje jedan od osnovnih motiva da objasni osnovne crte Titova karaktera, a ustvari on malo što objašnjava kod ove toliko problematične ličnosti. Pretjerava i slovenskom komponentom u Titovu značaju, koja mu dolazi po majci Slovenki, ističući njegov smisao za praktični život i njegovu radinost i poduzetnost, a biva čača mu je Hrvat bio sanjar i neradin čovjek, kao da je Hrvatska ostala negdje lebdeći po zraku, te nije stvorila, i pored svih stranih višestoljetnih režima, svoju ekonomiju, svoj narodni društveni sustav, svoju civilizaciju i uljudbu, koja ne zaostaje puno za ostalim naprednim europskim narodima.

6) Kako ovdje, tako i u drugim spisima Ciliga pokazuje veoma visoki stupanj tvrdoglavosti. Kad jednom donese jednu postavku, ne odustaje od nje, pa makar ona bila u daljnjem tijeku po stotinu puta zanijekana činjenicama. Neka samo uzme u obzir svoj stav prema Msgr. Krunoslav Draganoviću.

Ostao je i danas prema njemu na pozicijama tamo gdje je bio i 1967.

7) Teška mu je mana u značaju što on od neslaganja na političkom polju prelazi na radikalno kvarenje osobnih odnosa grubo vrijeđajući osobno svoje političke protivnike, često upadajući u mržnju na njih do paroksizma. Njegovu paklenu mržnju na prof. Draganovića treba zacijelo objasniti i nekim njihovim osobnim neslaganjima koja potječu iz doba njihove suradnje. Uza sve to ostaje upravo neobjašnjiv Ciligin do skrajnosti neljudski stav prema čovjeku koji je postao žrtva zakletih neprijatelja našeg naroda KPJ i srbokomunističke Titove UDB-e. Tako on, pored na Draganovića, iskaljuje svoj bijes i mržnju na sve druge hrvatske emigrantske krugove pravaški usmjerene, posebno na pok. Branka Jelića. Isto je tako iskalio svoj bijes i na mene, kako posebno pokazuje njegova knjiga i nastavci u časopisu "Na pragu sutrašnjice", nakon toga što je u meni uočio radikalno pravaški usmjerenog Hrvata.

8) Ovdje moram izraziti skrajnje čuđenje zbog njegova pomanjkanja lucidnosti u ocjenjivanju mog jezika, stila, načina postavljanja problema, tretiranja i izvlačenja zaključaka, koji je mogao upoznati u mojim člancima objelodanjenim u HD i drugim listovima. To isto vrijedi i za tematiku kojom se bavim, teze koje postavljam i osnovnu orijentaciju koju zastupam i za koju se borim. Da bi se uz moj rad u uredništvu HD na trenutke mogla uvući tolika nepismenost i toliki ekstremistički nepravaški stavovi? Da je to uočio i priznao, mogao je na vrijeme ispraviti svoje stavove, te ne ispadati van s onakvim bljuvotinama koje u očima objektivnih čitatelja padaju ne na moj, već na njegov obraz.

9) Nije teško čitateljima, koji poznaju stvarnost stare i nove Jugoslavije, uočiti kako Ciliga potpuno

izvrće i mijesi je kako je njemu volja, prikazujući je kako ju je on gledao, tj. kakva je ona trebala biti prema njegovim željama. Za njega se tamo od 1918. pa do danas sve vrti oko komunizma i KPJ. Ona je u središtu zbivanja, a sve drugo zapada u sjenu: i Aleksandar, i Pašić, i Trumbić, i Pribičević, i Radić, i Maček, i Stojadinović za stare Jugoslavije, kao i Pavelić, Stepinac, Krnjević, B. Jelić (koji je za njega "krčmarski političar"), Kavran i drugi za vrijeme rata i u ovo poslijeratno vrijeme. Odsutni su mu iz općih zbivanja i Hrvatska Stranka Prava, koja u revolucionarnom periodu u borbi za slobodu Hrvatske govori beogradskoj Čaršiji revolucionarnim jezikom ličkih ustanika i Ustaškog Pokreta, Hrvatska Seljačka Stranka i Protulipčevi Križari, kao i srpski radikali i demokrati i Slovenska Ljudska Stranka. Svi su ti čimbenici predstavljali srž hrvatske, srpske i slovenske stvarnosti, a njegov je komunizam bio negdje na periferiji te stvarnosti osnovnih zbivanja. I da ne bi one koluzije između Moskve i zapadnih demokracija protiv podivljalog njemačkog nacizma, nikada Tito ne bi vidio ni Zagreba ni Beograda.

Za Ciligu se, naprotiv, cjelokupna naša stvarnost odvija na relaciji Moskva-Beograd. Moskva je ona, koja nas vedri i oblači, mijesi našu stvarnost prema svojoj volji i svojim interesima, pa čak postavlja urednike u Jelićevoj "Hrvatskoj Državi". Zapadne su demokracije u Ciliginim prikazivanjima naše stvarnosti gotovo potpuno odsutne, dok se dobro zna koju su ulogu igrali u sistematiziranju Balkana i, prema tome, u stvaranju Jugoslavije, nakon pada Habsburške Monarhije Englezi i Francuzi; dok je ovu, drugu Jugoslaviju doslovce održala na nogama Amerika. Ciliga je prisiljen priznati ovu ulogu Amerike makar u ovoj posljednoj fazi.

U nastavku ove knjige Ciliga čini sve što može da bi dokazao kako

je za dobro južnih Slavena, uključujući tu čak i Bugare, neophodno održanje Jugoslavije. On se u tome grdno vara: hrvatski se narod nalazi s druge strane barikade. On stoji iza Oca Domovine Hrvatske dr. Ante Starčevića i njegove Stranke Prava, iza Braće Radića i njihove Seljačke Stranke, na braniku svoje neovisne države Hrvatske za koju je... cvijet hrvatske mladeži položio svoje živote na bojnim poljima od Drine do Dravograda. On stoji iza svojih palih žrtava na

Bleiburškom polju u Austriji i na "maršu smrti" od Dravograda do Beograda, iza svojih prognanika i mučenika po srbokomunističkim zatvorima, iza svojih Vitezova od Bugojna i Velebita. Hrvatski narod odlučno odbija svaku diskusiju o bilo kakvoj Jugoslaviji nakon tako teškog i tako tragičnog bilansa šezdesetgodišnjeg života u Jugoslaviji, dok je srž naše nacije, ono što je vazda najoštroumnije shvaćalo svoju stvarnost, pravaška Hrvatska, od samog pokušaja da nas se

odvede u Beograd, odlučno odbijala svako formiranje Jugoslavije. Gaze, stoga, osnovno pravo na samoodređenje vlastitog naroda i počinjaju protiv njega samoubilački zločin svi oni Hrvati koji uza sve to opće jasno i odlučno držanje Hrvata kao nacije i danas čine sve što mogu, kako bi nas na svaki način zadržali u toj tamnici koja nosi ime Jugoslavija.

SOLIDARNOST PO DJELIMA KAO IMPERATIV HRVATSKOM NARODU TREBA POSTATI TRADICIJA ŠKABRNJA I ČAVOGLAVI OD VUKOVARA DO DUBROVNIKA

dr. sc. Ilija Barjašić, Pokret za preporod hrvatskog duha i poticanje nataliteta u Hrvatskoj, Zadar

Škabrnja i Čavoglavi su dva mjesta – slična po mentalitetu i kvaliteti svojih predstavnika, kao što su i pojedinci iz sela i gradova od Vukovara do Dubrovnika. Svi sami sebe ističu kao izrazite pojedince i hrvatskih sela i gradova, što po djelima pokazuju, kako - kada. . . . U stvarnosti sela i gradovi prezentiraju sebe po pojedincima iz svoje sredine. Daleko od toga da u Hrvatskoj nema „boljih i gorih“ sela i gradova s razlikom što su neka u planinskim predjelima, neka u ravničarskim a neka po otocima. Ali, naročito i u ovo vrijeme, misli se da su uzori uvijek odraz svojih djela. Kada bi bili samo prosjek kvalitete po mjeri čovjeka u Hrvatskoj uopće, uz specifičnosti sela i gradova, odnosno svih stanovnika u Hrvatskoj. . . bilo bi dobro.

Ovih dana Škabrnjani su ljuti na Marka Perkovića Thompsona iz Čavoglava

jer im neće pjevati i uveseljavati, ih na dan sjećanja na žrtve, ukoliko mu ne plate 25.000 eura. Navodno je prošlih godina pjevao i za veće svote dok nije i pomoću Škabrnjana postao slavan, a sada im i dalje traži toliki novac, za polovicu svote koliko im traži Thompson, mogli bi i pristati izdvojiti. Navikli - pa što – na račun i zbog svojih mrtvih žitelja koji su nastradali. Nakon poznatih događaja tako predstavnici nekih mjesta i gradova stvorili su od svojih sela i gradova slučaj i žrtvu, privlačeći tako pažnju dobivali su materijalnu pomoć i razne privilegije

je. Dalje, umjesto rada, žele samo kruha i igara što bi im netko drugi plaćao, kao i do sada. Nažalost takvih obilježavanja po Hrvatskoj je toliko. . .

A takvi kao poslušnici svih gospodara kroz povijest obilježavali su razna stradanja. I u posljednjem, domovinskom ratu uglavnom žitelji iz puno mjesta u Hrvatskoj su se iznenadili da im se tako nešto dogodilo od bratskog naroda, zatečeni nisu se niti organizirali jer nisu ni očekivali da bi ih Srbi kojima su služili mogli iznenaditi - pamteći kako u II. svjetskom ratu svi koji su bili na strani okupatora - Srba kao janjičari su bili pošteđeni od četnika Sime Dubajića, četnika i OZNE.

Nisu vjerovali da bi moglo biti drugačije – i nisu znali da je okupator uznapredovao po stupnjevima, tako se kroz povijest i događalo da su janjičari okupatoru postali balast pa su kao takvi u pravilu na smetlištu završavali. Mještani iz nekih sela dok su četnici „osloboditelji“ ulazili u njihova sela širili su ruke prema svojim spasiocima koji su ih eto došli spasiti od ustaša. Tako poslije II. svjetskog rata samo

četnici i njihovi pomagači imali su mirovine i sve beneficije, bez plaćanja glazbe uživajući u kozaračkom kolu. Zašto to sada više ne funkcionira neki se i danas čude - pa mjesto da ulože 25.000 eura u neku proizvodnju, voćnjak ili tvornicu, u dvojbi radije bi da im netko konstantno plaća i muziku. Utoliko su u pravu kada kažu da su neki „veliki Hrvati i pjevači“ uglavnom preko emocija i demagogije došli do kapitala za sebe.

Kao da se povijest ponavlja od kada je stradao kralj Zvonimir koji je „volio kavu“ i njegove žene Mađarice Jelene, preko koje je njen brat Koloman, da bi zaštitio svoju sestru porobio i zavladao hrvatskim narodom.

Marka kao pjevača „umjetnika“ propagira srpska i hrvatska televizija, svaka na svoj način. Dakle, što se glazba miješa s domoljubljem i nacijom – što vrijedi za osvojene ne vrijedi i za osvajače – na što su Hrvati navikli i tako prihvaćaju, i konstantno se čude, kada trebaju biti samoinicijativni i radnici . . . što je uvjet za biti svoj i dostojanstven. Treba znati! Ma sluge i glumci služe onima koji daju više bombona, o duši i bitnome ni riječi, jer se to njih i ne tiče. Samo kruha i igara, a ostalo ih ne zanima, za bitno se neće ni boriti, pa dok traje, o čemu i ne razmišljaju. Ne znaju povijest, a ne brinu za budućnost – mrvicu sada.

Navikli na „spasioca“ što ovaj narod nesvjesno i prihvaća. Opet po navici ne znaju da su im „spasioci“ pripremili Škabrnju i Čavoglave što im se dogodilo i u domovinskom ratu jednako kao i cijeloj Hrvatskoj. Hrvatski narod je kako do sada tako i sada žrtva nametnutih mu vlastodržaca i „predsjednika“. Evo isti se opet nameću s „rješenjima“, hoće oni ponovo biti u vrhu vlasti i riješiti sve probleme stilom, kako su rješavali i do sada. Opet bi nekog iz svojih redova umišljeni drugovi - surborci s Kočevskog roga, Jazovke,

Bleiburga, sa spomenutim Dubajićem, Milkom, Titom, Đilasom, Rankovićem, Blaževićem i dr... očekuju da im hrvatski narod i dalje širi ruke pune cvijeća.

Jednako, procjena vrijedi i za vlastodržce hrvatskih pokrajina koje imaju u vrhu osobe za trošenje hrvatskih materijalnih dobara, otetih na razne načine od hrvatskog naroda, uključujući i kredite kojima su opteretili hrvatski narod, sve za muziku sebi koju plaća hrvatski narod. Spomenutim kreditima nisu gradili tvornice i ulagali u proizvodnju pa im ponovno fali novac, ljute se jer im se ne pomaže, jer ih se kao ne uključuje u zajednicu naroda koji rade, jer im ti narodi koji rade više ne plaćaju za muziku kao do sada. Drugovi sa svojim savjetnicima emocionalno senzibiliziraju narod, kao da ne mogu shvatiti, ni govora da bi samokritički preuzeli odgovornost na sebe zbog nereda u Hrvatskoj.

Istina svaki Hrvat proporcionalno je odgovoran za narušeno opće dobro, bilo djelom bilo propustom, zato mu pripada da otplaćuje dio kredita.

Zašto Thomson na svojim nastupima Hrvate ne potiče i navikava na rad (izgradnju tvornica, obrađivanje polja, čuvanje i korištenje mora . . .) i samopouzdanje, već na izljev emocija u pravcu kruha i igara, arene su već tu. Hrvati ovu slobodnu Hrvatsku mogu sačuvati samo pomoću reda, rada i discipline.

Tko su ti iz HDZ-a, SDP-a i HNS-a pojedinci u sklepanim grupama, koji nakon što su u Hrvatskoj sve devastirali, sada raznim demagogijama sebe opet ističu za predsjednike. Kako ih više nije sram pretenzirati na časna i odgovorna mjesta.

Poznato je da primitivac zbog sebe hoće zauzeti najveće pozicije ispred općeg, dok u uređenim – kulturnim zemljama opće je ispred pojedinačnog. Eto zbog čega mafija i nered . . . pomoću pojedinaca iz vrha vla-

de . . . U Hrvatskoj i izgrađene arene su također zbog pojedinaca koji se koriste psihologijom za mase, pojedinci iz vladajućih garnitura uglavnom su sinovi i unuci bivših hrvatskih eksploatora, koji se usude slaviti godišnjice stradanja Hrvata, stradalih od njihovih djedova i očeva.

Budimo realni i danas, uglavnom profesori, tajkuni i umjetnici također funkcioniraju (kao pojedinci) na frekvencijama kao kokoši koje im je odredila lisica ili zmija.

Kao i emigracija koja nije svjesna da ima slobodnu Hrvatsku i u koju se treba vratiti kada zaželi a ne da ih uvjeravaju i usmjeravaju neki novi stari hrvatski konzuli i stil Hrvatske bratske zajednice koja je stvarala Jugoslaviju.

Ubuduće, ulažite u život u Hrvatskoj!

Nikada nije kasno otpočeti živjeti uredno! Nakon konstatacije, hrvatska ognjišta treba čuvati od raznih uljeza koji bi i dalje urušavali, dok nismo dovoljno svjesni tko su. Utoliko hrvatski narod prepozna da ima nepozvane goste koji zauzvrat ništa pomoću droge i dr... , svoje veliku dušne ali i naivne domaćine, kakvi su uglavnom svi poštteni ljudi koji se dive čovjeku. Između ostalih upozoravaju i bivši politički uznici . . . (kao brižni), žrtve samo zato jer smo se kao domaćini osjećali Hrvatima.

Što je to antifašizam? Znaju li Hrvati kako su kroz povijest ocjenjeni svi, - izmi?

Ako prevaranti žele i dalje varati u Hrvatskoj trebaju znati da je antifašizam njihova konstrukcija odavno ideologija, a ideologija u nedostatku nove ideje doslovce postane smeće.

Ovo je hrvatskom narodu jasno jer su osjetili zamke . . . spoznali su kako im i danas pomoću propagande serviraju neke predsjednike o kojima se ništa ne zna ni o rodu ni

o porodu. Baš zbog takvih kvaliteta i izbora poteklo je toliko hrvatske krvi i suza . . . Svi ti uljezi samo su uzrok zala koja su kroz povijest ništila život u Hrvatskoj. Pokazalo se da su u Hrvatsku došli zbog nečeg drugog a ne zbog dobra Hrvatima. Ti umišljeni, unijeli su u hrvatski ustav da samo oni mogu vladati Hrvatima. Dakle, umišljeni kao odraz smeća ideja, neće shvatiti da Hrvatima ne trebaju njihovi modeli smišljeni u mraku, da je to prošlost, a Hrvatima opomena, nakon 1918., Bleiburga, iseljavanja Hrvata i nametnutih ratova.

Do danas nije zaustavljen trend iseljavanja i uništavanja Hrvata na njihovim ognjištima. Perfidno pomoću droge zadnjih dvadeset godina Hrvata je više stradalo nego

skupa u prvom, drugom svjetskom ratu i domovinskom ratu.

Ovu odgovornost „antifašisti“ neće preuzeti na sebe sada – iako su baš oni zaposjeli mjesta u vladi koja pripadaju časnim Hrvatima.

Uglavnom danas u Hrvatskoj vladaju strašila čudovišta koji se za nedjela i propuste štite nekim ispraznim terminom antifašizam. Suvišno je pričati o toj kovanici pod kojom se kao znakom i zamkom dogodio duhovni i fizički masakr hrvatskog naroda.

Ali svjedoci smo da su i njihovi sinovi i unuci zbog nezasitnosti zato prokleti, što je plaća za nevinu prolivenu hrvatsku krv i suze. Prokleti ne znaju da su po zlu žešći od svojih djedova i očeva, zapi-

sano je da će prolivena (hrvatska) krv pasti kao teret kao opomena na njihove sinove i unuke što se i pokazuje. Dakle, prokletstvo očituje one koji nište život.

Krediti, droga i tiskani novac su im i dalje u funkciji za otkupljivanje hrvatskih ognjišta, a prokleti po djelima besramno koordiniraju iz sivih „hrvatskih“ zgrada i pomoću hrvatskih materijalnih dobara nameću Hrvatima vođe u skladu s ovim trenutkom.

ZATO OVAJ POKRET NAKON PRIJEDLOGA DA ISTAKNEMO SVOG KANDIDATA ZA PRESJEDNIKA HRVATSKE, PO ZAHTJEVIMA HRVATA I HRVATSKIH GRAĐANA POSTUPIT ĆE PREMA DUŽNOSTIMA.

HRVATSKOM SABORU (2)

fra Martin Planinić, Župni ured Veljaci, Vitina, 25. ožujka 1997.

"Ne ubij!" (Izl 20,13 i Pnz 5,17)

"Ne smiješ dopuštati da tvoje dijete bude žrtvovano Moleku; ne smiješ tako obeščasćivati ime Boga svoga. Ja sam Jahve." (Lev 18,21)

"Tko god, Izraelac ili stranac koji živi s Izraelcima, ustupi svoje čedo Moleku, mora se smaknuti; narod zemlje neka ga kamenuje" (Lev 20,2)

"Jer ti ljubiš sva bića i ne mrziš ni jedno koje si stvorio. Jer da si štogod mrzio, ne bi ga ni stvorio. A kako bi išta moglo opstojati ako ti ne bi htio? Ili se održati ako ga ti nisi u život dozvaio? Ali ti štediš, jer sve je tvoje, Gospodaru, ljubitelju života." (Mudr 11,24 - 26)

"Tebi žao bršljana oko kojega se nisi trudio, nego je u jednu noć nikao i u jednu noć usahnuo. A meni ..." (Jon 4,10)

"Gospodaru, zar nisi dobro sjeme posijao na svojoj njivi? Odakle ljulj? ... Hoćeš li da odemo i da ga počupamo? Ne - odgovori im - da ne biste, čupajući ljulj, počupali s njim i pšenicu." (Mt 13,27-29)

"Njegova majka Marija bijaše zaručena s Josipom. Ali prije nego se zajedno nastaniše, pokaza se da

je začela po Duhu Svetom. Nato Josip muž njezin, jer je bio pravedan, i jer je nije htio javno osramotiti, naumi je potajno otpustiti. Tek što je to u sebi odlučio, ukaza mu se u snu anđeo Gospodnji i reče mu: 'Josipe, sine Davidov, nemoj se bojati kući dovesti ženu svoju Mariju, jer je ono što je ona začela od Duha Svetoga. Rodit će sina, i nadjeni mu ime Isus, jer će on izbaviti svoj narod od grijeha njegovih'." (Mt 1,18-21)

"Kad se Josip probudi, učini kako mu je zapovjedio anđeo Gospodnji; dovede kući ženu svoju." (Mt 1,24)

"Tko primi radi mene jedno malo dijete, kao što je ovo, mene prima." (Mt 18,5; Mk 9,37, i Lk 9,48)

"Zaista kažem vam, meni ste učinili koliko ste učinili jednomu od ove moje najmanje braće." (Mt 25,40) "Ni meni niste učinili koliko niste učinili jednomu od ovih najmanjih." (Mt 25, 45)

"Mi imamo Zakon i po tome Zakonu mora umrijeti, jer se pravio Sinom Božjim." (Iv 19,7)

"Naprotiv, navješćujemo mudrost Božju tajanstvenu i sakrivenu; onu koju Bog od vječnosti predodredi na našu slavu; onu koju nije upoznato ni jedan od knezova ovoga svijeta - da su je upoznali, ne bi Gospodina slave razapeli:" (1 Kor 1,7-8)

PROŠIRENJE SJEVERNE ILICE DO FRANKOPANSKE ULICE I UREĐENJE PROSTORA DO GRIČA (6)

ing. Milan Panjković,
„Zagreb“, Revija Društva zagreb-
čana, srpanj-prosinac 1944.

Dakle imade još 20 interesenata više nego li gradilišta. Za slučaj, da koja od ovih ustanova ipak ne bi htjela ili mogla graditi imade još sljedećih 20 interesenata: 41. Savez šumskog veleobrta; 42. Savez ugljenokopa; 43. Savez rudokopa i željezarskog veleobrta; 44. Savez cementnog veleobrta; 45. Savez ciglana; 46. Savez poljoprivrednih zadruga; 47. Savez športskih društava; 48. Savez planinarskih zadruga; 49. Savez hoteljera; 50. Savez građevnih poduzetnika i obrtnika; 51. Savez stanbenih građevnih zadruga N. D. H.; 52. Savez kućevlastnika i zemljoposjednika; 53. Stanbena građevna zadruga Zagreb; 54. Brodska tvornica vagona i mostova; 55. Bata d.d.; 56. Zagrebačka pivovara d.d.; 57. Zagrebačka kupališta d.d. (novo); 58. Netko od sadašnjih vlasnika ili savez sadašnjih vlasnika.

Svi ovi interesenti imaju mirovinske pripomoćne i pričuvne zaklade, koje se mogu uložiti u novogradnju za svoje potrebe, mogu osim toga sadanje svoje zgrade prodati i time namaknuti potrebnu glavnice, a mogu dobiti i potrebne navjere. Kod sviju gore navedenih ustanova, uredila bi se prizemlja za razne trgovine i poslovnice, isto i mezanin, a možebitno i I. kat za razna slobodna zvanja i urede, a naročito i prvenstveno za sadanje vlasnike kuća i one, koji imaju sada u blizini iznajmljene trgovačke i obrtne radnje.

Kako se vidi iz naslova, sve ove ustanove spadaju u središte grada, a ne da su razštrkane svuda

po gradu na kilometre udaljenosti saleko od središta grada. Sva gradilišta su predviđena za razne stалеže i priklad, a ništa za oblasti i urede, jer ti spadaju na zemljište željezničke pruge, koju treba priložiti na Savu tako, da se na sadanjem željezničkom gradilištu izgradi velika samovozna tranzitna cesta kroz Zagreb, uz obostrane sabirne ceste za jednosmjernu vožnju na terenu. Tranzitna cesta bila bi podignuta 5-6 m visoko iznad tla, od Heinzelove ulice do Černomerec potoka. Mnoge druge manje ustanove mogle bi doći na taj način do svoje zgrade u onim sadanjim zgradama, gdje se sada nalaze gornje ustanove, a koje ih ne bi više trebale nakon preselečenja u nove zgrade ovdje u Ilici.

700-ta obljetnica grada Zagreba

Sve gornje ustanove pozvane su osim države i gradova prvenstveno, da omoguće novogradnje i kroz to da suzbiju nezaposlenost radnika, koji će se vraćati kući nakon rata, bez obzira, na povećane cijene, koje će se snizavati postepeno poslije rata, kroz nekoliko godina. Ne može se čekati, a i ne smije se čekati, da cijene padnu, pa da se onda tek počne graditi, već obratno, gradnjom i zaposlivanjem u upravljanoj gos-

podarstvu treba rušiti cijene na normalnu mjeru.

Obzirom na pomanjkanje tvoriva u građi poslije rata, moći će se upotrijebiti velika količina stare građi dobivene iz porušenih starih zgrada, a naročito: kamen, cigla, criep, žljebovi, odvodne cijevi, prozori, vrata, parketi, izlozi, roloji, zastori, stepenice, klozeti, kade i t. d., i t. d. Pošto smo pokazali, da se ovaj posao izplaćuje, kao i tko ga može financirati i kako, da je posao rentabilan i kod povišenih poslijeratnih cijena. Uslied toga će se amortizacioni rok produžiti od 15 na 20, 25 ili do 30 godina, što će se riješiti poreznim olakšicama za novogradnje na duži rok godina. Držim, da sam dovoljno objasnio i ovu stranu posla.

5. Tko će i kako će se provesti radovi

Ove velike poslove treba provesti **jedna ustanova, koja nije ni službena niti posebnička**, koja je obćekorisna, nadzirana od strane oblasti i posebnika njezinih članova, koja mora u svojem radu polagati račune **čitavoj javnosti**, te koja se bavi gradnjom kuća bez dobiti, a to je: **"Stanbena građevna zadruga"** (SGZ, kratica), o kojoj sam posebno pisao u jednoj knjižici i o njezinim pravima i dužnostima, kao i o njezinim članovima, koji stiču pravo na vlastnost stana uz plaćanje mjesečne stanarine. Pošto je ova SGZ ustanova za sve stалеže u čitavoj N. D. H. s mnogim punomoćima, to ista mora biti i u ovom slučaju zakonski ovlaštena, da joj se povjeravaju svi ovi potrebni radovi, uz pravo iz vlastne nekretnine, te uz državnu, gradsku i posebničku pomoć gore navedenih ustanova.

SAVJETI HRVATSKOGA DRŽAVNOG UREDA ZA JEZIK - 1941.-45. (14)

Prema knjizi: **Marko Samardžija – JEZIČNI PURIZAM U NDH**, „Hrvatska sveučilišna naklada“, Zagreb, 1993.

JEZIČNI SAVJET br. 23

NA UPIT jednog ministarstva o hrvatskim nazivima za motorna vozila odgovorio je Hrvatski državni ured za jezik:

Ovaj ured u načelu nastoji utvrditi stvarno stanje hrvatskoga književnog jezika i ne predlaže nove kovanice. – Ima sva sila tudjica, za koje u hrvatskom književnom jeziku postoje dobre zamjene. Hrvatski državni ured za jezik nastoji u prvom redu ukloniti nepotrebne tudjice i uvesti općenito u upotrebu hrvatsku riječ, koja već živi. Zamijeniti i one tudjice, koje su se desetljećima upotrebljavale kod

nas Hrvata i za koje ne postoji u današnjem jeziku narodna zamjena, posao je skopčan s velikom odgovornošću, pri kojemu treba misliti na sve one bezbrojne veze, koje tudjicu vežu sa svim slučajevima jezičnog izražavanja. Taj posao mora se obavljati polako i sustavno, pa je bolje privremeno ostaviti i tudjicu, ako ne možemo naći dobru hrvatsku riječ.

Od riječi, koje je to ministarstvo predložilo iz područja motornog prometa ovaj ured može odobriti ove:

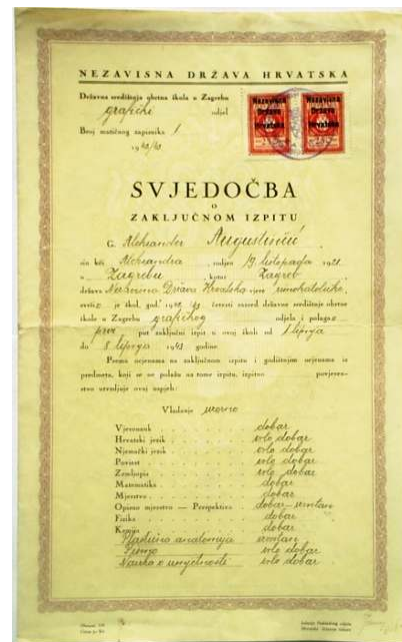
Dvokolica (im. ženskog roda) za bicikl

Upisivanje za registracija

Upisni broj za registarski broj

Upisnik za registar.

Može li se Kuplung prevesti riječju spojnica ili riječju kvačilo, može odlučiti onaj, kojemu je pobliže poznat sam predmet, koji treba imenovati. Obje su riječi po potrebi dobre.

VLASTITA IMENA (18)

„Hrvatski pravopis“, Zagreb, 1944.

Jednočlana imena

4. o b ć e (i mislene) imenice izvedene od o s o b n i h imena i drugih vlastitih imenica: isusovac, franjevac, klarisa, bizantinizam, tolstojevština, vukovština, latinica, gotica, ćirilica, galvanizam, rentgenologija; benediktinac (redovnik, rakija), bernardinac (pasmina), kanarinac (ptica); robinzonada (vrst romana).

ZAŠTO DUBROVAČKI KNJIŽEVNICI NISU PISALI KAKO SU GOVORILI? (24)

Mirko Deanović

Vodila ih je pritom ambicija, da što potpunije izgrade svoju nezavisnost i u tom pogledu, da im naime književni jezik bude skladan i što čistiji, pa da se i u njemu mogu takmiti sa svojim uzorima s druge strane Jadrana. Radeći tako, oni su dotjeravali svoj književni jezik, kako bi što bolje zamijenio talijanski i u toj manifestaciji kulturnog života njihove sredine.

Zato se književni jezik i živi govor u Dub-

rovniku nisu razvijali u isto pravcu; bili su razni motivi njihovu nejednakom razvoju: na jednoj strani kulturni, umjetnički i patriotski, a na drugoj samo praktični. Nije ih ni škola mogla zbližiti, jer se u njoj nije učilo hrvatski. Sama književnost pak nije utjecala na govor zato, što ona u starom Dubrovniku nije bila popularna u širim građanskim krugovima.

Tako je u dubrovački saobraćajni dijalekat, osobito od doba renesanse, ulazilo sve više talijanskih riječi (dakako i dijalekatskih, najviše mletačkih) zbog sve

intenzivnijih veza između obiju jadranskih obala, dok je naprotiv bivao sve manji njihov broj u jeziku dubrovačkih pisaca, koji su ih navlaš nastojali zamijeniti narodnim. Dok je puk – kao obično – išao u pravcu najmanjeg otpora, ne birajući izraze samo da se može što jasnije izraziti, dotle je kulturni sloj svijesno nametao na se teže zadaće s višim ciljevima, pa je i u tom pogledu pokazao pametnu postojanost, koja mu je na čast. U ondašnjim se prilikama nije ni moglo više učiniti za našu jezičnu emancipaciju.

mr. sc. LUJO MEDVIDOVIĆ: CASTUS I PRAVDA (6)

ALFA, Zagreb, 2009. – str. 290 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

Konačno, kreće potraga.

E – PABIRCI S PUTA

Potruga u svemu traje deset dana. Na redu je najprije, dakako:

Prvi dan potrage

I. PRINCE VALIANT IN THE DAYS OF KING ARTHUR

"Princ Valiant na dvorcu kralja Artura – naziv je stripa Harolda Fostera – jednog od najvećih uzora moje generacije iz vremena dok smo svladavali tehniku i taktiku ratovanja topovima od pijeska."

Strip je nastao na kronici. A ...

"Kronika opisuje onodobnu sudbinu Kraljevstva Albiona, sa sjeverne i južne strane starog Hadrijanova zida, Čudesni zdenac, Zlatnu šumu u kojoj počinju sve pustolovine, Kamelot zlatni u kojem stoluje Okrugli stol, živote kralja Artura i kraljice Guinevere, sir Lancelota, sir Gavena, sir Tristana, sir Ovena, sir Galahada i mnogih drugih po časti poznatih vitezova – na kojoj je radio čitav vijek."

Mnogo je toga, ali se izdvaja ...

"Dio te velike pripovijesti jest saga o vikinškom kraljevstvu Tula i kralju Aguaru." Sin im je Valiant, princ Valiant. Odvažni mladić, kojemu je san postati jedan od vitezova Okruglog stola. Oprašta se s roditeljima i kreće ka Kamelotu. Susreće okrutnog Crnog viteza, koji ga pokušava ubiti, ali ga spašava neustrašivi sir Gawain. Nakon toga biva predstavljen kralju Arturu i vitezovima Okruglog stola.

Engleski povjesničar John Matthews i mr. sc. Luj Medvidović

II. VRIJEME OPADANJA MOĆI STAROGA RIMA

"Praktično je dovršeno 476. godine dionizijske ere kad je Rim, nakon što je Odoakar iz plemena Herula svrgnuo cara Romula Augustula, nepovratno izgubio bitku s domaćim barbarinima koji su ga iznutra oslabili do granice samouništenja, a potom i s izvanjskim barbarima koji su ovjerili zatečeno stanje."

Nu, Odoakar je priznao Julija Nepota kao cara Zapadnog Rimskog Carstva, kojega je sjedište bilo u Splitu. Njega su 480. pak ubili vlastiti vojnici. Iza toga još je Sijagrije, posljednji nositelj rimske vlasti na Zapadu, u sjevernoj Galiji do 486. kovao Nepotov novac.

III. VITEŠTVO

"Proisteklo je iz spomenutog pokušaja odvažnih ljudi ispunjenih nadom koja nikada nije iznevjerila one koji se na nju oslanjaju. Izgradilo je ideal junačkog karaktera spajajući nepobjedivu snagu i odvažnost, pravičnost i skromnost, vjernost seniorima, uljudnost prema sebi ravnima, milosrđe za slabe, odanost Bogu, vjeri i crkvi – ideal

koji u zbilji nikada nije ostvaren, ali je opstao kao vrhunski uzor koji su svi prihvaćali i htjeli dostići pa i nadmašiti. Bit viteštva bila je u toj plemenitoj i ponositoj otvorenosti prema idealu općega dobra."

"Vitez je živio od zahvalnosti onoga kome je služio."

Međutim, nije sve uvijek onako kakvim se želi. "Sila čija je legitimna svrha bila da otklanja nepravde, lako se mogla izopačiti u silu koja nepravdu nanosi."

Vitezovi su se udruživali u viteške družine. "Time su pravi vitezovi imali trostruku zadaću: stalno se u vrlini ljubavi za opće dobro usavršavati, viteškim djelima slabe od opakih štititi i vitešku slavu drugih vitezova svijetom pronositi."

Engleski povjesničar John Matthews i mr. sc. Luj Medvidović

prof. IVO OMRČANIN: HRVATSKA 1941-1945 (8)

SAMIZDAT, Washington, 1988.
– str. 631 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

III. POPULARNO FALSIFICIRANJE HRVATSKE POVIJESTI

Temeljno je pitanje: Jesu li postojali **Veliki Hrvati** ili **Bijeli Hrvati**, odnosno je li postojala **Velika Hrvatska** ili **Bijela Hrvatska**?

"U pogl. 31., redak 83., Porfirogenet zove to carstvo: **he megale Hrobatia (Hrovatia)**. Isto tako ga zove i u pogl. 32., r. 5. Narod toga carstva zove: **hoi Belohrovatoi (Velohrovati)**, u pogl. 30., r. 62, 70.

Kako znamo, u hrvatskoj historiografiji uobičajilo se to čitati kao: **he megale Hrobatia i hoi Belohrovatoi**.

Međutim, to je krivo. Naime, svaki početnik bizantinistike odmah nauči da se **bizantinski grčki** čita, na određenim mjestima, drukčije nego li onaj **atenski ili klasični**.

Tako kao prvo se nauči da se slovo **'beta'** čita kao **v**. To osobito shvaćaju oni koji uče ćirilicu, pa tako znaju da se **B, b** čitaju kao **V, v**.

Dalje se još nauči, da se plural oi čita kao i. Tako dobivamo: **he megale Hrovatia i hoi Velohrovati**."

1. Velika Hrvatska

Slijedom toga jasno je ...

"Dakle, Porfirogenet daje tome carstvu ime **Velika Hrvatska**, a ne neka bijela (zapadna). Dodajući joj zem-

ljopisni položaj, nije joj dao novo ime ili joj ime promijenio. Toliko je sigurno znao i sam Porfirogenet, vrlo učen Bizantinac, a sigurno su toliko znali i svi drugi učenjaci oko njega. On je to točno napisao, a tako se to uvijek znalo u krugu pravih učenjaka sve tamo do 1595., kada je njegovo djelo po prvi puta objelodanjeno. Već su onda znali da se bizantinski "beta" čita kao v, pa tako to čini i Lucius (1666.). Ali hrvatska historiografija stara (starija?) i mlada (mlađa?) to uporno čita Bijela Hrvatska, kao da je to bilo ime Velike Hrvatske, a ne **Velika Hrvatska**. Narod oni pak zovu Bijeli Hrvati, iako Porfirogenet njih isključivo naziva hrvatski **Velohrvati**, a samo po zemljopisnom položaju spominje da su oni zapadni, osobito kada ih suprostavlja ovima na Jadranu, o kojima on piše."

"Ime carstva Hrvata na "zapadu" jest **Velika Hrvatska** i nikako drukčije. Ako povjesničar Porfirogenet označi da je to carstvo Velika Hrvatska nazvano i "zapadno" ili starohrvatski "bijelo", to je samo zemljopisno opisivanje, a ne politički ili čak geo-politički naziv. Tko Velikoj Hrvatskoj daje ime zapadna, bijela, politički ili geo-politički, taj iskrivljava (falsificira) hrvatsku povijest."

2. Veliki Hrvati

"Zanimljivo je da Porfirogenet Veliki hrvatsku zove **he megale Hrovatia**, dakle grčki, a Hrvate toga carstva zove hrvatski u grčkom obliku **hoi Velohrovati**."

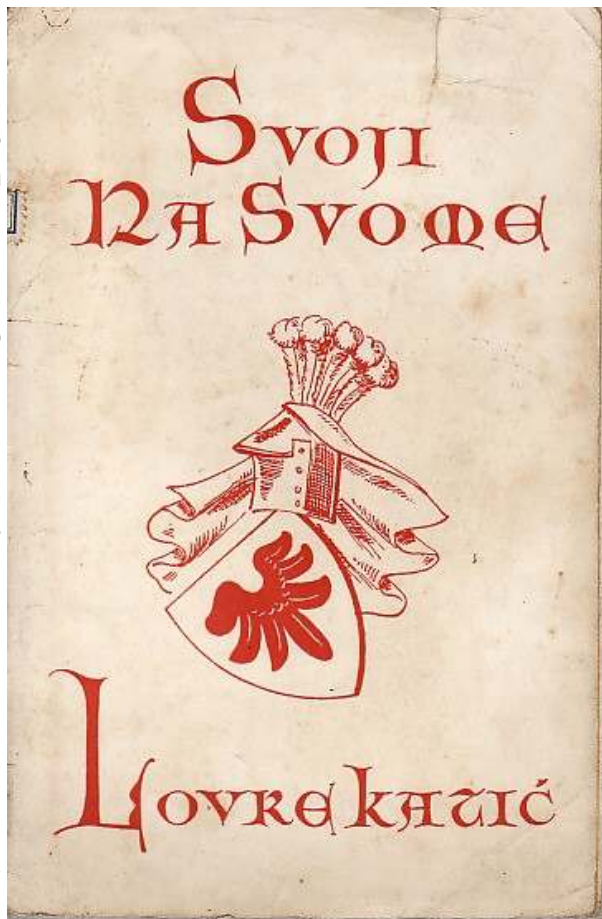
"Porfirogenet zove stanovnike Velike Hrvatske hrvatski **Velohrvati**. Mi možemo to ostaviti u originalu, jer je to naš jezik i danas, ali možemo to zvati po općem jeziku danas **Veliki Hrvati**."

3. Dosljednost

"Porfirogenet zove Avare **Abaroi** (29/17 i dr.). Znamo da svi zovemo koljenovite mnogih današnjih Hrvata Avarima (samo po nekada Obri, Obrovac, itd.). To je pravilno, jer 'beta' se čita kao v. Ali onda, zašto tako ne i kod **'Hrovatoi'**?"

4. Zaključak

"Dosljedno Porfirogenetu, povijesna znanost traži da carstvo Hrvata na 'zapadu' zovemo (isključivo) **Velika Hrvatska** (dakle, nikako drukčije), a njezine stanovnike **Velohrvatima**, dakle **Velikim Hrvatima**."

HRVATSKA IZMEĐU SLOBODE I JUGOSLAVENSTVA (7)

Zbornik radova znanstvenog skupa, Naklada Trpimir i Zajednica udruga HVUDR-a GRADA ZAGREBA, Zagreb, 1009.

SIRENSKI ZOV BALKANA. NARODNO VIJEĆE SLOVENACA, HRVATA I SRBA U ZAGREBU (1918./1919.) (6)

Zlatko Matijević, Hrvatski institut za povijest, Zagreb

"Nakon Simovića riječ je uzeo I. Lorković, koji je govorio o stvaranju Države SHS **s granicama na Drini, Savi i Dunavu** te o njezinoj neovisnosti od kraljevina Srbije i Crne Gore i 'priznatoj' od srbijanske vlade.

Saslušavši Lorkovića, Simović je, otklanjajući davanje bilo kakvih političkih izjava, rekao i sljedeće:

'Srbija, koja je u ovom ratu dala 1 1/2 miliona žrtava za oslobođenje i ujedinjenje svoje jednokrvne braće preko Dunava, Save i Drine, ne može ni u kom slučaju dozvoliti, da se na njenim granicama formira neka nova država, koja bi u svoj sastav uzela sve njezine sunarodnike i da – posle 4-godišnjih muka i potpunog poraza neprijatelja – ostane u pozadini i sve plodove dobivene pobjede prepusti drugome, koji je u ratu učestvovao na neprijateljskoj strani.

Srbiji, po pravu oružja, a na osnovu ugovora o primirju s Mađarskom (...) pripada sledeća teritorija:

Banat do linije Oršava-Karansebeš-r.(ijeka) Maroš-Arad-ispod Segedina;

Bačka do linije Horgoš-Subotica-Baja;

Baranja do linije Batasek-Pečuj-Barč i dalje rekom Dravom do Oseka;

Srem i Slavonija do linije želj.(ezničke) pruge Osek-Đakovo-Šamac;

Cela Bosna i Hercegovina i

Dalmacija do rta Planka.

Van te teritorije, da se možete opredeljavati po volji: da idete sa Srbijom ili da formirate zasebnu državu.'

Poslije kraće šutnje riječ je uzeo A. Pavelić (zubar – op. ur.) koji je izjavio da NV SHS ne pomišlja na formiranje neovisne ('jugoslavenske') države, nego da želi 'ujedinjenje sa Srbijom'.

Prema mišljenju A. Pavelića postojala su dva pitanja na koja je trebalo pronaći odgovor:

"1. oblik zajedničke države, tj. federativno uređenje u kojem bi postojale posebne upravne jedinice: Srbija, Crna Gora, Makedonija, Bosna i Hercegovina, Vojvodina, Hrvatska, Dalmacija i Slovenija,

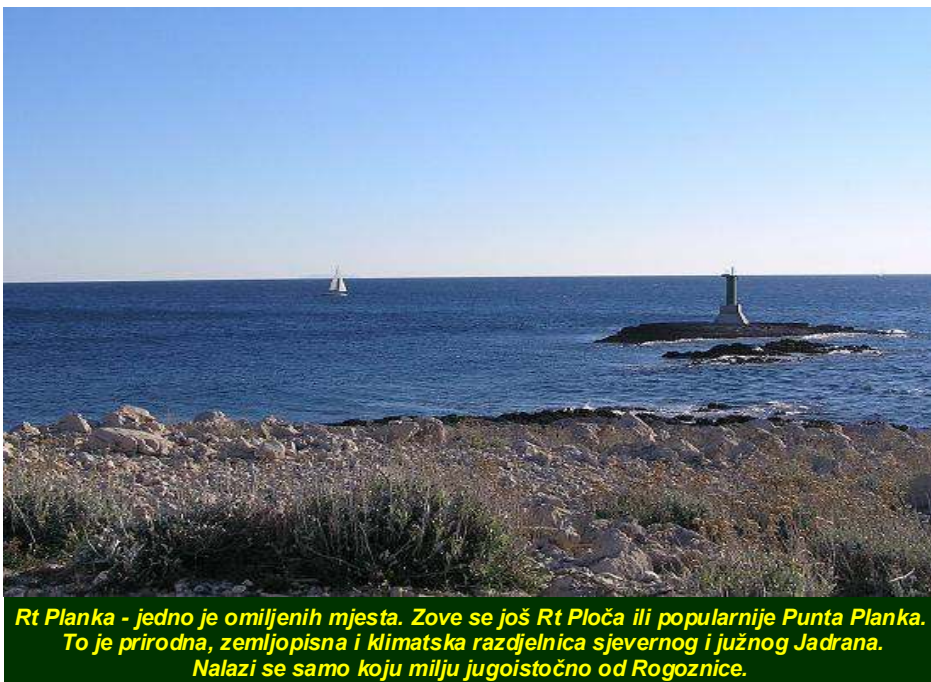
2. 'razgraničenje' između hrvatskoga i srpskog stanovništva koje bi se zbog izmiješanosti moralo provesti 'preseljavanjem i izmjenom' srpskoga stanovništva iz Hrvatske i Zapadne Bosne i hrvatskoga pučanstva iz Hercegovine."

Simović mu je odgovorio da nije vrijeme za postavljanje pitanja unutarnjeg uređenja.

"Paveliću nije preostalo ništa drugo nego da se povuče i ustvrdi da se 'uglavnom' slaže s onim što mu je rekao Simović te da je sada glavno pitanje formiranja zajedničke države."

Središnji odbor zasjedao je 14. studenog i zaključio:

"Predsjedništvo vlade Narodnoga vijeća S.H.S. u Zagrebu mora što prije stupiti u dodir sa srpskom vladom u Beogradu glede obrazovanja zajedničke vlade za čitavu suverenu državu S.H.S.' U njezine bi zajedničke poslove ušle: željeznica, vojska, financije i vanjski poslovi."

Rt Planka - jedno je omiljenih mjesta. Zove se još Rt Ploča ili popularnije Punta Planka. To je prirodna, zemljopisna i klimatska razdjelnica sjevernog i južnog Jadrana. Nalazi se samo koju milju jugoistočno od Rogoznice.

ERNST FISCHER I FRANZ MAREK: ŠTO JE LENJIN STVARNO REKAO (7)

„Minerva“, Subotica-Beograd, 1970 – str. 187 Priredio: **dr. sc. Tomislav Dragun**, Zagreb

"Lenjin je jednom pisao svojoj prijateljici Ines Armand: 'Engels nije nepogrešiv. Marks nije nepogrešiv.'"

Lenjin je u sovjetima radničkih, vojničkih i seljačkih izaslanika vidio ustanovu koja će smijeniti stari ugnjetačku državnu upravu.

"Sovjeti su novi državni aparat koji daje, prvo, naoružanu snagu radnika i seljaka, ... Drugo, ovaj aparat omogućava vezu sa masama, s većinom naroda, ... Treće, ovaj aparat, zbog toga što se njegov sastav bira i smenjuje po volji naroda, bez birokratskih formalnosti, mnogo je demokratskiji ... Četvrto, on omogućava čvrstu vezu sa najrazličitijim profesijama, ... Peto, on daje oblik organizacije avangarde, ... Šesto, on pruža mogućnost da se sjedine korisnost parlamentarizma s korisnošću neposredne direktne demokratije, ..."

U tome posebno mjesto ima bankarski sustav.

U članku "Prateća katastrofa i kako da se protiv nje borimo" on je "zahtevao ujedinjenje svih banaka u jednu nacionalizovanu banku, nacionalizaciju krupnih trustova, državnu kontrolu svih bankarskih operacija i tako dalje, kao državne kontrolne mere koje treba odmah sprovesti; pozivao se na državne kon-

trolne mere u ratu i u državnom monopolističkom kapitalizmu video materijalnu mogućnost za prelazak u socijalizam."

Bez revolucije ipak ništa.

"Lenjin je sasvim sigurno bio, isto kao i Marks i Engels, ubeđen u to da je kapitalizam moguće oboriti uglavnom samo uz primenu nasilja."

Na to je dodao kako je "mirno smenjivanje kapitalističkog poretka kao teoretski moguće". Ali, dakako, samo teorijski.

"U svakom slučaju je značajno, i za odnos političara Lenjina prema teoretičaru Lenjinu, što je posle februarske revolucije 1917. godine preporučivao orijentaciju na miran put, mirno preuzimanje vlasti od strane sovjeta kao na najbezbolniji put za koji se treba boriti svom energijom."

Revolucija, a i sovjeti, kad se tako može ostvariti cilj.

"Vlast sovjetima – jedino je što bi moglo učiniti da dalji razvitak bude postepen, miran, spokojan, takav da bi bio potpuno na nivou svesti i rešenosti većine narodnih masa, na nivou njihovog sop-

stvenog iskustva. **Vlast sovjetima – to znači potpuna predaja upravljanja zemljom i kontrole nad njenom privredom, radnicima i seljacima, kojima niko ne bi smeo da se usprotivi** i koji bi brzo naučili na iskustvu, u svojoj sopstvenoj praksi da pravilno **raspoređuju zemlju, žito i druge proizvode.**"

Kako, onda, konkretno preuzeti vlast? Imali li Lenjin na to odgovor? Naravno, ima. I to u tri poteza:

Prvo,

U članku "Marksizam i ustanak" Lenjin "je podsećao na Marksove reči da je ustanak veština i da se prvo moraju izvojevati uspjesi i koračati od jednog uspeha ka drugom, da se ne prekida ofanziva protiv neprijatelja".

"Da bi uspeo, ustanak treba da se oslanja ne na zaveru, ne na partiju, nego **na naprednu klasu**. To je prvo. Ustanak treba da se oslanja **na revolucionarni polet naroda**. To je drugo. Ustanak treba da se oslanja **na takvu prekretnicu u istoriji** sve snažnije revolucije kad je aktivnost naprednih redova naroda najveća, **kad su kolebanja u redovima neprijatelja i u redovima slabih, polovičnih, neodlučnih prijatelja revolucije najjača**. To je treće. ... A kad jednom ti uslovi postoje, ne odnositi se prema ustanku kao prema veštini, znači izdati marksizam i izdati revoluciju!"

ZAGREBAČKI ARZUHAL

*Mladen Schwartz**

Evo pišem arzuhal,
Izjeda me gorka žal.
Neka znate, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Pokazaste krivi put,
Stjeraste nas sve u kut.
Pogibosmo, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Nije nigdje nikoga
Da bi trpil ovoga.
Razumite, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Dosta nam je bilo tuge,
Ne želimo biti sluge.
Skupljamo se, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Ratoboran čovjek sam,
I ne volim predaju,
Pa vam velim, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Državu nam rušite,
Stranci nama vladaju.
Stog vam kažem, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Muče narod izrodi,
Pljačkaju i varaju -
Ne ide to, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Narod ponižavaju,
Slobodu dokidaju.
Što je vama, gospodo?
Platit ćete izdaju!

Granice sužavaju,
Dječicu ubijaju.
Dosta nam je, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Vojsku su uklonili,
Odore im skidaju.
Sramite se, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Jugu su obnovili,
Hrvatsku ukidaju.
Je li pravo, gospodo?
Platit ćete izdaju!

Tuđinci nam nadiru,
Zemlju, more kupuju.
Zapamtite, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Jezik srpski vraćate,
Srbi jezik stvaraju.
Jamčimo vam, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Ponos nam pogaziste:
Nije Dom na prodaju!
Gonite se, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Ovo Hrvat govori,
Jer mu veće dogori:
Dodija nam, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Ustajmo na pobunu,
Za slobodu potpunu!
Kraj vam došo, gospodo,
Platit ćete izdaju!

Riječ jednu još imam,
Sveto pravo uzimam:
Umrit ćete, gospodo
I platiti izdaju!

* Prema Duvanjskom arzuhalu [nepoznati auktor, XVIII st.] i Vukovarskom arzuhalu [Antun Šoljan, XX st.] spjevao i sročio: Mladen Schwartz

Arzuhal [tur.]: molba, predstavka, peticija, zahtjev

[perz. arz = izlaganje + arap. hal = stanje]

Arzuhal se šalje visokoj porti

BAZALO (8)

dr. Mile Budak, hrvatski književnik, političar i državnik

Probudio se je istom poslije podne tako, da je sastavio u snu preko jednog reda - prek dvadeset i četri sata. Čim je otvorio oči, bio je odmah posve bistar i sabran, te je smjesta ustao, protegao se, protrljao oči, prekrstio se i sišao niz ljestve. Nije točno znao koji je dan, pa požuri u kuću i još s vrata upita majku, koja je nešto radila oko vatre:

- Kad sam ja, majko, lega?!

- Bome, rano, juče! - odgovori ona i zasmije se. Nek ti Bog blagoslovi, ne moreš se potužiti, da ti san neće na oči!

On je šutio, češkao se po potiljku i sve ominjao i ogledavao oko sebe kao da nešto traži.

- Nude, rano?! - upita majka.

- Unda sam spava jedan cili red - odgovori Ivan.

- Više, više - potvrdi Matija. - Nego: kun da ništa tražiš?!

- Uprav i ne. Samo tako gledam i čudim se.

- Čemu se čudiš?! - upita ona, očekujući, da će sam zasjeći u pitanje, koje nju jedino zanima.

- Tako, tako, majko. Čudim se, zašto mi odamo na dvi noge, a magarad i prasad na četiri - odgovori on posve jednostavno i priprosto.

- U Ime Oca i Sina - poče se ona glasno krstiti. - Uprav ti ni nisi na svoj šesti, Bog mi te občuva i Blažena moja Gospa, moj sinko, jadna sam ti i kamena za tobom ---

- Ne boj se ti, majko, za mene, ništa. Zdraviji sam ja, neg sam

ikad prije bije, vala mom Stvoritelju - odgovori Ivan, lomeći prste i ogledavajući se po kuhinji.

- Al ti vindar ništo tražiš?!

- A nu!

- Nude, nude, reci majki svojoj!

- E, kad se ti ne dosićeš, što mi je, a znaš, da sam cili red spava, unda - a nu!

- A la! Jadna ti sam i kamena! I esam blunasta, rano moja, al mi se nemoj, kukavici, ni čuditi, kad vidiš, kako mi je!

- A kako ti je? Ja ne vidim, da te j' pritislo kakvo zlo.

- E, da, rane moje grdne, ništa ti ne vidiš, kad sav gledaš mimo ostalog svita i naroda! - odgovori ona i krišom obrisa oči, a onda nastavi: Sad će tebi mam dati tvoja majka, da se naideš ka pravi momak. Ima još pečenke od juče, da bi je bolestan ije, a ne bi svu poilo pet dobrih kosaca!

- Eto, za tim sam ti se ogledava - odgovori Ivan i sjede na visoki kućni prag.

Jeo je veoma tečno, jer je bio temeljito izgladnio kroz ova nekoliko dana. Majka je sjedila na noz kraj njega i promatrala ga kao da ga nije vidjela godinu dana. Njezino je zabrinuto oko pregledalo na njemu svaku žilicu, svaku dlačicu i svaki i najmanji potez lica, nastojeći, da dokuči značenje i razlog svakoj pojavi na njemu. Pustila ga je, da mirno jede, iako je gorjela od želje, da joj potanko izpriповiedi sve, što je doživio na svom izletu na Sveto Brdo. Nije ni u snu mogla zamisliti, da su mu se dogodile neobične dogodovštine, al joj je on sam jučer nagoviestio, da je

bilo koješta, što je svakako vrijedno najveće njezine pažnje i zanimanja. Nukala ga je da jede i u želji, da doista jede što više, jer je znala, da on može dobro jesti, al i s toga, da se čim prije najede, da joj onda pripovieda. Jučer joj je već samim svojim pozdravom, kad je stigao iz Velebita, nagoviestio da je doživio nešto, što ga je okrenulo i pobrkalo mu dotadašnji način mišljenja, no ona nije ipak pomislila, jer nije mogla doći na to, da je bio razlogom Bog zna kako velik i značajan događaj. Može biti samo, da se je tamo gore sastao s kojim pametnim Kotarcem il s kim drugim, tko mu je koješta pripoviedao, pa je na njegov toliko djelovao, da je odmah promienio i mišljenje i način govora. Tako je mogla misliti tim prije, što joj je on sam naglasio, govoreći: -- "Da znaš, koga sam vidije i s kim sam divanije!" ---

Kad se je najeo, prekrstio se i odmah ustao.

- Moram ići - reče posve mirno, gledajući preda se.

- A kud ti se žuri?! - iznenadi se majka. Nisi mi ništa još ni pripoviedije, janje moje, kako bi mi moga tako otići?!

- A nu! - odgovori on i slegne ramenima. Što bi ti pripovieda?

- Što si vidije i s kim si bije juče?!

Ivan ne odgovori, nego još više obori glavu na grudi.

- Pripoviedi, majci svojoj da čuje - govorila je ona veoma umiljato i toplo kao što diete moli majku. Tako je nekako osjetila potrebu, da ga gane i ponuka na pripoviedanje.

- Eto, majko - reče on, ne dižući

pogleda sa zemlje - ni ne bi ti zna pripoviditi. Bilo j' lipo i - eto ---

- A što si vidiše? S kim si biješ?

- Vidiše sam, majko, ka veliko čudo --- na pomoć nam bilo ---

- Čudo?! --- A kakvo čudo, janje moje?! Reci majci svojoj.

- A nu! - odgovori on i na čas prikrije oči rukama, okrene se od majke i zakorači prema vratima. Ne koristi, da ti pripovijam.

- Bog bije s tobom! Kako mi možeš tako divaniti?! - ukori ga majka veoma uvjerljivo, te joj je glas podrhtavao, a oči se ovlažile.

- Tako, majko - počeo on pažljivije: - Nek ti ne bude ža, al nije svakom sve dano --- Nikom ovo, nikom uno ---

- Al samo, da znam, jedna ti majka ne bila! Kako moreš tako samnom, kad znaš, koliko te volim i koliko umirem za tobom?!

- Ovo j' drugo, a sasvim je drugo to, što ti divaniš! Meni je, kun da sam bije na drugom svitu ---

- A ko ti je bliži od rođene majke, moj sinko?!

- A nu! Al ovo ti je drugo, razgovor s majkom drugo ---

- Al svojoj majci ---

- Nek ti ne bude ža, a znaš li, kako j' uno reka Spasitelj: ne bacajte biser --- Nek ti ne bude ža i ja ne mislim, man da ne smim divaniti, man s unim, ko j' za to tu postavljeno, na priliku ---

- Ma što ti to divaniš?! Znaš li ti, što teljuzgaš?! Upita ona ljutito, jer ju je ujela njegova napomena bisera.

- Ne ljuti se, majko, jedna. Znam ja dobro, kud mi koja ide. Al sad moram ići --- Moram ići divaniti.

Iza tih se rieči opet okrene majci,

nasmieši joj se veoma toplo i umilno, pa šane:

- Ne ljuti se, majko, ali ne mogu drugačije --- Mir s tobom!

Reče i žurno iziđe, pa udari niz cestu prema Krušici. Matija je izašla pred kuću, želeći, da mu nešto reče i da ga ustavlja, da još ne ide, no jednostavno nije mogla progovoriti, nego je niemo gledala za njim, dok ga je pogledom mogla pratiti. Istom se tad vrati u kuću, prekrsti se i skrušeno zavapi kao da ciedi kapljice majčina srca:

- Blažena moja Gospe i Sveti naš Roče, vi mi ga obćuvajte i vodite pravim putom ---

Preko Krušice je prešao, skaćući s kamena na kamen, jer tu nema mosta, a nema ni platica, nego je samo nabacano golo kamenje, koje služi kao izprekidani nogostup. Kad je velika voda, onda treba obići nekoliko stotina koračaja uz potok i preći preko mosta na državnoj cesti. Kroz Blaževce je i između Vrbanovih kuća prošao žurno kao da ga nosi vjetar, a kad je došao do kuća Adićevih i već zakoračio na mostić od kamenih ploča, koji vodi preko potoka Hojevca, ustukne, povrati se desetak koračaja, pa pođe uz vodu do vrelca, koje je malo više izviralo tik kraj samog potoka. Klekne na ledinu, opere ruke, skupi dlanove, zahvati vode i stane piti. Nekoliko je puta tako ponovio, dok se nije sit napio. Obriše rukavom usta i opet žurno pođe.

Sunce je nemilosrdno peklo, te se upravo vidjelo, kako iz kamenih ploča suklja vrućina, a u cieloj se okolici nije nigdje vidjelo živa stvora. Vrućina je utjerala sve u hladovinu. Čulo se je samo neumorno pjevanje cvrčaka i neko potmulo zujanje u zraku kao da sunčeve užarene zrake izvađaju

svoju glasbu Stvoritelja i skladaju Mu pjesmu vječnog života iz ognja i snage ---

Kad je stigao u dno Mrkobraduše, prekrsti se i tiho uzdahne:

- Pokoj viječni daruj im, Gospodine!

Zastane kao da bi razmišljao, kojim bi smjerom udario, iako nije bio na razkrižju. Stupi još nekoliko koračaja, da se prikuči pod veliko glogovo stablo, da se zakloni u njegovoj sjeni, okrene se od groblja i sveže pogled za goli vrh Svetog Brda. Oči mu se upale, cielo tielo zadrhće i on se nenadano vidje na koljenima sklopljenih ruku. Sveto je Brdo gorilo onom istom vatrom, kojom je i jučer bilo ovijeno, kad je u tom ognju vidio ono čudo.

Gospodine, pomoz, jer ti moreš - šaptao je bez razmišljanja i ne moleći upravo ništa. Samo je tako govorio, jer mu je to naletilo na usne i jer mu je srdce pucalo od punine osjećaja, pa je nešto morao govoriti.

Sveto Brdo je sada bilo više za stotine i više metara, jer ga je povisila ona velebna građevina, koja je neprekidno lebdila u Ivanovim zjenicama i sjala vječnim žarom na vrhuncu svete planine ---

6.

Čim se je probudio, bez razmišljanja je odlučio, da najprije mora ići k župniku, da se s njim porazgovori i da mu pripovjeda, što je doživio. Zašto je to baš bilo potrebno, on ne bi bio znao reći i obrazložiti, al je osjećao, da je tako i da tako mora biti. I sad je, sjedeći pod starim glogom, promatrajući veličanstvo Svetog Brda i prepuštajući se posve ni mislima ni osjećajima nego nekom duhovnom plivanju i razplinjavanju i ljepoti, pobož-

nosti i slasti nadzemaljskoj - i sad je znao, da mora ići svom plovniku kao na izpovjed, da mu sve reče.

Našao ga je pred kućom. Nešto je razmišljao, trljajući glavu desnom rukom. Možda ga je i boljela, jer je prošla dva dana imao i previše posla, a jučer i punu kuću gostiju, koji nisu bili ni tihi ni spremni na rani odlazak. To ga je umorilo, pa se je i sada i zračio i odmarao, a možda je i računao, koliko je potrošio, jer je i to bilo veoma važno za njegovo malo i siromašno gospodarstvo. Njegova sestra Roža je, doduše, dobra gospodrica, al je njezina kći Nana pokora i za majku i za ujaka i za cielu kuću. Česa se dočepa, tog nestane, kao da je propala u bezdanku, a Nana nije više diete, pa da se zadovolji malenkostima. Ona je već veoma zrela djevojka, koja nije krenula naj-sretnijim stazama, pa u svakom pogledu izjeda ujaku i dušu i srce, a napose i u pitanju gospodarstva. Osim toga kad komarcu izčupaš nogu, odmah mu i crieva izpadaju. Gotov je. Tako je i s malim gospodarstvom. Nije to lako pogostiti dvadesetak gostiju!

- Mir s vami! - šanuo je Ivan i odmah dodao glasnije: - Valjen Isus, plovane!

- Na vike, na vike, moj Ivane! - odgovori stari plovnik veoma srdačno i ljubazno kao da je najveseliji, što baš njega tog časa vidi pred sobom. Čovjek se s godinama i dobrom voljom uvježba, pa naši bližnji

ne mogu ni slutiti, što se krije u čovjekovoj duši izpod vedrog i laganog smieška! Koliko boli, koliko gorčine, koliko pregaranja, a često koliko i odvratnosti i ogavnosti. Možda bi najradije pljunuo u ruku, u koju polažeš svoju desnicu, il bi svojom rukom izmahnuo i priliepio je na obraz, kome pokazuješ nasmiešene oči i mio pogled! Stari je plovnik Barac bio veliki umjetnik u prikrivanju svojih muka i bolova, pa je i prema Ivanu pokazao to svoje umieće u najljepšem obliku i čistoći kao da se radi o najuglednijem čovjeku ciele plovanije, a ne o momčetu, pa bio i Kresojić! Pružio mu je ruku i upitao ga: Otkud ti i koje te dobro nosa po svitu?

- Veliko dobro i blagoslov Stvoriteljev! - odgovori Ivan veselo i zanosno, osjećajući, kako sav treperi od unutarnjeg talasanja sreće i blaženstva. To me nosi, plovane! Mir s vami! - reče povišenim glasom.

Plovnik se iznenadi tim njegovim riečima, razkolači oči, malko se uzpravi i zagleda se u mladićevo preplanulo lice kao da želi na njevu pročitati odgovor na nepostavljeno pitanje iznenađenja i čuđenja. Vidje jedino to, da su mu zjenice užarene i velike, a rožnica svjetla i razpjevana kao živo biće, no ne pročita odgovora, kojeg je želio. Posve mu nepromišljeno, kao stroj odgovorio:

- I s tobom, sinko, mir Gospodina našeg Isusa Krista. - reče, malko

zastade, pa upita; Otkud te srića nosi s te strane? - Od matere?

- I još izdaljeg - odgovori Ivan. - Bije sam, plovane, na Svetom Brdu.

- Na Svetom Brdu?! - iznenadi se svećenik. Ja sam ode već dulje neg si ti na svitu, al mi još nije palo na um, da se gori verem. A što j' tebe gonilo da ideš?!

- Ni sam ne znam.

- I sad ideš ozga?!

- Vratije sam se juče u podne, pa sam do sad spava kod majke.

- Unda ni juče ni prekojuče nisi bije kod Svete mise?! - upita plovnik i ujedno reče i kao ukor.

- Nisam bije tu u crikvi, al sam bije gori kod najlipše Svete mise, koju sam ikad vidije - odgovori Ivan savršenim mirom i sigurnosti, te se starac iznenadi njegovim držanjem.

- Kako ti to divaniš?!

- A nu! ---

- A kakva j' to Sveta misa, kod koje si gori bije?!

- Eto - poče on veoma tiho kao da se istom budi iz velikog sna - teško mi je i pripovidati ---

- Nude, nude!

- Znate, plovane, u meni je ništo vaik gorilo --- Ja vam ni ne bi zna reći, što j' to bilo ---

PRIPOMENE UZ PRAVOPIS I UZ IZBOR MISLI IZ BUDAKOVOG „BAZALA“ (7)

mr. sc. Dragan Hazler, Basel, Švicarska

...On je, doduše, vjerovao, da svatko mora proći svoj put, koji mu je Providnost ostavila, pa je vazda bio izvrgnut najvećoj napasti, da se

posve pripusti struji, da ga nosi. Samo bi se težkom mukom trgnuo i sjetio se, da je ipak glavni sadržaj ljudskog života - borba. Bez nje ni nema života, pa nju napustiti, značilo bi prestati živjeti il barem: pre-

stati željeti živjeti. A on i te kako želi, da još živi i da čini dobro, a u tu svrhu je i vriedno i potrebno, da se bori sa svim zaprekama, koje ga sretu na životnom putu. Keht nije najmanja zapreka.

SVOJIM ŽIVOTOM I VJEROM U ISUSA KRISTA I KAMEROM SVJEDOČIM ŽIVOT ČOVJEKA

Zvonko B. Ranogajec, kršćanski TV producent,
2537 Eastwood Avenue, Evanston, Illinois 60201
SAD, e-mail: ZRanogajec@sbcglobal.net

ISTINA I LAŽ (2)

*razumijevana i gledana iz nebiblijske (ljudske)
i biblijske (Božje) perspektive*

Pitanja i odgovori

Pitanja: Je li naše fizičko rođenje bilo isključivo samo naša osobna odluka? Jesu li naši roditelji pitali prvo nas za dozvolu da se rodimo?

Odgovor: Svakako da nisu. Dozvola je bila donesena za nas. Naše fizičko rođenje bilo je prvo Božja volja, a zatim želja naših roditelja.

Pitanje: Može li se svatko nanovo roditi?

Odgovor: Svatko tko želi može se nanovo roditi!

Zaključak o novom rođenju

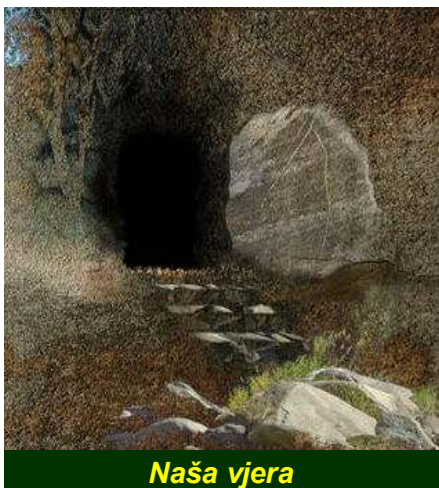
Prvo. "Nanovo rođenje" čovjeka Božje je djelo.

Drugo, ono je Božja volja.

Treće. "Nanovo rođenje" uvijek je učinjeno Božjim putem!

Četvrto. "Nanovo rođenje" događa se jednom trenutku i vremenu, a ne postupno kako su neki učili ili uče još i danas.

Peto. Biblijsko "nanovo rođenje" događa se čovjeku samo jedanput u njegovu životu i to zauvijek!

Naša vjera

Šesto. Bojaznost, nemirnost i krivica zamijenjeni su unutaršnjim mirom, oprostom i slobodom u biblijski "nanovo rođenom" vjerniku. Tko može biti slobodniji od onoga tko je slobodan u dubini svoje duše? Ali, ta sloboda nam ne daje za pravo da radimo što želimo nego da slavimo Boga. "Dakako, vi ste, braćo, k slobodi pozvani. Samo, neka ta sloboda ne

bude pobuda tijelu, nego ljubavlju služite jedan drugomu!" (Galaćanima 5:13)

Sedmo. Nemojmo se zavaravati, čovjek koji se nije biblijski "nanovo rodio" sigurno neće biti u kraljevstvu Božjem s Bogom, našim Spasiteljem, Gospodinom Isusom Kristom koji u Bibliji kaže: "Zaista, zaista, kažem ti, tko se odozgo ne rodi, taj ne može vidjeti kraljevstva Božjega" (Ivan 3:3)

U Bibliji u Prvoj Petrovoj poslanici glava 1 redci 22,23 piše: "Pošto ste pokoravanjem istini očistili svoje duše da postignete bratsku ljubav, čistim srcem ljubite žarko jedan drugoga, jer ste ponovo rođeni, ne od raspadljiva, nego iz neraspadljiva sjemena: riječju živoga i vječnog Boga!"

U Evanđelju po Ivanu u glavi 1 redci 12 i 13 piše: "A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja: onima koji vjeruju u njegovo ime: koji nisu rođeni ni od krvi, ni od volje tjelesne, ni volje muževljeve, nego - od Boga!"

U Drugoj poslanici Korinćanima u glavi 5, redak 17 piše: "Dakle, ako je tko u Kristu, on je novi stvor; staro je nestalo, novo je, evo, nastalo!"

Istina o Spasenju

U svakom slučaju, bez obzira je li u Americi, Hrvatskoj ili u cijelom svijetu uznemirujuća nesigurnost je produkt premalog razumijevanja za temelj spasenja. Po kojoj osnovi Bog spašava ljude? Kako je moguće Svetom Bogu da spasi nesvete ljude bez kompromisa Njegove naravi? Drugim riječima, postoji li čvrsta biblijska osnova za spasenje? Ako postoji, što je to?

Osnova spasenja je vrlo jednostavna, Isusov križ. Što je uopće križ?

Križ je bio događaj, križ je znak. Gledan kao događaj, križ je bio jedna epizoda u povijesti. Isus Krist umro je na križu.

Gledajući križ kao znak, križ predstavlja oboje, smrt i smisao kao što je zapisano u Bibliji. Križ je vrhovni znak u kršćanstvu, osnova naše nade!

Zašto je umro Krist?

Nigdje nije iskaz Kristove smrti zabilježen jasnije nego što je zapisano u Bibliji: "Koji bi predan zbog naših grijeha i koji uskrsnu radi našeg opravdanja.

Ali Bog pokaza svoju ljubav prema nama time što je Krist, dok smo još bili grešnici, umro za nas!" (Romans, 4:25 i 5:8)

Krist je umro za nas, za naše grijeh! On je umro za cijeli svijet, uključujući za vas i za mene!

Vjera koja spašava

Vjera koja spašava leži u uvjerenju, utvrđenom vjerovanju nekih činjenica: "Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo." (Hebrejima 11:1)

Vjera je uvjerenje, osjećaj sigurnosti da je nešto istina. I ako smo uvjereni u prave stvari, bit ćemo spašeni! Pogledajmo kako Apostol Pavao spaja sigurnost spasenja sa uvjerenjem srca: "Ako, dakle, primamo svjedočanstvo ljudi, svjedočanstvo je Božje veće. Ovo je, naime svjedočanstvo Božje: On je svjedočio o svome Sinu. Tko vjeruje u Sina Božjega, to svjedočanstvo ima u sebi; tko ne vjeruje u Boga, pravi ga lažcem, jer ne vjeruje svjedočanstvu koje Bog daje svome Sinu. A ovo je to svjedočanstvo: Bog nam je dao život vječni, i taj je život u njegovu Sinu. Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života!" (Prva Ivanova poslanica 5:9-12)

Koje su karakteristike vjere koja spašava? Kakva vjera nam daje sigurnost da "znamo da smo spašeni i da imamo život vječni?"

Vjera koja spašava znači da sam prihvatio Krista kao moga zamjenika, moga nosioca grijeha. Ja nježno čuvam Kristova obećanja i vjerujem da će On dati život vječni onima koji vjeruju.

Vjera koja spašava je osobna potvrda vjerovanja. Apostol Pavao ovako to objašnjuje: "Ako ustima svojim priznaješ i srcem svojim vjeruješ da ga je Bog uskrisio od mrtvih, bit ćeš spašen. Vjera srca postiže pravednost, a priznanje usta spasenje, jer Pismo veli: "Tko god vjeruje u nj, neće se razočarati!" (Poslanica Rimljanima 10:9-11)

Ovo je vjera našeg srca, a ne samo površno odobrenje uma. Mi smo spašeni jer smo uvjereni da je Isus Krist Sin Božji., Bog-čovjek, i da je on platio

naš dug svojom prolivenom krvlju na križu. Ako mi nismo uvjereni da je Krist platio naš dug, tada nije moguće imati jamstvo vjere koja spašava i prema tome nema jamstva za spasenje.

Ovo ne smijemo propustiti i zaboraviti: "Mi moramo vjerovati da je Krist učinio sve što je bilo potrebno i što će ikada biti potrebno za nas da stojimo u vido-krugu Boga! Ako imamo takovu vjeru, tada imamo i jamstvo da ćemo znati da imamo život vječni!" Definitivno, što dublje vjerujemo da je Krist učinio sve što je potrebno za nas, naše jamstvo Spasenja je veće!

Možemo početi s "malom" vjerom (Krist je rekao da je veličina sjemenke gorušice dovoljna što nam treba za početak!), a s vremenom naša vjera će rasti! Bez obzira kolika je naša vjera, mala ili velika, ona mora biti usmjerena samo u Krista, jer Bog prihvaća samo one koji vjeruju u Njegova Sina!

Ne znam koliko puta moram ponoviti da je Spasenje Božji posao! Mi smo spašeni direktno od Boga, a ne ljudskom zaslugom. Svete zaklete su simboli što Bog čini, ali oni ne predstavljaju način Spasenja. Naša Duša nije spašena s krštenjem, simbolom pričesti ili sa ostalim svetim ceremonijama. U biti, naša je Duša spašena bez udjela ljudskih svetih ceremonija koje ljudi izvode!

Što moramo učiniti da smo spašeni?

"Vjeruj u Gospodina Isusa-odgovoriše mu, pa ćeš se spasiti ti tvoj dom." (Djela Apostolska 16: 31)

Spašeni od koga? Od budućeg Božjeg gnjeva! Spasenje je Božji posao od početka do kraja.

"Da, milošću ste spašeni -po vjeri. To ne dolazi od vas; to je dar Božji. To ne dolazi od djela, da se tko ne bi hvalisao!" (Poslanica Efežanima 2:8,9)

Koliko puta moramo biti spašeni? Moramo li biti spašeni ponovno nakon što smo spašeni? Postoje ljudi koji smatraju da možemo izgubiti spasenje!

VELIČAM TE, GOSPODINE, JER SI ME IZBAVIO.

Ps 30,2

Naša vjera

DUHOVI GODINA B

Ivan 15, 26-27 16, 12-15

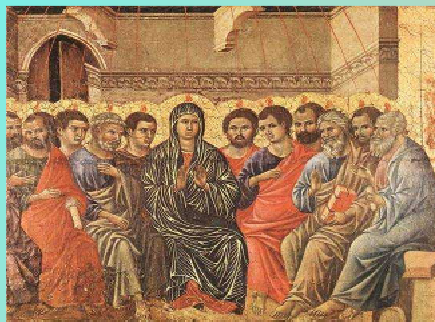

U ono vrijeme, Isus Kaže svojim učenicima:

**“A kada dođe
Branitelj koga ću
vam poslati od
Oca,**

**- Duh Istine koji
od Oca izlazi -
on će svjedočiti
za mene.**

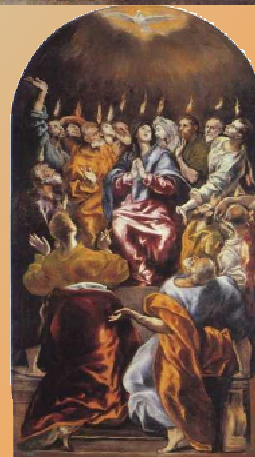
**I vi ćete svjedočiti
jer ste od početka sa
mnom.**

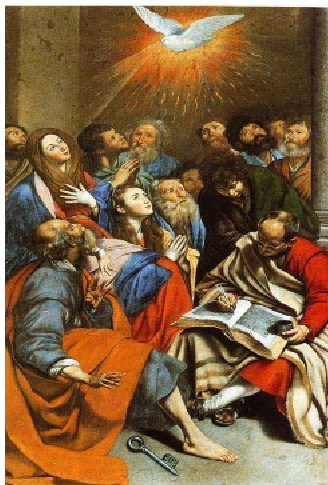
**Još vam
mного imam
kazati,
ali sada ne
možete
nositi.**

**No kada dođe on - Duh Istine -
upućivat će vas u svu istinu;**

**jer neće govoriti
sam od sebe,
nego će govoriti
što čuje i
navješćivat će
vam ono što
dolazi.**

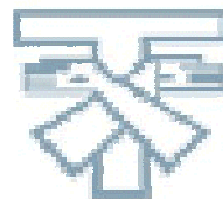

**On će mene
proslavljati
jer će od
mojega uzimati
i navješćivati
vama.**

**Sve što ima Otac, moje je. Zbog
toga vam rekoh: od mojega uzima i -
navješćivat će vama."**

Prezentaciju je izradio
FRANJEVAČKI SAMOSTAN i Župni ured sv. Nikole Tavelića
Ivekovićeva 8 51000 RIJEKA
Tel. 051/ 641-449
Fax: 051/ 648-697
E-mail adresa: frs-sv.nikola@ri.htnet.hr

RIJEČ ZA SVAKI TJEDAN (31)

Mieczysław Malinski

U NEBU

Na putu smo za nebo. Ali kamo sreće da već ovdje gradimo, obnavljamo, uređujemo i sve sebi prilagodimo – kao da ćemo zauvijek ostati na ovoj zemlji.

Kamo sreće da se tako razborito hranimo i higijenski živimo, da svoj organizam ne preopterećujemo, da otpočivamo, odlazimo na odmor, uzimamo lijekove, gradimo bolnice opremljene najnovijim aparatima, i svim se silama trudimo produljiti svoj život – kao da se samo ovdje na zemlji istinski živi.

Kamo sreće da se radujemo životu, da pjevamo, plešemo, da se smijemo, bavimo športom, odlazimo u kino i kazalište, slušamo koncerte, da uživamo u poljima, bregovima i moru – kao da je upravo ovdje na zemlji moguće ostvariti istinsku sreću.

I kamo sreće da se baš ovdje zalazemo za pravdu, mir, prijateljstvo, jednakost svih ljudi, da nitko ne bude tlačen zbog svoje boje kože,

iskorištavan zbog svog društvenog podrijetla ili prikraćen radi svog roda – kao da čovjek može upravo ovdje postići punu pravednost.

Na putu smo za nebo.

A stići ćemo onamo samo onda, ako svoj zemaljski život shvaćamo ozbiljno, ako se ovdje svim silama trudimo, ako se do zadnjeg daha borimo za pravednost, prijateljstvo, pravo i istinu. Osvojiti ćemo nebo samo onda, ako se usmjerimo k punoj pravednosti i ljubavi, istini i prijateljstvu, a ta je – Bog.

Uzašašće A,
Mt 28, 16-20

PROPOVIJEDAJTE EVANĐE- LJE SVEMU STVORENJU

Nebo ne ćeš osvojiti sam. Previše si slijep, gluhi, kljast, ograničen. Netko te mora pomoći, povesti, poduprijeti.

U nebo ne ćeš ući sam. Prodrijeti ćeš u nj svojom ljubavlju. Osvojiti ćeš ga zajedno s onima koje si spasio, podigao, dopratio.

Ni u pakao ne ideš sam. Previše je u tebi plemenitosti, istinitosti i dobrote. Mora se naći netko koji će te

navesti na put mržnje, naučiti nepoštenju, zaraziti sumnjom, okužiti cinizmom i strahom. "Prodrijeti" ćeš u nj svojom zloćom. Stići ćeš u nj s onima koje si ti povukao u blato, koje si pokvario, naučio nepoštenju i izopačio.

Živimo povezani s drugima, tako ćemo živjeti i u vječnosti.

Uzašašće B,
Mk, 16, 15-20

UZNESEN BI NA NEBO

Ondje će sjati naše ruke koje su se laćale posla, oči koje su tražile istinu, srca koja su ljubila. Ondje će se uzimati u obzir samo to.

Koliko nam je dana još ostalo na zemlji? Koliko mjeseci, godina? Premalo ih je, a da na zadnjem času ne bismo morali reći, da je trebalo drugačije živjeti.

Ondje će tvoja slava biti tolika, koliko si se ovdje oznojio, koliko si tragao za istinom – kolikim si žarom ljubio.

Uzašašće C,
Lk 24, 46-53

CHINA SHOP I NADAN VIDOŠEVIĆ

Gen Kameni, Zagreb

A: Spremni.

B: Spremni!

Ibrahim: G. predsjedniče hitno Vas treba Stipe?

B: Gdje je on?

Ibrahim: Na Pantovčaku.

B: Idemo g. Kameni.

* * *

Stjepan Mesić: Nisam siguran. Ustrajnić je zadržat čovjek. Još uvijek misli da Hrvatska treba pripadati Hrvatima. Teško će on prihvatiti milijun i pol kineskih useljenika.

Nadan Vidošević: Pusti to meni Stipe. Znaš ti moje kombinacije. Nisam ja majstor samo za cementare. Imam ja priču. Preradit ćemo mi njega.

* * *

B: Spremni.

Stjepan Mesić: Sjedni Antica. Nadan treba tvoju pomoć.

B: Ja pomažem samo ustašama.

Stjepan Mesić: Nadanov otac bio je domobran.

B: Ustaša i domobran nije isto.

Stjepan Mesić: Stanovao je blizu ustaške menze. Hranio se u njoj.

B: Onda je u redu. Slušam. O čemu se radi?

* * *

Nadan Vidošević: Kandidirat ću se za predsjednika

Republike. Trebam glasove. Razgovarao sam s predsjednikom kineske vlade. Naš čovjek. Istinski komunist. Pardon, što mi je danas? Istinski nacionalist. Milijun i pol Kineza, koji bi glasali za mene, trebalo bi pod hitno dobiti hrvatsko državljanstvo.

B: Ni govora. Kinezi će na taj način preplaviti Hrvatsku.

Nadan Vidošević: Ne će. Imat će dvojno državljanstvo. Živjet će u Tibetu, a glasovati u Hrvatskoj. Pomoći ćemo tako i Kini, jer će Tibećani lakše prihvatiti hrvatske državljane, nego li Kineze.

B: Živjeti u Tibetu, a glasovati u Hrvatskoj. Kako to.

Nadan Vidošević: Ne brini. Sve sam dogovorio s Miloradom Pupovcem. Imam on veliko iskustvo s dovoženjem Srba na glasanje u Hrvatsku.

B: Na temelju čega tim Kinezima dati hrvatsko državljanstvo?

Stjepan Mesić: Moj savjetnik Budimir Buda Lončar, pravi dečko, dobro je izučio ovo pitanje. Ne radi se zapravo o Kinezima, nego o Mongolima. Sve su to potomci onih Mongola koji su prije 800 godina provalili u Hrvatsku i odveli sa sobom brojne Hrvatice.

B: Tatari.

Stjepan Mesić: Budo kaže da je to isto. Mongoli ili Tatari. Sad im treba dati hrvatske domovnice.

B: To je Jadrankina nadležnost, a ne moja.

Stjepan Mesić: Nije, nego upravo tvoja. Trebaju nam one prave, čistokrvne, arijske, Antine domovnice.

B: Dobro, ako je tako. Ali, ne mogu osigurati više od 700.000 domovnica.

* * *

A: Razočarali ste me g. Antica. Dovući ćete brojne Kineze u Hrvatsku, a i pomoći ćete Kinezima da ovladaju Tibetom.

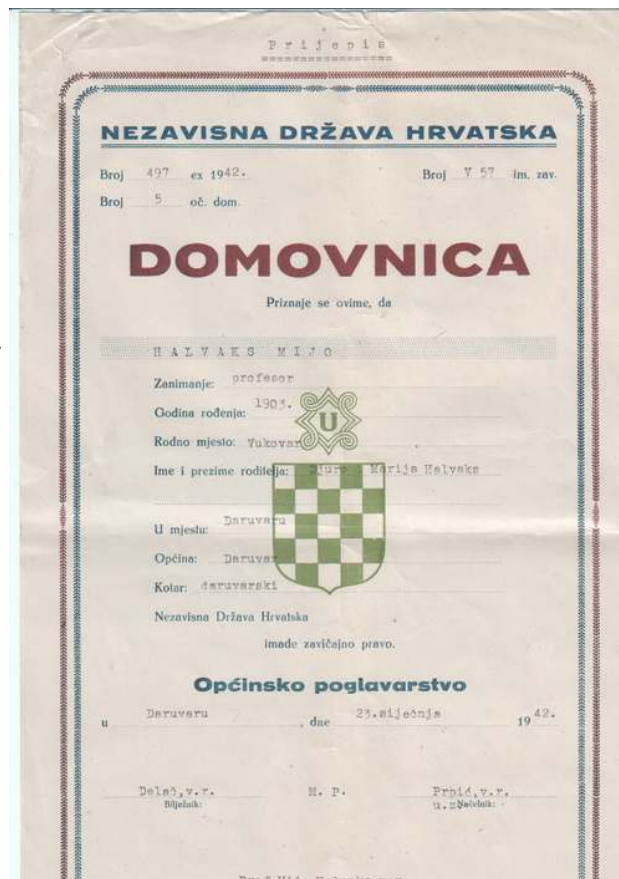
B: Ništa od toga g. Kameni. Na domovnicama će stajati imena s popisa 700.000 "jasenovačkih žrtava". A i sam znaš koliko su vjerodostojni ti popisi.

A: Ha, ha, ha! Vi ste genij g. Antica. Oprostite, moram odmah u uredništvo, glavnom uredniku.

B: Ništa, ništa! Pozdravite urednika. Neka navrati. Na čaj. Romanijski, od čubre.

A: Hoću. Spremni.

B: Spremni!

MIRINI VINKOVAČKI KOLAČI

Pripremila:
Marija Dragun rođ. Takšić

BAKLAVA OD JABUKA

Sastojine:

Baklava:

10 kora za štrudlu,
1,5 kg jabuka,
20 dag sjeckanih oraħa.

Šećerni sirup:

1 čaša od jogurta šećera, 2 vanili šećera,
2 čaše od jogurta vode i
sok jednog limuna.

Smjesa za premaz kora:

3 jaja, 1 jogurt,
2 čaše od jogurta šećera,
1 čaša od jogurta ulja,
1 prašak za pecivo i
2 velike žlice griza.

Snimio: Marko Stjepan Mirković

Izrada:

Nadjev: Oguliti i naribati 1,5 kg jabuka. Nasjeckati ili krupno samljeti 20 dag oraħa. Pomiješati jabuke i oraħe.

Izrada smjese za premaz kora: Mikserom izmiješati 3 jaja, 2 čaše od jogurta šećera i 1 čašu od jogurta ulja. Dodati 1 prašak za pecivo, 1 jogurt i 2 velike žlice griza. Sve zajedno mikserom izmiješati.

Izrada baklave: Pouljiti tepsiju. Na dno staviti jednu koru, te ju premazati smjesom za premaz kora. Na nju staviti drugu koru i premazati smjesom za premaz kora. Na to staviti jabuke i oraħe, te razmazati po kori. Tako postaviti slaganje kora i smjese jabuka i oraħa, dok ima smjese i nadjeva od jabuka i oraħa.

Odozgora staviti koru, premazati ju smjesom za premaz kora, te na to staviti još jednu koru.

Kad je baklava složena treba ju izrezati na kocke i staviti peći 35-40 minuta na 200°C.

Izrada šećernog sirupa: Prokuhati 2 čaše od jogurta vode, 1 čašu od jogurta šećera i 2 vanili šećera. Kuhati na laganoj vatri 10 minuta. Skinuti s vatre i umiješati sok od jednog limuna. Preliti preko pečene vruće baklave.

Dobar tek!

Napomena: Kolač je ukusniji ako odstoji 1 dan.

OPTUŽNICA ZA GOSPIČKE UDBAŠKE KRVNIKE

Zvonimir R. Došen, Hamilton, Kanada

JOSO BUBAŠ, koji danas, u invalidskim kolicima, mirno živi u Zagrebu, rođen je u Ličkom Novom, pokraj Gospića. Kao gimnazijalac, podučen od Jakova Blaževića, 1941. pridružio se partizanima-četnicima u Divoselu pokraj Gospića.

Tijekom rata, sudjelovao je u svim zločinima koje su njegovi drugovi poduzimali protiv nevinih hrvatskih civila u Lici.

Po zauzimanju Gospića u travnju 1945., postaje šef Ozne i zajedno s PAJOM MILKOVIĆEM, MIŠKOM i STIPIĆEM DOŠENOM, NIKOLOM BUDAKOM, MIĆOM JELAČOM i dr., vrši neopisiva zlodjela, pljačke, batinanja, progone i ubojstva, po svim selima Like i Velebitskog Podgorja. Njegovi ortaci su većinom bili prijeratni kriminalci, zločinci koji su radi toga dopali u Lepoglavu i Srijemsku Mitrovicu, gdje ih je Moša Pijade svojim "preodgajanjem" pretvorio u još puno veće zločince. Nikola Budak bio je, uz Prpiće "Malog" i "Velikog", član Čarugine komitske bande, a služio je 18-godišnju kaznu za pljačku i ubojstvo mesara Ilije Žunića u Otočcu. Stipe (Stipić) Došen iz sela Rizvanuša, bio je na robiji radi ubojstva mladog čovjeka, mislim da se zvao Naglić, u Brušanima. itd.

Navodim samo neke od njihovih zločina za koje znam: Po završetku rata, u šumi na Baškim Oštarijama, 1945., pred očima malodobnog sina Luke, Bubaš i njegovi drugovi, ubili su Nikolu Tomljenovića zvanog "Ambroz" dok je sjekao drva. Jedini Nikolin grijeh bila je njegova nadnaravna fizička snaga. On je negdje prije rata bio napadnut od ovih kriminalaca. No, Nikola ih je izmlatio i raztjerao. Još za vrijeme rata, odveli su u Divoselo Nikolinovog brata Matu, cestara, koji također nije uopće sudjelovao u ratu. Tamo su ga, poslije groznih mučenja ispekli na ražnju. Poslije rata, mislim da je bilo 1946., uhvatili su Franu Uzelca koji se krio u Velebitu, doveli ka na prijevaj Sadikovac i, bez ikakva suda, strijeljali. Tamo mu je i danas grob. Njegovi nećaci, Pavelići iz Brušana, su mu 90-tih podigli nadgrobni spomenik.

Nažalost, svi ovi, osim Bubaša i Hercegovića, mirno su umrli bez da ih je stigla i najblaža kazna. Bubaš i Jelača su 1945. gonili svezanog Andriju Devčića u mjestance Žabica pokraj Gospića i tamo ga strijeljali. Dok su ga gonili za njima je trčao Andrijin 12-togodišnji sin i plaćuci ih molio da mu ne ubiju oca. No, krvnici su se tomu samo smijali i strijeljali ga pred njegovim očima. Bubaš je na koncu rata harao po mome selu (Lukovo Šugarje). U Gospić je odveo i strijeljao Roku Pavičića, a njegovu suprugu Maru toliko udarao da joj je krv

tekla iz nosa i usta. Vjerujem da je njihova kćer Kristina još živa u Rijeci. Ona je, kad smo u Lukovu 1997. podigli spomenik našim mučenicima (njih više od stotinu), napisala i recitala tužnu pjesmu o mučenju njene majke od strane zlikovca Jose Bubaša. U toj svojoj tužnoj pjesmi, navede Kristina kako mu je, za vrijeme batinanja, njena majka rekla: "Znam ja tebe sinko, ti si iz Novog". Na to je, uz još gore udarce, Bubaš odgovorio: "Nitko mene ne zna". Batinao je Bubaš sve koji se nisu mogli braniti. Pljačkao je i odnosio iz ionako siromašnih kuća sve do čega je došao. 1945. kad je moj otac već bio u Gospićkoj "Žutoj kući", mi djeca smo ostali s majkom bez igdje ičega. Partizani su odnijeli sve što je bilo za odnijeti. S njima je bio i Josu Bubaš. Kad više ništa drugo nije našao za odnijeti, odveo je našu lovačku kuju "Bebu". Plakala je moja majka, a mi djeca nismo onda još mogli ni shvatiti sve njene tegobe.

Kad je drug Bubaš uspješno završio svoje poslijeratno čišćenje u Lici i Velebitskom Podgorju, na neko vrijeme, premješten je u Beli Manastir. Vjerojatno će se i tamo naći ljudi koji ga se sjećaju. No, po završetku "posla", opet se vratio u Gospić gdje je postavljen za šefa Udbe, pa je sa svojim ortacima nastavio svoje krvave orgije. U zaselku Podoštra pokraj Gospića, po njegovoj naredbi, kriminalci Miško i Stipić Došen, namamili su Josu Tomljenovića, koji se negdje u blizini skrivao, da se preda obećavši da mu se neće ništa dogoditi. Da bi to obećanje zvučilo što uvjerljivije Miško će biti kum Josinom novorođenom sinu. Došli su na "krstitke" i sjeli s Josinom obitelji za stol. Kad su se dobro najeli i napili, Miško je izvadio pištolj i ubio Josu dok je sjedio za stolom. Josina je supruga zapomagala, Stipićeva žena Marica "Žutanova" se na stolu igrala s čahurama izbačenim iz Miškova pištolja. Dok sam živio u Domovini, imao sam nesreću upoznati sve ove krvnike. Komita Nikola Budak je bio predsjednik općine Karlobag. Miško i Stipić Došen vršili su razne "povjerljive" poslove. No i tu nisu mogli bez krađe, pa su 60-tih izgubili nešto od svoga partizanskog sjaja, no nisu bili kažnjavani.

Oko godinu dana prije nego što sam trebao ići u vojsku, po naredbi Jose Bubaša i Paje Milkovića, pozvan sam u ured Udbe u Gospiću, gdje su me ispitali Ivica Hercegović i Mane Knežević. Tražili su da im dadem informacije, tko iz moga sela namjerava bježati preko granice, da li se tko namjerava ubacivati u Jugoslaviju i t.d.

Kad sam ih upitao otkuda bih ja imao takve informacije, počeli su mi držati predavanje o tome kako su svi mještani Lukova Šugarja državni neprijatelji, ustaški

Josip Manolić

Nastavak na 64. stranici

OBAVIJEST

zlikovci i t. d. Po tom su naredili jednome milicajcu da me pritvori. Ovaj me odveo u jednu sobu, zapovjedio mi da izvučem remen iz hlača i žnirance iz cipela. Uzeo ih je, izišao i zaključao vrata. U sobi nije bilo nikakva namještaja, pa sam morao sjesti na pod. Za nekih dva sata su me opet doveli pred Hercegovića i Kneževića koji su mi naredili da špijuniram lugara Nikolu Pavičića, jer, kako reče Hercegović, oni su ga trebali strijeljati 1945., ali su bili toliko humani pa to, nažalost, nisu učinili. Nisam imao izbora. Ili raditi za njih, ili bježati preko granice. Izabrao sam ovo drugo. Odmah po dolasku u Beč, učlanio sam se u HOP. Po dolasku u Kanadu počeo sam pisati u nekim od hrvatskih novina, kao što su "Croatia" i revija "Ustaša" iz Argentine. Radi toga su Bubaš, Milković i Hercegović moga pokojnog oca, stara 70 godina, odveli u Gospić. Tu su ga vezali za stolicu, udarali i prijetili mu izvršenjem smrtno kazne od koje se inače spasio bijegom 1945. (to ću također u buduće opširno opisati).

Bubaš, Milković i Hercegović

(tako se predstavljao, a moguće je da mu je pravo prezime bilo Ercegović), poslije pogibije komandira milicije u Karlobagu, Đure Uzelca na Velebitu, te pogibije Mate Prpića i Ivana Matičevića, odveli su u Gospić Juru Prpića (Blažinova), starca od preko sedamdeset godina, gdje su ga, potpuno nevina, mučili, premlaćivali i na koncu osudili na 6 godina robije.

Njegova sina kojem je isto bilo ime Jure, odveli su u Gospić gdje ga je Bubaš podvrgao najgroznijim mukama, koje nije izdržao. Bubaš i njegovi drugovi su

javili njegovoj supruzi Slavici da dođe po njegovo mrtvo tijelo. Iz Crnog Dabra odveli su Ivana Došena "Brđu", mučili ga na sve moguće načine i osudili na dugoročnu robiju. Kažem osudili, jer oni su drмали ondašnjim Gospićkim kotarom. Po njihovim naredbama se optuživalo, sudilo i ubijalo.

Sin Jure Prpića, mlađega, koji je onda bio dijete, danas živi u Karlobagu. Druge osobe, njih velik broj, muških i ženskih, većinom iz Dabara na Velebitu, odvedeno je u Senj, jer u Gospiću nije više bilo mjesta. No, i tamo je Bubaš dolazio i davao upute za mučenje. I tamo je bilo onih koji su se u uzama Udbe "sami objesili".

Iz razumljivih razloga, ovo je samo kratki, vrlo skućen opis zločina Bubaša i družine. Vjerujem da o tome puno više

znaju ljudi poput prof. Nikole Bičanića.

No, čini mi se da se ti ljudi i danas nečega plaše, pa i kad pišu o partizanskim zločinima više puta, kao da se boje, navesti imena zločinaca.

Joso Bubaš

je 1991. pobjegao najprije u Orahovicu, gdje se cijelo vrijeme rata skrivao, vjerojatno u kući Stipe Mesića, a danas u invalidskim kolicima u Zagrebu mirno živi i bere visoku mirovinu.

Ivica Hercegović (ili Ercegović), rodom iz Rogoznice, pobjegao je iz Karlobaga 1991. i danas živi negdje u Splitu ili u Ragoznicu. Protiv obojice ovih zlikovaca bit će podnesena kaznena prijava, a i podignuta optužnica.

Savjetovanje pod visokim pokroviteljstvom predsjednika RH na temu:

"Kako zaštititi Josu Bubaša od okupljanja domovinskih i državotvornih Hrvata?"

Hrvatski
uljudbeni
pokret

**Udruga za zaštitu
prava građana**

Pete poljanice 7
10000 Zagreb
Hrvatska
tel: +385 1 29-23-756
fax: +385 1 29-23-757

hrvatska.uljudba@gmail.com
www.hrvatskauljudba.hr
www.svakovamdobro.hr
www.pravednostiljubav.hr
www.borovnicaunas.hr
www.redangus.hr
www.blackdragon.hr
www.laudonovgaj.hr
www.ne-kor.hr

Glasnik
Hrvatskog uljudbenog pokreta
Izlazi subotom

Nakladnik:
Poslovna savjetovanja
Dragun d.o.o.

Uredništvo:
dr. sc. Tomislav Dragun
glavni urednik
091/33-88-431

Hrvoje Mirković
grafički urednik
091/33-88-432

Lovorka Dragun Mirković, dipl.
oec. za izdavača
091/33-88-433

Priloge slati na adresu:
Zagreb, Pete poljanice 7
hrvatska.uljudba@gmail.com
Idejno rješenje:
© Hrvoje Mirković